

உ

சிவமயம்

தில்லைச்

சீற்றம்பலவன் கோயில்

சிதம்பரம்

625

ஆக்கியவர்:

ஜே. எம். சேமசுந்தரம் பிள்ளை, பி.ஏ., பி.எல்.,

Kmm0483

அண்ணாமலைநகர்

1966

ஆசிரியரின் இதர நூல்கள்

The Great Temple at Tanjore
Palani—The Sacred Hill of Muruga
The Five Tamil Idylls of Pattuppattu
A Plan for Tiruchendur

Tiruchendur—

The Sea-shore Temple of Subrahmanyam

சோழந் கோயிற் பணிகள், 5-வது பதிப்பு

தஞ்சைத் திருக்கோயில்கள்

பழநித் தல வரலாறு

The University's Environs and Chidambaram

ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீரங்கநாதர் கோயில் வரலாறு

Two Thousand years of Tamil Literature

தஞ்சை இராசராசேச்சரமும் பிற சோழர் கோயில்களும்

சிற்பமும் கலைவாழ்வும்

The Island shrine of Sri Ranganatha

தந்ததுன் தன்னைக் கொண்டதென் தன்னைச்

சங்கரர் ஆர்கொலோ சதுரர்

அந்தமொன் றில்லா ஆனந்தம் பெற்றேன்

யாதுந் பெற்றதொன் றென்பரல்

சிந்தையே கோயில் கொண்டஎம் பெருமான்

திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே

எந்தையே ஈசர் உடவிடங் கொண்டாய்

யான்இதற் கிலனொர் கைம்மாறே

—மாணிக்கவாசகர்

விலை ரூ. 1—25

[பதிப்புரிமை ஆசிரியருக்கே]

அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தின்

இணை வேந்தர்

உயர்திரு. செட்டிநாட்டரசர், பெருங்கொடை வள்ளல்

டாக்டர் ராஜா சர் எம். ஏ. முத்தைய செட்டியார்

B. A., Kt, D. Litt., M. L. C. அவர்களுக்கு

எனது அன்பின் கையுறையாக

இந் நூலை

உரிமையாக்குகிறேன்.

நன்றியுரை

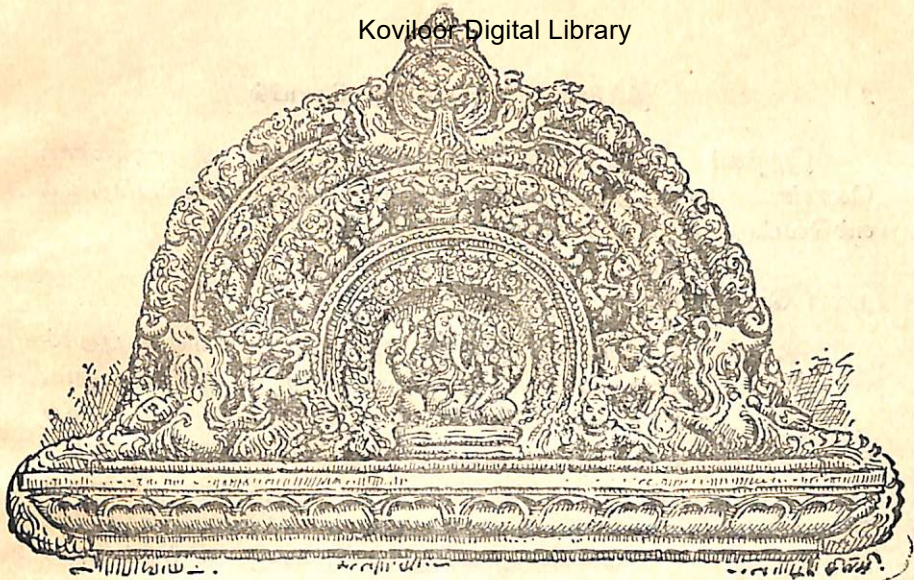
உலகம் உய்தற்பொருட்டு, இறைவன் தமது ஐந்தொழிலை ஆனந்தக் கூத்தாக ஆடிக்காட்டியருளிய தலம் சிதம்பரம் ஆகும். இதுவே தில்லைச் சிற்றம்பலமுமாகும். இது சைவ உலகத்தின் இருதய கமலமுமாகுமென்பர் அறிஞர். இச்சிறு நூல் இப்பெருங்கோயிலின் வரலாற்றை மிகச் சுருக்கமர்க கூறுவது. இதனை ஆக்கத் தூண்டிய 'எல்லாம் செயல் கூடும்' அம்பலவாணனுக்கு முதற்கண் எனது ஆர்வங் கலந்த வணக்கம்.

இந்நூல், திருக்கோயில் கும்பாபிஷேக சமயத்தில், 'கலை மகள்' மலர்கள் இரண்டினில் வெளிவந்துள்ளது! இப்போது இவை சிறிது விரிவாக்கியதற்கும். அதற்காக அதன் உரிமையாளர்களுக்கும், இவ் வெளியீட்டிற்கியைந் துதவிய அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தாருக்கும் எனது நன்றி உரித்தாகும்.

இந் நூலைப் பல்லாற்றானும் அழகுபடுத்தும் கோயிற் கிற்பங்களை வெளியிடுதற்குதவிய 'ஆனந்த விகடன்' ஆசிரியரரசிய மெய்யன்பர் உயர்திரு எஸ். எஸ். வாசன் அவர்களுக்கு எனது மனமுவந்த நன்றி.

அண்ணாமலைப் பல்கலைக்
கழகம்
மன்மத ஆண்டு
மாசித்திங்கள் முதல்நாள்

ஜே. எம். சோமசுந்தரம் பிள்ளை

உ

தில்லைச் சிற்றம்பலவன் கோயில்

சிதம்பரம்

தல அமைப்பு

தில்லைச் சிற்றம்பலவன் அருள்தலமாகிய சிதம்பரம் செந்தமிழ்த் தென்னாட்டின் பழம் பதியாகும். தமிழ் மக்களின் சமய வாழ்க்கையில் முதலிடம் பெற்றதுமாகும். சென்னைக்குத் தெற்கே தென்னிந்திய இருப்புப்பாதை நேர்வழியே 151 மைலிலுள்ளது. தென் ஆர்க்காடு மாவட்டத்தின் சிதம்பரம் தாலுக்காவின் தலைமைப் பட்டணமாகும். 1105 ஏக்கர் விஸ்தீரணமும் 40,740 ஜனத் தொகையுங் கொண்டது. சிதம்பரம் நகராட்சி மன்றம் 1781-இல் தொடங்கி நகர வளர்ச்சிக்குப் பல்லாற்றானும் பணி செய்து வந்துள்ளது.

இத்தலத்தின் கிழக்கே திருவேட்களம்—அண்ணாமலை நகரும், தெற்கே திருநெல்வாயில், திருக்கழிப்பாலை, கொள்ளிடப் பேராரும், மேற்கே நாகச்சேரியும், வடக்கே வெள்ளாரும் எல்லையாக உள்ளன. ஊருக்கும் புகைவண்டித் தொடர் நிலையத்திற்கும் நடுவே கொள்ளிடத்திலிருந்து பிரியும் கான்சாகேப் வாய்க்கால் என்ற பாலமான் எனும் சிற்றூறு நகருக்கு அணி செய்கின்றது.

இந்நகர் முன்னாளில் இருபத்துநான்கு சிற்றூர்களைக் கொண்ட ஒரு தனியூராக (Corporation) விளங்கியதெனக் கல்வெட்டுக் குறிப்புக்களால் அறிகிறோம்.*

தலப் பெயர்கள்

ஆதியில், இத்தலம் தில்லை என்ற ஒருவகைப் புதர்ச் செடிகள் நிறைந்த வனமா யிருந்தமையின் தில்லை என்றும், புலிக்கால் முனிவராகிய வியாக்கிரபாதர் தவங்கிடந்து இறைவன் திருநடனத்தைக் கண்டதன் காரணமாகப் புலியூர், பெரும்பற்றப்புலியூர் என்றும், தில்லைக்கூத்தன் ஆனந்த நடனமிடுகின்ற தலம், உலக உதயமும், ஆன்மாக்களின் இதயமுமாகின்ற தன்மையால், குகை, பொது, சிற்றம்பலம், புண்டரிகபுரம், தனியூர் என்றும்; இறைவனின் பஞ்சபூதத் தன்மைகளில், ஆகாசத்தின் வடிவாக இங்கு அமைதலின் ஞான ஆகாசம் என்றும், ஞான ஆகாசமாகிய பரவெளியில் பொது நடுவில் (அம்பலத்தில்) ஆடுகின்ற தன்மையால், சித் + அம்பரம் = சிதம்பரம் என்றும், இவ்வம்பலம் பொன்னால் முகடு வேயப் பட்டிருக்கும் தன்மையால் பொன்னம்பலம் என்றும், பல சிறப்புப் பெயர்களால் வழங்கப்பெறும். இப்பெயர்களால் திருக் கூத்தின் தன்மைகளையும், பொன்னம்பலத்தின் பல சிறப்புக்களையும் நனகுணரலாம்.

தலக் கோயில்கள்

நகரில் எங்கும் சைவ மணங் கமழும் திருக்கோயில்கள் எண்ணில. பிள்ளையார் கோயில் கொண்டருளும் வேடன், பிள்ளையார், செங்கழுநீர்ப் பிள்ளையார், தேரடிப் பிள்ளையார், சிறைமீட்ட பிள்ளையார், கூத்தாடும் பிள்ளையார், நரமுகப் பிள்ளையார், முக்குறுணிப் பிள்ளையார், க்ஷேத்திரபாலப் பிள்ளையார் என விநாயகர் எழுந்தருளிய கோயில்கள் அனந்தம். ஊரின் காப்புத் தெய்வமாகிய காளியம்மன், மாரியம்மன் கோயில்களும் வடபாலிருக்கும் தில்லைக் காளியின் பெருங் கோயிலும், வியாக்கிரபாத முனிவர் ஆன்மார்த்தமாக வழி

* சிற்றூர்களில் சில; கொற்றவன்குடி, தில்லைநாயக நல்லூர், திருவேட்களம் (ஜனநாத நல்லூர்), சிவபுரி (திருநெல்வாயில்), சிங்காரத்தோப்பு (திருக்களாஞ்சேரி), கோயிற்பூண்டி, உலக முழுதுடையான், சதுர்வேதிமங்கலம் முதலியன.

தில்லைத் தல விருட்சமான தில்லைப்புதர்
(*Excoecaria Agallocha* Linn)

ஆன்வகை : கடற்கரை யோரச் சதுப்பு நிலங்களில் வளரும் நேர்த்தி யான புதர் அல்லது சிறிய மரம் இது. இதன் இலைகள் தண்டின் மேல் கணுவுக்கு ஒன்றாக மாறி மாறி அமைந்து அடியும் நுனியும் குறுகிய முட்டை போன்ற வடிவைக் கொண்டுள்ளன. இலைகளின் மேற்பரப்பு வழுவழப்பாகவும் விளிம்பு சற்று வளைவான பற்களுடனும் கூடியுள்ளன. பூக்கள் பசுமை மஞ்சள் நிறமுடையவை; மிகச் சிறிதாயும் நீண்ட கொத்தாகவும் காணப்படும், ஒவ்வொரு பூவிலும் மிகச் சிறிய மூன்று புறவிதழ்களுண்டு. தளங்கள் இல்லை. ஆனால் கேசரங்கள் மூன்று உண்டு.

[நன்றியுரிமை : அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழக தாவர நூற் பேராசிரியர் டாக்டர் K. ரங்கசாமி ஐயங்கார்.]

தில்லைத் தல விருட்சமான தில்லைப்புதர்

பேன் வகை : இது ஆண் வகையைப் போன்றே எல்லா அமைப்புக் களையும் உடையது. ஆனால் ஒவ்வொரு பூவிலும் மூன்று அறைகள் கொண்ட குலகம் உண்டு. குல் தண்டுகளும் மூன்றுண்டு. குலகம் முதிர்ந்து மூன்று பகுதிகளாக வெடிக்கும் கனியாக மாறும்.

பட்ட திருப்புலீச்சுரமாகிய இளமையாக்கினார் கோயிலும், ஆதிசேஷன் அவதாரமாகிய பதஞ்சலி முனிவர் இறைவனைப் பூசித்திருந்த அனந்தீச்சுரமும், அகத்தியர் கோயிலும், கமலீசுவரர், வீரபத்திரர் கோயில்களும் மற்றும் பல உள.

தல மடங்கள்

பொதுவாகச் சோழநாட்டின் பெருந்தவம் சைவ சமயத்தை வளர்த்ததாகும். சங்க காலமுதல், பல நூற்றாண்டுகளுக்கிடையே எண்ணற்ற சிவனார் உறையும் திருக் கோயில்கள் இங்கு எழுந்ததுடன், சைவ சமயம், சமணத்தாலும், பௌத்தத்தாலும் தாக்குற்றபோது, அதனைக் காப்பதற்கு இறைவனது கருணைத் தோன்றல்களாகிய சமயாசாரியர், அப்பர், சம்பந்தர், சுந்தரர், மாணிக்கவாசகர் முதலானோர் தோன்றியும், அவர்கள் நாளும் இன்னிசையால் தமிழ் வளர்த்ததுடன் சமயத்தையும் போற்றிவந்த சிறப்பு வாய்ந்தது இந்நாடாகும். சமயாசாரியார் தம் குழாத்துடன் 6முதல் 9ஆம் நூற்றாண்டுவரை தமிழ் நாடெங்கும் திருக்கோயில்களைத் தரிசித்து இறைவனை வழிபட்டுக் கல்லும் கனிந்துருகும் தோத்திரப் பாடல்களைப் பாடியதனால் சைவம் வளர்வதாயிற்று. இவர்களின் தோற்றத்தாலும், செல்வாக்கினாலும் ஆங்காங்குத் திருக்கோயில்களின் சார்பாகச் சமயத் தத்துவங்களை விளக்கும் ஆச்சாரியர்களின் திரு மடங்களும் தோன்றின. இவை பத்து முதல் பதினமூன்றாம் நூற்றாண்டுவரை எழுந்தன.

அவ்வாறு எழுந்தவற்றுள் இக்காலம் வரையில் நின்று இயங்கிவருவன சிலவே. அவற்றுள் சிறந்தன திருவாவடுதுறை, திருத்தருமபுரம், சூரியனார் கோயில், மதுரை ஆதீன மடங்களும் திருப்பனந்தாள் காசி மடமும், இன்னும் பலவுமாம். இத்திருமடங்களின் கிளைத்தாபனங்கள் தில்லையில், துறைசைக்கு மாலை கட்டித் தெருவிலும், தருமைக்கும், பனசைக்கும், கனகசபை நகரை அணுகும் தெருவிலும் உள்ளன. மற்றும் இங்குக் காணும் சைவ மடங்கள்: ஞானப்பிரகாசர் குளத்தெருவில் சிவபுரி மடமும், சபாநாயகர் கோயில் தெருவில் வீரசைவ மௌனசாமி மடமும், தில்லையின் வடபால் அம்பலத்தாடி மடம் என்ற திருப்பாற்கடல் மடமும், சிதம்பரம் ஈசான்ய மடமும், அகோர சிவாச்சார்யர் மடமும், மற்றவையுமாகும்.

தலத் தீர்த்தங்கள்

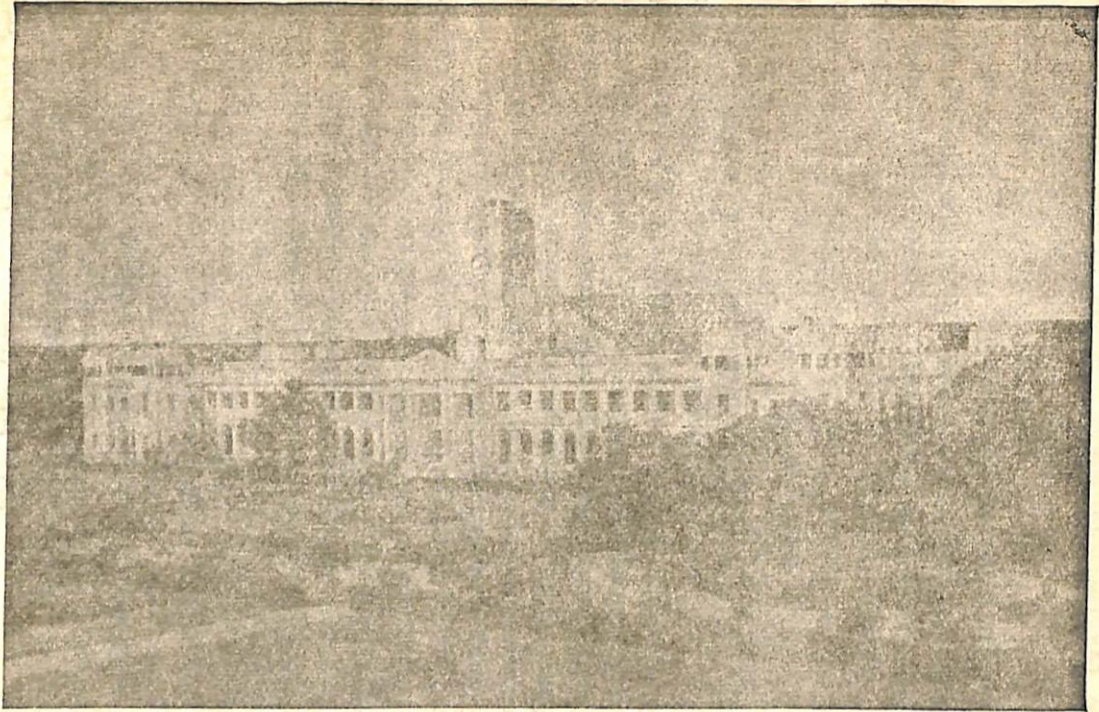
தலத் தீர்த்தங்கள் பன்னிரண்டாகும். சிவகங்கையும் பரமானந்த சூபமும் (கிணறு) திருக்கோயிலினுள்ளும், வியாக்ரபாத தீர்த்தம், அனந்த தீர்த்தம், நாகசேரி, புலிமடு, சிவப்பிரியை தீர்த்தம், திருப்பாற்கடல், ஓமகுளம் என்பன நகரிலுள்ளும், ஆதிபுராணச் சிறப்புப் பெற்றுள்ளன. ஞானப் பிரகாசர் குளம், ஆயி குளம், சமீப காலத்தவையாகும். நகருக்குக் சுமார் ஐந்து மைல் தொலைவிலுள்ள முன்னீர்க் கடலும், இறைவன் திருவிழாக் காலங்களில் சிறப்புறுகின்ற மையால், அதனையும் தீர்த்தங்களுடன் எண்ணுதல் அமையும்.

தல நூல்கள்

திருமூலர் திருமந்திரமும், காரைக்கால் அம்மையார் அற்புதத் திருவந்தாதியும், சைவ சமயாசிரியர் அப்பர், சம்பந்தர், சுந்தரர் தேவாரங்களும், மணிவாசகரின் திருவாசகம்—திருக்கோவையாகும், பதினென்றும் திருமுறை ஆசிரியர் அருள் நூல்களும், உமாபதியின் கோயிற்புராணம், சைவ சாத்திரங்களும், அருணகிரியார் திருப்புகழும், குமரகுருபரர் சிதம்பர புராணம், புலியூர்ப் புராணம், தில்லைவன மான்மியம், சிதம்பர விலாசம், சிதம்பர ராசியம், தில்லைக் கலம்பகம், தில்லையுலா என்பனவும் மற்றும் எண்ணற்ற வடமொழிப் புராணங்கள், ரகசியங்கள், புஜங்காஷ்டகங்கள், கவசங்கள், தோத்திரங்கள், சபாநாயக நாடகங்களும் மற்றும் சேர்க்கையில் கண்டுள்ள நூல்கள் பலவும் இத்தலத்தின் பெருமைகளை விளக்குவன. (சேர்க்கை காண்க).

கல்வி நிலையங்கள்

இவ்வூரில் ஏழு உயர்நிலைப் பள்ளிகளும், நகராட்சி மன்றத்தார் நடத்தும் 23 ஆரம்பப் பள்ளிகளும், எட்டு இலவச வாசகசாலைகளும், இரண்டு தேவாரத் திருமுறைப் பள்ளிகளும், சமய போதனைக்கான சொக்கலிங்கையா மெய்கண்ட சித்தாந்த வித்தியாசாலையும், இரண்டு வேத பாடசாலைகளும் உள்ளன. மற்றும், திருப்பனந்தாள் காசிமடம் அதிபர், தவத்திரு காசிவாசி அருள்நந்தி தம்பிரான் சுவாமிகள் அவர்கள், தினமும் காலையிலும் மாலையிலும், தேவாரத் திருமுறைப் பதிகங்களைத்

அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழக அலுவலகம்

திருக்கோயிலின் கிழக்கு கோபுர வாயிலினின்றும் ஒலி பரப்ப ஏற்பாடு செய்துள்ளார்கள். இதனால் மக்கள் மனத் தூய்மை பெறுகிறார்கள்.

அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம்*

தில்லையம்பதியிலுள்ள கல்வி நிலையங்களில், தென்னாட் டிற்கே அணியாகும் அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம் சிறப்புடைத் தாகும். இதனை நிறுவினவர் பெருங்கொடை வள்ளல், செட்டி நாட்டரசர் டாக்டர் ராஜா சர். அண்ணாமலைச் செட்டியார் அவர்கள் ஆவர். முப்பத்து ஆறு ஆண்டுகட்கு முன்னர் அன்றாது 21 இலட்சம் ரூபாய் மூலதன நன்கொடையும், மற்றும் 2 இலட்சம் ரூபாய்க்கு மேற் பெறுமானமுள்ள தமது “மீனாட்சி காலேஜ் கட்டிடங்கள், நிலங்கள் முதலானவை”களும் முதலாக வைத்து 1929இல் நிறுவப்பெற்று, தமிழுக்கு நிலைக்களமாகவும், வடமொழி, ஆங்கிலம், விஞ்ஞானம், பொறியியல், இசை, கைத் தொழில் போதனாமுறை, வேளாண்மை, அருங்கலைகள் யாவும் போற்றும் பல்கலைக் கழகமாகவும், மூவாயிரத்து ஐந்நூறுக்கு மேலான மாணவர்களையும் முந்நூறுக்கு மேலான ஆசிரியர்களையும், ஒருங்கே தம்முட்கொண்டு அவர்களுக்கான பல விடுதி களையும், கல்வி மாடங்களையும் தாங்கிச் சுமார் நான்கு சதுர மைல் பரப்புள்ள, தனித்து இயங்கும், பல்கலைக்கழகமா (Residential and Teaching University) அரும்பணி செய்து வரு கிறது. இதன் வளர்ச்சியை நாளுங் கருதிப் பெரும் ஊக்கத் துடனும், சலியா உழைப்புடனும் இணைவேந்தர் அண்ணாமலைப் பெருவள்ளவின் திருமகனார் டாக்டர் ராஜா சர். முத்தய்யா வள்ளல் அவர்களும், துணை வேந்தர் உயர்திரு டாக்டர் சர். சி. பி. இராமசாமிஅய்யர் அவர்களும் பரிபாலித்து வருகின்றனர்.

அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம் தமிழ்மொழி, கலை, நாகரிகம் என்பவற்றைச் சிறப்பு முறையில் வளர்க்கத் தோன்றிய தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகமாகும். இதன்கண் Seven Faculties ஏழு கலைப் பிரிவுகள் கொண்ட இருபத்து ஐந்து கல்வித் துறைகள் இடம் பெற்றுள்ளன. இவற்றுள் தமிழ் மொழி வளர்ச்சிக்கென நான்கு

* Constituted Under Madras Act 1 of 1929, and amended by the Annamalai University Amendment Madras Act 10 of 1943.

தில்லைச் சிறற்பலவன் கோயில்

துறைகளும் இசைத்திறனும், மொழி இயற்றுறையும், (Linguistics) தில்லைக்கு 2 கல் தொலைவில் வெள்ளாறு கடலில் கலக்கும் துறையில் Marine Biological Station என்ற ஆராய்ச்சிநிலையமும் அமைந்துள்ளன. தமிழ் வளர்ச்சிக்கென இசைக் கல்லூரியும் நிறுவப்பெற்றுள்ளது. நம் நாட்டில் இசைப் பயிற்சிக்குென நான் காண்டுப் பட்டப் படிப்பினை முதன் முதல் அமைத்து இசையினை வளர்த்துவரும் பெருமை அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்திற்குரிய தனிச் சிறப்பாகும்.

தமிழ் மக்களுக்கு அவர்தம் தொன்மைச் சிறப்புடன் பிற்கால அறிவியற் புது நலங்களையும் இயைத்துக் கல்வி பயிற்றும் சூழ்நிலை இப்பல்கலைக் கழகத்திற்கு இயல்பாக அமைந்திருத்தல் நம் தமிழகத்தின் எதிர்கால வளர்ச்சிக்குச் சிறந்த அறிகுறியாகும்.

தில்லையின் கிழக்கே, அருச்சுனன் தவங்கிடக்க, இறைவன் வேடனாகி வந்து பாசுபதாஸ்திரம் கொடுத்தருளிய திருவேட்களத்திற்கும் சைவ சித்தாந்த சாத்திரங்கள் பதினான்கினுள் எட்டினை அருளிய உமாபதி சிவத்தின் அருள்தலமாகிய கொற்றவன் குடிக்கும் மத்தியில் அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம் அமைந்துள்ளது. இன்னும் வேடனார் உறையும் திருவேட்களம், சைவ சமயாசாரியருள் ஞானசம்பந்தரும் அப்பரும் உறைந்து திருப்பதி கங்கள் பாடியருளிய சிறப்புடையதுமாகும். இவ்வருள் தங்கிய இடங்களிலே இத்துணைச் சிறப்புடன் விளங்கும் அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தின் வருங்காலச் சிறப்பு அளவிடற்பாலதன்று. செந்தமிழ் நாட்டின் தனிச் சிறப்பென்றே சொல்லுதல் அமையும்.

தில்லைச் சிற்றம்பலவன் கோயில்

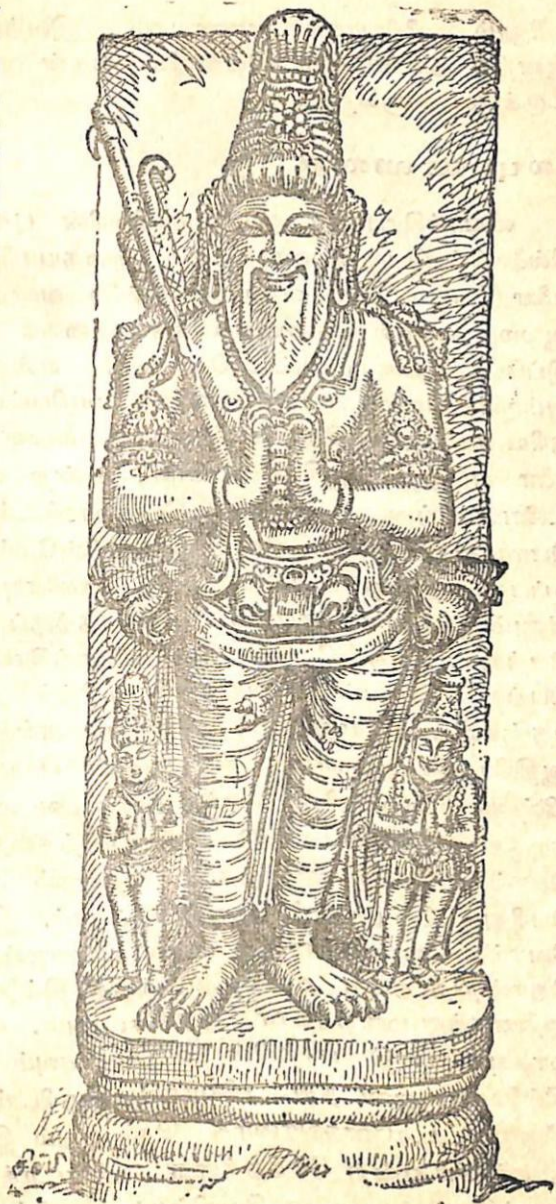
கற்பனை கடந்த சோதி கருணையே உருவமாகி
அற்புதக் கோல நீடி அருமறைச் சிரத்தின் மேலாஞ்
சிற்பர வியோம மாகும் திருச்சிற்றம் பலத்துள் நின்று
பொற்புடன் நடஞ்செய் கின்ற பூங்கழல் போற்றி போற்றி

—சேக்கிழார்

திருச்சிற்றம்பலமுடையான் கோயில் தென்தமிழ் நாட்டின் நடுநாயகமாகும். நூல் வல்லுநர், உலகத்தை விராட் புருடன் வடிவாகக் கருதி, சிவத்தலங்களைக் கொண்டு அதனை விளக்குவார்கள். திருவாரூர் அதன் மூலாதாரம்; திருவானைக்கா கொப்பூழ்; திருவண்ணாமலை மணிபூசகம்; சிதம்பரம் இருதயம்; திருக்காளத்தி கண்டம்; காசி புருவ மத்தியம். சிதம்பரம் இருதயம் ஆதலின், இறைவனது இயக்கமாகின்ற படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளுதல் என்ற ஐந்தொழில்களும் நடராஜப் பெருமானின் ஆனந்த தாண்டவத்தில் அமைந்திருப்பது வியப்பன்றே. இந்தத் தாண்டவம் உலகம் தோன்றிய காலம் முதற்கொண்டு நடைபெறுவது. ஒரு காலத்தில் தேவர்களது வேண்டுகோளுக்கிணங்கி இறைவன் தாருகா வனத்து ரிஷிகளது செருக்கை அடக்க ஆடினார். அப்போது அவர் பிஷாடனர் உருத்தாங்கி, விஷ்ணு மோகினியாகப் பின்வர, பூதகணங்கள் பிஷாடபாத்திரந் தாங்கிவரச் செல்லலானார். அவர்கள் வனத்தை அடையவும், அவர்களது வனப்பைக் கண்ட ரிஷிகள் மோகினியைத் தொடரவும், ரிஷிபத்தினிகள் பிஷாடனரைத் தொடரவுமாயினர். சிறிது நேரத்தில், ரிஷிகள் வந்தவர்களின் உண்மையை உணர்ந்து மனங்கொதித்து வெட்கினர். பின்னர் அவர்களை எவ்விதம் கொல்லுவதென்பதைக் கருதி வேள்வி ஹோமத்தினின்றெழுந்த ஒரு புலியைச் சிவனார் மீது ஏவினர். பாய்ந்த புலியின் தோலைச் சிவனார் தமது நகத்தால் உரித்துத் தம் இடையில் கட்டிக்கொண்டார். பின்னர் அவர்கள் ஏவிய கொடிய பாம்பைத் தம் கழுத்தின்மீது மாலையாக அணிந்தார். பின் நடனமாடத் தொடங்கினார். அதுகண்ட ரிஷிகள் கோப மெழுந்து முயலகன் என்ற அபஸ்மார ராக்ஷசனை அவர்மீது

ஏ வி னர். சிவன்
அவனைக் காலின்
கீழ் மிதித்து அடக்கி
நாதாந்த நடனம்
ஆடினார். ரிஷிகள்
தங்களது வலி
யிழந்து, செருக்
கடங்கி இறைவ
னது மன்னிப்பைப்
பெற்றோரென்பது
வரலாறு.

மீண்டும் மறு
தடவை அடியார்
பொருட்டு இதனை
இவ் வையகத்தில்
தில்லையில் ஆடினார்.
இங்கே ஆடிக் காட்
டியது வியாக்கிர
பாதருக்கும் பதஞ்
சலிக்குமாம். இதனை
ஸ்காந்த புராணம்
தக்ஷகாண்டத்தி
லும், திருமுலர் திரு
மந்திரத்திலும்,
காரைக்காலம் மை
யார் அற்புதத்திரு
வந்தாதி யிலும்,
உமாபதி சிவாசாரி
யார் கோயிற் புரா
ணம் - திருக்கூத்து
தரிசனம் என்ற பகு
தியிலும், குமரகுரு
பர சுவாமிகள் சிதம்
பரம். மும் மணி க்
கோவையிலும், மன
வாசகங் கடந்தார்
“உண்மை விளக்
கம்” 31—49 பாக்க
ளிலும், கச்சியப்பா
கந்த புராணத்தி
லும், சேக்கிழர்
பெரிய புராணம்
முதலிய மற்றவை

வியாக்கிரபாதர்
கிழக்கு கோபுரச் சிற்பம்

[ஆனந்தவிகடன் அன்புரிமை]

களிலும் விரிவாகக் காணலாம். இவற்றால் இறைவனின் ஆனந்த தாண்டவம் தில்லையில் முதன் முதல் இடம் பெற்று உருக்கொள்கிறது.

தல புராண வரலாறு

வியாக்கிரபாதர் ஒரு முனிவரின் புதல்வர்; காசிவாசி; தில்லையின் பெருமையைத் தம் தந்தையாரிடம் கேட்டு இறைவனை இங்கு வழிபட வந்தவர். தில்லை வனத்தின் நடுவே, ஓர் ஆலமர நிழலில் ஒரு சுயம்புலிங்க வடிவைக் கண்டார். அதுவே இப்போது திரு மூலட்டானேசுவரர் என்னும் சந்நிதியாகும். அம்மூர்த்தியை ஆர்வங்கொண்டு வழிபட்டார். வழிபாட்டுக்குரிய மலர்களின் தேனை, வண்டுகள் சுவைக்குமுன்னரே அவைகளை எடுத்துப் பூசிக்கவேண்டும் என்ற எண்ணம் அவருக்கு உண்டாயிற்று. அதனைப் பெருமானிடம் விண்ணப்பித்தார். பொழுது புலராமுன் தாமே மரங்களின்மேல் வழுக்காமல் ஏறிப் பூப்பறிப்பதற்குப் புலிக்கால் புலிக் கைகளையும், இரவுக்காலமாயினும் பூக்களைத் தெரிந்து பறிப்பதற்குப் புலிக் கண்களையும் பெற்றார். அதனாலேயே அவர் வியாக்கிரபாதர் எனப் பெயர் பெற்று இறைவன் வழிபாட்டில் மகிழ்ந்திருந்தார். அப்போது பதஞ்சலி என்ற மற்றொரு முனிவரும் அங்கு வந்தார். அவர் ஆதிசேடன் அவதாரம். விஷ்ணுவின் பாயலாகக் கிடக்கையில் விஷ்ணு இறைவனின் ஆனந்த தாண்டவ அதிசயத்தைத் தான் தாருகாவனத்தில் கண்டு அனுபவித்ததைப் பல முறையும் சொல்லக் கேட்டு மகிழ்ந்தார். தாமும் அதனைக் கண்ணுறப் பெரிதும் விழைந்தார். தவஞ்செய்தார். இறைவன், வேண்டுமோர் வேண்டுவதை ஈயும் வள்ளலன்றோ? இறைவனும் தோன்றித் தமது தாண்டவத்தைத் தில்லையில் காணலாமென ஆணைதந்து மறைந்தார். ஆதிசேடனும், பாதி மானிட வடிவமாகவும் பாதி பாம்பின் வடிவமாகவும் தோற்றமெடுத்துத் தில்லையை அடைந்து, வியாக்கிரபாதரிடம் நட்புக் கொண்டு திருமூலட்டானேசுவரரைத் தொழுதும் தில்லையின் மேல்பால் நாகக்கேசரி என்ற தீர்த்தத்தை உண்டாக்கி அதன் கரையில் அநந்தீசுவரர் என ஒரு சிவலிங்கம் தாபித்து நாளும் பூசித்தும் இறைவனது தாண்டவத்தை எதிர்நோக்கி வருவாரானார்.

திருமூலட்டானேசுவரமாகிய தில்லையில், அம்பிகையாகிய காளியும் இடம் பெற்றிருந்தாள் என்றும் தில்லை

யில் இறைவன் தமது தாண்டவத்தை நிகழ்த்த வரவே, காளி அதனை மறுக்க, இருவரும் நடன மாடுவதென்றும், அவருள் வெற்றி பெறுபவர் களே இங்கு இடம் பெறுவதென்றும் தீர்மானமாக, இறைவன் தமது ஊர்த்துவ தாண்டவத் தால் அவளது செருக்கை அடக்கி, “தில்லையின் வடபால் அமர்க” எனத் தில்லைக்காளியும் அங்கு அமர்ந்தனள் என்றும் ஒரு கதை வழங்குகிறது. இன்னும் தில்லைக் காளியின்கோயில் இங்குச் சிறப்புப்பெற்ற தலமாக விளங்குகிறது. (தில்லையம்மன் கோயில் வரலாறுகாண்க) இறைவனது இந்த ஊர்த்துவ தாண்டவத்தைப் பதஞ்சலியும் வியாக்கிரபாதரும் தரிசித்து இறைவன் அருள் பெற்றனர். அவர்களது வேண்டு கோளுக்கிணங்கி இறைவன் இங்குத் தில்லை நடராஜனாக என்றும் காட்சியருளுவராயினார். இது முதல், தில்லை நடராஜதத்துவ வமும் இங்கு இடம் பெறுவதாயிற்று.

பதஞ்சலி

கிழக்கு கோபுரச் சிற்பம்
(ஆனந்தவிகடன் அன்புரிமை)

கதையாலும், உண்மையாலும் இவை அதிசயம் அல்ல, இறைவன் அடியாருக்கு எளியன், மதுரையில் அடியார்

களுக்காக அறுபத்து நான்கு திருவிளையாடல்களைப் புரிந்துள்ளான். இன்றும் தில்லையில் பொன்னம்பலவன் திருக்கூத்துள் புரிந்தவண்ணம் உள்ளான். பின்னும் இந்தக் கூத்தி

னைப் பாண்டியனுக்காகக் கால்மாறி யாடியது மதுரையிலும், காரைக்காலம்மையாருக்காகத் திருவாலங்காட்டிலும் நிகழ்த்தி யருளினான் என்பது நூல்களின் துணிபு. அவன் திருக்கூத்தினால் உலகம் இயங்குகின்றது. இதனை மாணிக்க வாசகர் சிவனது காருணியத்தை விளக்குகின்ற முறையில், திருச்சாழல் பதிகத் தில் விளக்குகின்றார். இறைவனது திருத்தாண்டவம் நிற்குங் காலத்து, “உலகனைத்துங் கற்பொடிகாண் சாழலோ” என்பது உணர்க. இறைவன் இங்கு ஆடியது நாதாந்த நடனம் என்றும், இது அவன் ஆடிய எழுவகை நடனங்களில் ஒன்று என்றும் கூறுவர்.

புராண வரலாறு இவ்வாறாக, திருநடனம்புரியும் நடராசப் பெருமானின் திருவுருவத் தத்துவத்தையும், அவரது திரு நடனத்தின் தத்துவத்தையும் சிறிது தெரிவோம்.

இதனை மாணிக்க வாசகர் விளக்குகின்றவாறுதான் என்னே!

“வான் நாடரும் அறியொர் னாதநீ
மறையி லீறுமுன் தொடரொ னாதநீ
ஏனை நாடருந் தெரியொ னாதநீ
என்னை யின்னிதா யாண்டு கொண்டவா
ஊனை நாடக மாடு வித்தவா
உருகி நானுனைப் பருக வைத்தவா
ஞான நாடக மாடு வித்தவா
நைய வையகத் துடைய விச்சையே.”

திருச்சதகம் 95—திருவாசகம்

இறைவன் ஆடிய திருக் கூத்தினை ஐந்தொழில் நாடகம் என்பர். இதனால் படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளல் என்னும் ஐந்து தொழில்களும் இறைவன் இயற்றும் இத்திருக்கூத்திலே இயல்பாக நிகழ்கின்றன என்பர் பெரியோர். கூத்தப் பெருமானுடைய நான்கு திருக்கரங்களில் வலப்புறத்து மேற்கரத்தில் துடியென்னும் உடுக்கை யமைந்துள்ளது. அவ் வடுக்கையிலிருந்து தோன்றிய நாத தத்துவத்தின் வழியாக உலகங்கள் தோன்றின. ஆதலால் அவ்வடுக்கை, படைப்புத் தொழிலைக் குறிக்கும். வலப்புறக் கரத்தில் ‘அஞ்சேல்’ என்ற குறிப்பில் அமைந்துள்ள அபயக்கை காத்தற்றொழிலைக் குறிக்கும். இனி

இடப் புறத்துக் கைகள் இரண்டினுள் மேலேயெடுத்த கை தீயினைத் தாங்கியுள்ளது. அத்தீயானது உலகங்களெல்லாவற்றையும் அழித்தலைக் குறிக்கும். வலப்பக்கத்துத் திருவடியின் கீழ் முயலகன் என்ற முரடன் அழுத்தப் பெற்றிருப்பது, உயிர்கள் வினைப் பயன்களை அநுபவித்தற் பொருட்டு இறைவன் செய்யும் மறைப்புத் தொழிலைக் குறிக்கும். தூக்கிய திருவடியாகிய இடது திருவடியினை இடது திருக் கரத்தாற் காட்டி நிற்குற அமைப்பு, இறைவன் எடுத்த பாதத்தால் உயிர்களுக்குப் பேரின் பத்தினை நுகர்விக்கும் அருளல் தொழிலைக் குறிப்பதாகும். இவ்வாறு நடராசப் பெருமான் செய்தருளும் திருக்கூத்து ஐந் தொழில்களையும் ஒருங்கே நிகழ்த்தவல்லது என்ற நுட்பத்தை,

‘தோற்றம் துடியதனில், தோயும் திதி அமைப்பில்,
சாற்றியிடும் அங்கியிலே சங்காரம்—ஊற்றமாய்
ஊன்று மலர்ப்பதத்தே உற்ற திரோதம் முத்தி
நான்ற மலர்ப்பதத்தே நாடு.

உமாபதி சிவம்—உண்மை விளக்கம்—36.

என்னும் செய்யுள் நன்கு விளக்குதல் காணலாம்.

இறைவன் செய்யும் ஞான நாடகத்தை நம் ஊனக் கண்களாற் கண்டு பயன்பெற இயலாது. இறைவன் ஆடும் திருக் கூத்தின் அரும் பயனனைத்தும் ஆன்மாக்களாகிய நமக்கு எளிதிற் கிடைக்கும் முறையில் உலகத்தையின்ற அன்னையாகிய சிவகாமித் தாயார், நம் பொருட்டு இத்திருக்கூத்தினை இறைவனுடன் நின்று இடைவிடாது கண்டு களிக்கின்றார். இறைவன் சிவகாமியம்மையைத் திருக் கண்ணால் நோக்கி இத்திருக்கூத்தினை நிகழ்த்தும் குறிப்பும் இவ்வுண்மையை வற்புறுத்துவதாகும்.

‘அருமான வாண்முகத்தாள் அமர்ந்து காண அமரர்களைத்
தொழுதேத்த ஆடுகின்ற பெருமான்’

எனப் போற்றுவார் திருநாவுக்கரசர்.

குழந்தைப் பருவத்திலுள்ள உயிர்கள் இந்நடனத்தைக் காணும் ஆற்றலற்றன. ஆகவே சிவகாமியம்மை உயிர்கள் காண முடியாத பெருங் கூத்தினைத் தம் கண்களாற் கண்டு நாம் காணும் முறையில் ஆனந்த தாண்டவமாக எளிமையாக்கித்

தருகின்றார். பால் பருகும் சிறு குழந்தைக்கு நோய் வந்தால் அந்நோயை நீக்கும் மருந்தினைக் குழந்தைக்குக் கொடுத்தால் அதன் குடல் தாங்காது என்று கூறுதி அக்குழந்தையின் தாயே அம்மருந்தையுண்டு குழந்தைக்குப் பாலாக உண்பித்தலைப் போன்றது இவ்வருள் செயல் என்று குமரகுருபரர் மகிழ்ந்து போற்றுகின்றார்.

“பாலுண் குழவிப் பசங்குடர் பொறுதென
நோயுண் மருந்து தாயுண்டாங்கு”

என்பது அவர் தரும் விளக்கமாகும்.

பிறவிப் பிணி நீக்கி ஆன்மாக்களுக்கும் பேரின்பம் அளிக்க வல்ல இத்திருக் கூத்துத் தரிசனம் ஆண்டுதோறும் ஆனி உத்திர விழாவிலும் மார்கழித் திருவாதிரை விழாவிலும் தில்லையில் சிறப்பாகவும், மற்றும் எல்லாச் சிவத்தலங்களிலும் நிகழ்ந்து வருகிறது. இத்திரு நடனத்தை மக்கள் பல்லாயிரவர் பக்தியுடன் கண்டு மக்கட் பிறப்பால் அடைதற்குரிய நற்பயனை எய்துகின்றனர்.

இத்திருக்கூத்தினை ப்பற்றிக் கோயிற்புரணம் கூறுவது :

1. எண்ணருங் காதல் கூரு மிருவருங் காண ஞானசி
கண்ணினை நல்க முன்னைக் காரிருள் கழிவுந் தின்ன
வண்ணவென் றறிய வாரா வளரொளி மன்றுள் மாதோடு
அண்ணல்நின் றுடு கின்ற ஆனந்த நிருத்தங் கண்டார்.
2. திருவடி நிலையும் வீசுஞ் செய்யகா லுஞ்சி லம்பும்
உருவள ரொளியும் வாய்ந்த லுருவு முடுத்த தோலு
மரைதரு புரிவுங் கச்சி னணிகளு மழகா ருந்தி
மருவிய வுதர பந்தசி கோப்புலூல் வாய்ப்பு மார்பும்.
3. வீசிய செய்ய கையும் விடதரக் கரங்க வித்த
தேகம்வண் டுடிய மங்கிச் செறிவுமுன் றிரண்ட தோளுங்
காசைகொண் மிடருந் தோடார் காதும்வெண் குழையுந் காண
மாசிலா மணிவாய் விட்டு விழங்கிடா நகைம யக்கும்.
4. ஓங்கிய கமலச் செவ்வி யொளிமுக மலருங் கண்கள்
பூங்குழ லுமையை நோக்கும் புரணமும் புருவப் பொற்பும்
பாங்கமர் நுதலும் பின்றாழ் படர்சடைப் பரப்பும் பாம்பு
நீங்குந் தாரு நீரு நிலவுமே னிலவு நீறும்.

5. கடிமல ரணைய வாரிகி காரிரு ளளகஞ் சேர்த்து
முடியுநன் னுதலும் பொட்டு முயங்கிரு புருவ வில்லும்
வடிகொள்வேல் விழியுந் காதும் வளர்குமிழ் மலருந் தொண்
படிவவா யிதழு முத்த நகையுமெய்ப் பசுமை வாய்ப்பும், [டைப்
6. பூங்குழ கமர்க முத்திற் பொலிந்தமங் கலநாண் பொற்பும்
பாம ரமையார் தோளும் பங்கயச் செங்கை தாங்கு
மோங்குசெங் கழுநீர்ச் செவ்வி யொளிதரு மலருந் தாருங்
கோங்கரும் பவைப ழித்த கொங்கையுங் குலவு பூணும்.
7. துடியம ரிடையும் பாந்தட் டொகுபணந் தகுநி தம்ப
வுடையமர் துகிலு மல்க வெரல்கிய நிலையுஞ் செய்ய
வடிமலர் மிசைய ணிந்த வாடகப் பாட கக்கிழ்
விடுசுடர்ச் சிலம்பும் வாய்ந்த மெல்லியல் வியந்து காண,
8. ஆடிய பெருமான் வெய்யோ னலர்கதி ராயி ரத்துக்
கூடிய மண்ட லம்போற் குறைவிலா வகைநி றைந்து
நாடரு ஞான மன்று ள்நாமுய்ய வயன்மால் முன்பு
தேடரு மேனி கொண்டு திருநடஞ் செய்யக் கண்டார்.

—கோயிறி புராணம்—நடராஜச் சருக்கம், 10—17

குமரகுருபரரின் சிதம்பரம் மும்மணிக்கோவை கூறுவது :

“பூமலி கற்பகப் புத்தேள் வைப்பும்
நாமநீர் வரைப்பு நானில வளாகமும்
ஏனைப் புவனமு மெண்ணிங் குயிரும்
தானே வகுத்ததுன் தமருகக் கரமே
தனித்தனி வகுத்த சராசரப் பகுதி
அனைத்தையுங் காப்பதுன் அமைத்த பொற்கரமே
தோற்றுபு நின்றவத் தொல்லுல கடங்கலும்
மாற்றுவ தா ரழல் வைத்ததோர் கரமே
ஈட்டிய வினைப்பய னெவற்றையு மறைத்து நின்று
ஊட்டுவ தாகுநின் ஊன்றிய பதமே
அடுத்தவின் னுயிர்கட் களவில்பே ரின்பமும்
கொடுப்பது முதல்வநின் குஞ்சித பதமே.
இத்தொழி லைந்துநின் மெய்த்தொழி லாகப்
பாலுண் குழவி பசங்குடர் பொருதென
நோயுண் மருந்து தாயுண் டாங்கு
மன்னுயிர்த் தொகுதிக் கின்னருள் கிடைப்ப
வையமீன் றளித்த தெய்வக் கற்பின்

அருள்கூற் கொண்ட வையரித் தடங்கண்
திருமாண் சரீயற் றிருந்திழை காணச்
சிற்பை பெர்லியத் திருநடம் புரியும்
அற்புதக் கூத்த!"

திருச்சிற்றம்பலம்

கவித்தொகை :

கடவுள் வாழ்த்து

ஆறறி யந்தணர்க் கருமறை பலபகர்ந்து
தேறுநீர் சடைக்கரந்து திரிபுரந் தீமடுத்துக்
கூருமற் குறித்ததன்மேற் செல்லுங் கடுங்குளி
மாருப்போர் மணிமிடற் றெண்கையாய் கேளினி;

படுபறை பலவியம்பப் பல்லுருவம் பெயர்த்துந்
கொடுகொட்டி யாடுங்காற் கோடுய ரகல்குற்
கொடிபுரை நுகப்பினுள் கொண்டசீர் தருவாளோ;

மண்டமர் பலகடந்து மதுகையால் நீறணிந்து
பண்டரங்க மாடுங்காற் பணையெழி லணைமென்றோள்
வண்டரற்றுங் கூந்தலாள் வளர்தூக்குத் தருவாளோ;

கொலையுமுவைத் தோலசைஇக் கொன்றைத்தார் சுவற்
தலையங்கை கொண்டுநீ காபால மாடுங்கால் [புரளத்
முலையணிந்த முறுவலாள் முற்பாணி தருவாளோ;

எனவாங்கு,

பாணியுந் தூக்குஞ் சீரு மென்றிவை
மாணிழை யரிவை கர்ப்ப
வாணமில் பொருளெமெக் கமர்ந்தனை யாடி."

—நல்லந்துவனார்

"அடிபேரிற் பாதாளம் பேரும் அடிகள்
முடிபேரின் மாமுகடு பேரும்—கடகம்
மறிந்தாடு கைபேரின் வாந்திசைகள் பேரும்
அறிந்தாடும் ஆற்று தரக்கு"

—அற்புதத் திருவந்தாதி—77

திருமூலர் "திருக்கூத்து தரிசனம்" கூறுவது :

"வேதங்க ளாட மிகுஆ கமமாடக்
கீதங்க ளாடக் கிளர் அண்டம் ஏழாடப்
பூதங்க ளாடப் புவனம் முழுதாட
நாதங்கொண் டாடினா னானந்தக் கூத்தே."

சரித்திரத் தொடர்புகளும் சமயாசாரியரும்

மிகப் பழைமையான தல வரலாறு இவ்வாறாக, சரித்திர கால விவரங்களை ஆராய்வோம். இவைகளே இக்கோயிலின் வளர்ச்சிக்கு ஒரு காலக் கண்ணாடியாகவும் தோன்றும். அவற்றுள் முதல் முதலாகக் காணப்படும் வரலாறு, பல்லவ அரசன் சிம்ம வர்மன் II (கி. பி. 550-575) தில்லைக் கூத்தனைத் தரிசிக்க வந்து, சிவ கங்கைக் குளத்தில் நீராடி, தனது வெம்மை நோய் நீக்கி, தன் மேனி பொன்வண்ணம் பெற்றதாம். இக்காரணம் பற்றி இவன் ஹிரண்யவர்மன் என்று அழைக்கப் பெற்றான் என்றும், ஆடவல் லானின் அருளை நினைந்து இந்தச் சபையை புதுப்பித்தும் இதனைச் சுற்றிப் பல மண்டபங்களையும் கட்டிப் பிரங்காரங்களையும் வகுத்தான் என்று தெரியவருகிறது.

ஏழாம் நூற்றாண்டிற்கு வருவோமாயின், அதுதான் சமயாசாரியராகிய அப்பர், சம்பந்தரது காலம். அவ்விருவர்களாலும் தமிழகம் சமண சமயத்தினின்று மீட்கப்பட்டது. பல்லவன் மகேந்திரவர்மனும், கூன் பாண்டியனான அரிகேசரியும் முறையே சோழ, பாண்டிய மண்டலங்களில் சைவத்தை மறுமுறையும் நிலைநாட்டினார்கள்.

சமயாசாரியாராகிய சம்பந்தர் சீர்காழியில் தோன்றியவர். மூன்று வயதுப் பிராயத்திலேயே அம்மையப்பரைத் தரிசித்து உமையம்மையின் ஞானப்பாலை உண்டு சிவஞானம் கைவரப் பெற்று, அருள் தலங்கள் பல சென்று இறைவனைத் துதிப் பாடல்களால் பாடியும், அற்புதங்கள் பலவும் செய்தவர். அவர் தில்லைப் பெருமானைத் தரிசித்தது மூன்று தடவைகள்.

அப்பர் சுவாமிகள் தில்லைச் சிற்றம்பலத்து நடட்டம் பயிலும் நாதனைக் கண்டு பாடிய பாக்கள் உள்ளத்தை அள்ளுகின்றன; ஊனை உருக்குகின்றன. “அவர் என்று வந்தாய்” என்னும் எம்பெருமானின் திருக்குறிப்பைக் கண்டு, “ஒன்றியிருந்து நினைமின்கள் உந்தமக்கு ஊனமில்லை” என உணர்த்தியவர். அவரே சிதம்பரநாதனின் ‘குனித்த புருவமுங் கொவ்வைச் செவ்வாயிற் குமிண் சிரிப்பும், பனித்த சடையும் பவளம்போல் மேனியிற் பால் வெண்ணீறும், இனித்த முடைய வெடுத்த பொற் பாதமும்’ காணப்பெற்றவர். அவரும் காழிப் பிள்ளையாராகிய சம்பந்தரும்

அம்பலத்தே ஆடுகின்ற தனிக்கூத்தன் பெருங் கூத்தைக் கண்டு எல்லையிலா இன்பம் அடைந்தபோது சைவம் உய்ந்தது. உலகம் சைவ மணம் கமழ்ந்தது.

அப்பர் சுவாமிகள் திருவாமூரில் பிறந்தவர். மருள் நீக்கியார் என்பது அவர் இயற்பெயராகும். தந்தை, தாய் அவரது இளவயதில் விண்ணுலகேக, அவரது தமக்கையர் திலகவதியாரின் பராமரிப்பில் இருக்கையில், சமய ஞானம் வளர்ந்தெழ, சமணத்தில் சேர்ந்து தருமசேனன் என்ற ஆசார்ய பதவியையும் அடைந்தார். தமக்கையார் மனம் வாடி வருந்தினார். அவரை மீட்க இறைவனும் அருள, சூலைநோயால் தாக்குண்ட மருள் நீக்கியார் தமது தமக்கையை வணங்கத் திருவதிகை அடைந்தார். ஆம்மையார் திருநீறு தந்தருள, திருக்கோயிலினுட்புக, இறைவன் திரு வருளால் சூலை நோயும் பறந்தது. இறைவன் ஆட்கொண்ட சிவபக்தரைச் சமண மன்னனான மகேந்திரவர்மன் பலவிதம் துன்புறுத்தியும், அத்தீமைகள் ஒன்றும் அவரை அணுகாமையின் மகேந்திரனே உண்மைச் சைவனானான். தொண்டை மண்டலம் மறுமுறையும் சைவத்தை ஏற்றுக்கொண்டது. திருநாவுக்கரசர் திருவதிகையில் திருத்தொண்டு செய்துகொண்டிருக்கையில் பல தலங்களைத் தரிசித்தும் பல அற்புதங்களை இயற்றியும் தில்லையை அணுகுகின்றார். ஞானசம்பந்தர் வாசீசரைக் காண “அப்பரே” என்று அழைக்க, அவரும் அப்பராளுர்.

பிறகு ஏழாம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலும் எட்டாம் நூற்றாண்டின் முதலிலும் வாழ்ந்தருளிய சுந்தரர் தில்லையை அணுகுகின்றார். திருவாரூரிலிருந்து திருத்தொண்டத் தொகையைப் பாடித் தில்லை வாழ்ந்தணர் தம் அடியாராக “ஆளுடைய நம்பிகள்” தில்லைக் கூத்தினைக் காணுகின்றார்.

சுந்தரர் தன்னை மறந்து பாடியதனைச் சேக்கிழார் கூறுவது :

“ஐந்துபே ரறிவுக் கண்களே கொள்ள
அளப்பரும் கரணங்கள் நான்கும்
சிந்தையே ஆகக் குணமொரு மூன்றும்
திருந்து சாத்துவிகமே ஆக
இந்துவாழ் சடையான் ஆடும் ஆனந்த
எல்லையில் தனிப்பெருங் கூத்தின்
வந்தபே ரின்ப வெள்ளத்துள் தினைத்து
மாரிலா மகிழ்ச்சியின் மலர்ந்தார்”.

ஐந்து புலன்களின் வழியாகப் பிரிந்து காணும் ஐந்து அறிவுகளும் கண்ணிந்திரியம் ஒன்றையாகக் கொள்ளை கொண்டன. ஏனை நான்கு அறிவுகளும் தொழில் அற்றன, இவற்றை உள்ளிருந்து செலுத்தும் உட்கருவிகளாகிய அந்தக் கரணங்கள் நான்கனுள் சிந்தை ஒன்றே தொழில் செய்தது. ஏனை மூன்றும் செயலற்றன. இவற்றை ஊக்கி நிற்கும் மூன்று குணங்களுள் சாத்துவிகமொன்றுமே தொழில் செய்ய ஏனை இரண்டும் அடங்கிவிட்டன. இவ்வாறு கண்ட நடராஜனது ஆனந்த மயமாகிய எல்லையில்லாத தனிப் பெருங் கூத்தின் வந்த பேரின்ப வெள்ளத்துள் திளைத்து மாறிலா மகிழ்ச்சியில் மலர்கிறார். இம்மூவர் காலத்தும் சைவப் பேரரசு ஒரு தனிப் பெருஞ் சிறப்பை எய்தியிருந்தமையின் தில்லைத் தலமும், தனிப்பெருங் கருணையின் திருக்கோயிலும் மலிவளம் பெற்று, அரசப் பெருவாழ்வு பெற்றிருந்தது என்னலாம்.

இவர்களது காலத்துக்குப் பின்னரே கி. பி. 8ஆம் நூற்றாண்டில் தென்னாடு நந்திவர்ம பல்லவ மல்லன் என்ற வைணவ பக்தனின் ஆளுகைக்குள் வரவே, இக்கோயிலில் கோவிந்தராஜப் பெருமாள் சந்நிதியும் இடம்பெறலாயிற்று. இதனைத் திருமங்கையாழ்வாரும் குலசேகர ஆழ்வாருமாகிய இருவரும் தம் பாசுரங்களில், “செம்பொன் மணி மாடங்கள் சூழ்ந்த தில்லைத் திருச்சித்திரகூடத்தைச் சேர்மின்” என்கிறார்கள். இவர்கள் காலத்துக் கோவிந்தராஜனின் வழிபாடுகள் தில்லை மூவாயிரவரான தீட்சிதர்களிடமே இருந்துவந்தது. இதனை,

“மூவாயிர நான் மறையாளர் நானும்
முறையால் வணங்க அணங்காய் சோதி
தேவாதி தேவன் திகழ்கின்ற தில்லைத்
திருச்சித்திரங் கூடஞ் சென்று சேர்மின்களே” என்ற

திருமங்கை மன்னரது பெரியது திருமொழி வாக்காலும், “திருச்சித்திர கூடந்தன்னுள், அந்தணர்கள் ஒரு மூவாயிரவரேத்த” என்ற குலசேகராழ்வார் திருமொழியாலும் தில்லை மூவாயிரவரால் திருமாவின் பூசனையும் நடந்துவந்தது என்று தெரிகிறது. சில நூற்றாண்டிற்குப் பிறகுதான் கி. பி. 1543இல் தனிப்பட்ட வழிபாடுகள் ஏற்பட்டன எனவும் தெரிகிறது.

மாணிக்கவாசகர்

திருவாரூர் உலோகத் திருமேனி

அன்பளிப்பு : J. N. Ramanathan]

இறைவன் குதிரைச் சேவகனாக வந்தது
ஆவுடையார் கோயிற் சிற்பம்

இவர்களுடனே நிலவிய மணிவாசகப் பெருமானது தொடர்பும் நினைப்புறவேண்டியது ஒன்று. மாணிக்கவாசகர் பாண்டி நாட்டில் திருவாதவூரில் பிறந்தவர். கல்வி, ஒழுக்கத் தால் சிறந்த அவர் அரிமர்த்தன பாண்டியனின் மந்திரியாக அமர்ந்தார். பாண்டியனின் குதிரைப் படை குறையவே, அதனை நிரப்புவதற்காக, பாண்டியன், திருவாதவூரரிடம் ஏராளமான பொருளைக் கொடுத்துக் குதிரைகளை வாங்கும்படி அனுப்பினார். அங்கே போகும் வழியில் திருப்பெருந்துறையை அணுகவே, இறைவன் குருவடிவாகத் தோன்றி அவரை ஆட்கொண்டு மறைந்தார். ஆட்கொள்ளவே, குதிரை வாங்கும் எண்ணம் அறவே மறந்து, அங்கு இப்போது காணும் ஆவுடையார் கோயிலைக் கட்டுவித்தார். இது விபரம் தெரிந்து பாண்டியன் அமைச்சரை அழைத்து வினவவே, குறித்த காலத்தில் குதிரைகள் வருமென்றும் தெரிவித்தார். குதிரைகள் அவ்வாறே வந்தன - இறைவன் வாதவூரருக்காகக் காட்டு நரிகளைப் பரியாக்கிக் குதிரைச் சேவகனாகவந்து குதிரைகளைப் பாண்டியனிடம் ஒப்பு வித்து மறைந்தார். ஆனால், குதிரைகள் அன்றிரவே நரிகளாக மாறிப் பாண்டியனின் லாயத்திலிருந்த உண்மைக் குதிரைகளையும் அழித்துமறைந்தன. பாண்டியன் கோபாவேசங்கொண்டு, திருவாதவூரரை, வைகையாற்றிலே கொதிக்கும் மணலில்நிற்கவைத்துத் துத்துப்புறுத்தினான். இறைவன் மனம் பொருது வைகைபெருக்கெடுத்து, மதுரையை அழிக்கப் பெருவெள்ளத்தை அனுப்பவே, அரசன் அதனைக் காக்க மதுரையிலுள்ள ஒவ்வொரு வீட்டாரும் ஒரு ஆள் அனுப்பும்படி உத்திரவிட்டான். யாவரும் அவ்வண்ணம் அனுப்ப, வந்தி என்ற வயது சென்ற பிட்டு வாணிச்சிக்கு மாத்திரம் அனுப்ப ஆள் இல்லாது இறைவனை நினைந்தாள். இறைவனே, மண்வெட்டி, கூடையுடன் தோன்றி, வாணிச்சி கொடுக்கும் பிட்டிற்காகக் கரைபோட ஒப்புக்கொண்டார். வேலையாள் மண் சுமக்காது, அங்குமிங்கும் ஓடி, விளையாடி, கூடையைத் தலைக்கு வைத்துக் கண் வளரவே, மன்னனின் ஆட்கள் பாண்டியனுக்குத் தெரிவிக்க, பாண்டியனும் அவரை, பிரம்பால் அடித்தான். அவ்வடி, பாண்டியன் மேலும், உலகினிலுள்ள உயிருள்ள பிராணிகள் ஒவ்வொன்றின் மேலும் விழுந்தது. இறைவன் ஒரு கூடை மண்ணால், வைகை உடைப்பை அடைத்து மறைந்தார். பாண்டியன் உணர்ந்தான்; வாதவூரரின் தெய்வீகத் தன்மையைக் கருதி மந்திரிப் பதவியினின்றும் அவரை விடுவித்தான். வாதவூரர் விடுதலை பெற்றுப் பல தலங்

களைத் தரிசித்து, ஆங்காங்குக் கல்லும் கசிந்துருகும் தெய்வீகத் திருவாசகப்பாடல்களைப் பாடிக்கொண்டு கடைசியில், தில்லையின் அருகாமையில் பித்தர்புரத்தில்* அமர்ந்திருக்க, அவர் உலகுடைய ஒரு முதலைச் செறிபொழில்குழி தில்லைநகர்த்திருச் சிற்றம்பலம் மன்னி, மறையவரும் வானவரும் வணங்கிடக் கண்டார். அன்றே தம் ஆவியினையும் உடலையும் அவரதாக ஈந்தார். அவர் காலத்துத் தில்லையில் நடந்த அற்புதங்கள் பல. பௌத்த சமயவாதிகளை வென்று, ஊமைப் பெண்ணைப் பேச வைத்து, சைவத்தை நன்கு வேருன்றச் செய்த பெருமை அவருடையதாகும். இறைவனே வேதியராக வந்து அவரது திருவாசகத்தை எழுதியதும் அல்லாமல், 'கோவை பாடுக' என்றதும், அதுபாடியபின் அதனையும் எழுதி அவர் மறைய, மறுநாட் காலை தில்லையம்பலத்துள் இறைவன் பீடத்தின் கீழ் அவை பொதிந்து வைக்கப்பட்டிருந்த அதிசயமும் அக்காலச் சைவ சமயத்தின் ஓங்கிய செல்வாக்கின் நிலையைக் குறிப்பனவாகும்.

மாணிக்கவாசகர் காலத்தில் விளங்கிய ஆதிசங்கரர் (கி. பி. 788-820) இங்கே வந்து ஸ்படிக லிங்கமாகிய அழகிய சிற்றம்பலமுடையாரைக் கொடுத்து, சிதம்பரச் சக்கரம் ஒன்றையும் இங்கே தாபித்தார் எனவும் கூறுவர்

தில்லைத் திருத்தொண்டர்கள்

சைவ நாயன்மார்களாகிய திருத்தொண்டர்கள் அறுபத்து மூவராவர். சிவனடியார்களுள் முதலா தாகக் கருதப்பெறுபவர் சமயாசாரியராகிய நால்வர்—அப்ப, சம்பந்தர், சுந்தரர், மாணிக்கவாசகராவர். இவர்கள், சைவம் பிற மதங்களால் தாக்குண்டபோது, அதனை மீட்க இறைவனால் அப்போதப்போது அனுப்பப்பெற்ற இறைவனின் அணுக்கத் தொண்டர்களெனின் மிகையாகாது—இவர்களுடன் சைவத்தைத் தமது வாழ்க்கையுடன் வாழ்ந்து காட்டிய பெரியார்களைத் திருத்தொண்டத் தொகையிலும், நம்பியாண்டார் நம்பி, சேக்கிழார், உமாபதி சிவம், முதலியவர்கள் தமது நூல்களாலும் போற்றியுள்ளனர்.

இவர்களுள், தில்லைச் சிதம்பரத்தில் தோன்றியும் அடைந்தும் பேறுபெற்றவர் திருநீலகண்ட நாயனார், திருநாளைப்போவார்

* சிதம்பரத்திற்கு அருகில் உள்ள பின்னத்தூர் என்னும் ஊரில் தங்கியிருந்ததாகவும் தெரிகிறது.

என்ற நந்தனார், கூற்றுவர் நாயனார், கணம்புல்லர் என்போரார்வர். திருநீலகண்டர் தில்லையினர். தமது தூய வாழ்வில் தமது பத்தி விடாரின் வெறுப்பின் காரணமாக, இளவயது முதல் முதியவராகும்வரை பிரமசரியவிரதம் கொண்டார். அதனை விளக்க இறைவன் நேரில் தோன்றி அவ்விருவரையும் சேர்ப்பித்து, இருவரையும் இளமையாக்கினார் என்பது அவரது சரிதை. இதனைத் தில்லை இளமையாக்கினார் கோயிலும் அங்குள்ள இறைவனும் புலப்படுத்துகிறார்கள். அவர்களது உருவம் திருக்குளத்து உட்குவரில் வனப்புற அமைந்துள்ளது.

திருநாளைப்போவார் என்ற நந்தனார் ஒரு சிறந்த பக்தர். ஆதனூரில் பிறந்தவர். திருக்கோயிலினுட் புகாத ஒரு சமூகத்தினர். ஆயினும், இறைவனை வழிபடத் தம் குழாத்துடன் திருப்புன்குரை அணுகி, இறைவனை வேண்ட அவரும் கருணையுடன்-தம் முன் அமர்ந்துள்ள நந்தியை விலகச் செய்து, தரிசனம் கொடுத்தார். நந்தனாரின் பக்தி மேலிட்டது, தில்லைப் பொதுவினில் நடஞ்செய்யும் திருக்கூத்தனைக் காண வேண்டுமெனக் கதறினார், கூத்தாடினார். “நாளைப்போவேன் நாளைப்போவேன்” என நெடுநாட்கள் விருப்புற்றிருந்த அவர் ஒரு நாள் தில்லையை யணுகினார். நந்தனார் தில்லையை அணுகியதும் இறைவன் தீக்ஷிதர்களை முன் அனுப்பி, அவரை வரவழைத்து, தம்முள் ஏற்றுக் கொண்டார் என்பது அவரது வரலாறாகும். பிற்காலத்தோர் அவரது சரித்திரத்தைச் சிற்சில வேறுபாட்டுடன் புனைந்துரைப்பர்.

“பாம்பும் புலியும் மெய்ப்பாடு பட்டுத் தேடிப்
பார்த்துப் பயிரிட்டது
பார் அளந்த திருமாலும் வேதனும்
பார்த்துக் களித்த துண்டு
பார்வதி என்றொரு சீமாட்டி அதில்
பாதியைத் தின்ற துண்டு
பாதி இருக்குது! பறையா நீயும் போய்ப்
பாரென்றுத் தாரம் தாரும்”

என்பது நந்தனார் சரித்திரக் கீர்த்தனை.

கூற்றுவ நாயனார்

சிறந்த சிவ பக்தர். களப்பிர மன்னர், பல நாடுகளை வென்றவர். இவர் சிவ நாமத்தையும் ஐந்தெழுத்தையும் செபித்தவர்.

பல சிவன் கோயில்களில் திருப்பணி செய்தவர் (சூற்றுவர் புராணம் 1.7) இவர் காலத்தில் தில்லை வாழ் அந்தணர்கள் சோழர்க்கு முடி சூடும் பெருமை பெற்றிருந்தனர். இவர் தமக்கு முடி சூட்டுமாறு தில்லை வாழ் அந்தணரை வேண்டி, அவர்கள், சோழர்களுக்கன்றிப் பிறர்க்கு முடி சூட்டோம் என்று கூறி மறுத்து அவரது சீற்றத்திற்கஞ்சிச் சேர நாடு புகுந்தனர். மன்னன் மனந்தளர்ந்து, மன்றுளாடுவார் கழல்பணிந்து, “அடியேன் தனக்கு முடியாய்ப் பெற்ற பேறு மலர்ப் பாதம் பெறவே வேண்டுமென”த் துயிலக், கனவில் பாதமலர் அளிக்கப்பெறும் தம்பிரானார் அருள் போற்றி ஞானம் காத்து அருள் பெற்றார்.

கண்புல்லச் சிறந்த மற்றொரு பக்தர். தல யாத்திரை செய்துகொண்டே சிவன் கோயில்களில் தினம், புல்லறுத்து விற்று, அதன் வருவாயைக் கொண்டு, கோயில் விளக்குகளுக்கு எண்ணெய் ஊற்றி ஏற்றி வந்தார். தில்லையில் ஒருநாள் புல் விற்பனை ஆகவில்லை—எண்ணெய் வாங்குவதற்குப் பொருள் இல்லாது தனது சிகையையே தீயில் கொளுத்தி விளக்கெரித்த பெருமையினைக் கண்டு இறைவன் அவரை ஆட்கொண்டாரென்பதும் அவரது சிறப்பாகும்.

இவர்களுடன் கூட எண்ணக்கூடியவர் கொற்றவன்குடியமர்ந்துள்ள உமாபதி சிவாசாரியார் [கி. பி. 1290-1340]

உமாபதி சிவாசாரியார்

“குறைவிலருண் ஞானமுதல் கெற்றநங் குடியடிகள்
நறைமலர்த்தாட் கன்புபெற்று நாமிருப்ப தெந்நாளோ.”

—குருமரபு-எந்நாட் கண்ணி-தாயுமானார்.

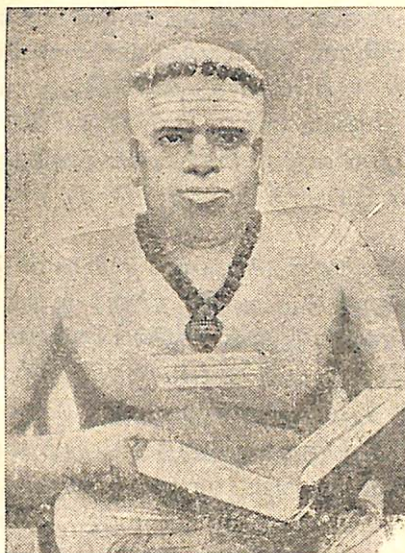
இவர் தில்லை தீக்ஷிதர்களில் ஒருவர். இருமொழியிலும் எல்லாக் கலைகளையும் ஓதியுணர்ந்தவர். இவர் ஒரு நாள் சிவிகையில் ஊர்ந்து செல்லும்போது மறைஞான சம்பந்த சுவாமிகள் திருக்கடைக்கண்சாத்தி, ‘பட்டகட்டையிற் பகற்குருடு ஏகுது பாரீர்’ எனப் பகர்ந்தனர். இதைக் கேட்டவுடன் பல்லக்கை விட்டிறங்கி அவர் அடியில் விழுந்து தண்டனிடவும், அவரால் க்ஷிக் கப்பட்டு உபதேசம் பெற்றனர். அவருடனிருந்து அவர் உண்டபின் அவர் எச்சிலைப் புசித்துவந்தாரானதால், தில்லை மூவாயிரவர் சாதினியின்றும், தள்ளி வைத்தனர். அது முதல் தில்லைக்குக் கிழக்கிலுள்ள கொற்றவன்குடி என்னுமுடிலே

வசித்துவந்தார். ஒருகால், உற்சவ ஆரம்பத்தில் கொடியேற்றம் செய்யும்போது, அது ஏறமாட்டாமையால், அசரீரி வாக்கின் படி உமாபதி சிவத்தைத் தீக்ஷிதர்கள் எல்லாமரியாதைகளுடன்

கொற்றவன்குடி உமாபதி சிவாசாரியார்.

அழைத்துப் போய் வேண்டவும், அவர் கொடிக்கவி என்னும் நூலையருளிச் செய்து, அக்கொடியினை ஏறச்செய்தனர். அவர் இன்னும் செய்த அற்புதம்: பெற்றான் சாம்பான் என்னும் ஒரு புலையனுக்கும், முள்ளிச் செடிக்கும் முத்திகொடுத்தருளியது. அவர் சித்தாந்த சாத்திரங்கள் 14ல் சிவப்பிரகாசம், திருவருட்பயன், வினாவெண்பா, கொடிக்கவி, உண்மைநெறி விளக்கம், போற்றிப்பஃரொடை, நெஞ்சுவிடுதூது, சங்கற்ப நிராகரணம்

தல்லூர் ஆறுமுக தாவைர்
(கி. பி. 1823—1879)

ஆகிய எட்டு நூல்களை இயற்றியுள்ளார். வட மொழியில் பெளஷ்கர ஆகமத்துக்கு விருத்தியொன்றும், தமிழில் கோயிற் புராணம், திருத் தொண்டர் புராணசாரம், திருமுறைகண்ட புராணம், சேக்கிழார் நாயனார் புராணம், திருப்பதிகக்கோவை, சிவக்ஷேத்திர சிவநாமக் கலிவெண்பா முதலியவற்றையும் செய்தருளினார்.

இவருடைய காலம் இன்றைக்கு 660 வருஷங்களுக்கு முற்பட்டதாகத் தெரியவருகிறது. அன்றுமுதல் இன்றுவரை எழுதப்பட்ட எல்லாச் சைவ நூல்களும், இவர் இயற்றிய நூல்களின் சொல்லையும் பொருளையும் ஒட்டி எழுந்தன என்றால், இவரது பெருமை இன்னதென நாம் சொல்ல எளிதாகுமோ? இவர் காலத்துக்குப்பின் ஏற்பட்டவைதாம் திருவாவடுதுறை முதலிய சைவமடங்கள். திருக்கலைய பரம்பரையினையும், மெய்கண்ட சந்ததியையும் பற்றி வந்த மகான்கள் அநேகர். ஸ்ரீமத் தாயுமான சுவாமிகள் இப்பரம்பரையிற் சேர்ந்தவராவர்.

இவர்களுடன் கருதக் கூடிய சமீபகாலத்தவர் தில்லையில் மற்றுமொருவருமுண்டு. அவரே நல்லூர் ஆறுமுக நாவலர் [கி. பி. 1823-1869] என்பார்; இலங்கையில் பிறந்தவர். பெரும் பக்தர். சைவப் பேரறிவாளர். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் தமிழகத்தில் கிறிஸ்துவ பாதிரிகளின் ஊக்கத்தால் சைவப்பற்று தாழ்ந்திருந்தது. அதனின்றும் சைவம் மீட்கவேண்டிய தருணமாகியது. அதுபோது, இவருக்கு முன் போந்த ஞானப்பிரகாசரது அடிச் சுவட்டைத் தொடர்ந்துதொண்டு செய்யும் நோக்கத்துடன் இவர் தில்லையை அடைந்தார். தமது அருமையான வாக்கின் வன்மையாலும், தாம் தாபித்த சைவப் பிரகாச வித்தியாசாலையாலும், சென்னையில் தாபித்த வித்தியா நுபாலன அச்சகத்தாலும் சைவத்திற்குப் புத்துயிர் கொடுத்தார்.-சிதைந்தும் உருக்குலைந்துமிருந்த எழுபது அரிய பெரிய நூல்களைப் பரிசோதித்து, அழகிய வன்மையான பொருளுரைகளைப் பொதிந்து-மறு பதிப்புக்களைத் தமிழிலகத்திற்கு ஈந்தார். இவரது கல்வி நிலையமான நாவலர் பள்ளியும், சமயபோதனைக்கான நிலையமும் தில்லையில் இன்றும் நின்று மிளர்கின்றன.

சோழர்கள் சேங்கோலோச்சியது ஒன்பது முதல் பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டு வரையாகும். இச்சமயமே, பிற்காலச் சோழர் பேரரசும் தில்லைப் பெருங்கோயிலும் உச்ச நிலை அடைந்

திருந்த காலமாகும். இப்பிற்காலச் சோழர்களாகிய இவர்கள் சோழன் விஜயாலயன் மரபினர். சைவப் பற்றுள்ளவர்கள், விஜயாலயன் முதல் (கி. பி. 846-880) இறுதிச் சோழனான மூன்றாம் இராஜேந்திரன் (கி. பி. 1246-79) வரை ஒவ்வொருவரும், தில்லை, நடராஜருக்குத் தொண்டடிமையாகக் கருதி அவர் கோயிலுக்குப் பொற்றகடு வேய்ந்தும், திருச்சுற்று மாளிகை எடுப்பித்தும் திருவீதிகளைக் கற்களால் பரப்பியும், பலபல மண்டபங்களை அமைத்தும் திருப்பணி செய்துள்ளனர். அவரவர்கள் செய்துள்ள பணிகளை இங்கே காணும் இரண்டு கல்வெட்டுகள் தெரிவிக்கின்றன. காலப் போக்கில் அரசர்கள் கோயிலைப் புதுப்பிக்கும் போது கல் வெட்டுப் பல இடங்களில் திரிந்தும் சிதைந்து மறைந்தும் போயுள்ளன. ஆதலின், இதுவரை கண்ட சோழர் காலக் கல்வெட்டுக்களில் சிதைந்த பல, இராஜராஜன் I இராஜேந்திரன் I, இராஜேந்திரன் II, இராஜமகேந்திரன் என்பவர்களுடையனவாகும்.

இவர்களுக்கு முந்தியனவான ஐந்து கல்வெட்டுக்களை ஆராய்ச்சியாளர் திரு. எஸ். ஆர். பாலசுப்பிரமணியம், 1940 இல் வெளியிட்டுள்ளார்கள். இவைகளுள், தில்லை அனந்தீசுவரன் கோயில் கல்வெட்டுக்கள் நான்காகும்; விஜயாலயன், பராந்தகனது காலத்தவை; கோயிலுக்கு நந்தா விளக்குகள், நில தானங்களைப் பற்றியவை. மற்றொன்று, மூன்றாவது பிராகாரமாகிய ராஜாக்கள் தம்பிரான் திருவீதியில், நூற்றுக்கால் மண்டபத்துக்கு அணித்தாகக் காணப்படுவது; விஜயாலயன் மகனான ஆதித்தன் (கி. பி. 870-907), திருமூலட்டானப் பெருமானடிகளுக்கு நந்தா விளக்குத் தானத்தைப் பற்றியது. இதுவே, தில்லைக் கோயிலில் காணப்படும் கல்வெட்டுக்கள் 270இல் காலக் கிரமத்தில் முந்தியதாகும். கல்வெட்டுக் குறிப்பு இவ்வாறாக, விஜயாலயனுக்குப் பின்னான ஆதித்தனும் பராந்தகனும் தில்லையம்பலத்திற்குப் பொன் வேய்ந்த விவரம் பல நூல்களால் தெரிய வருகின்றது. நம்பியாண்டார் நம்பியாரது திருத் தொண்டர் திருவந்தாதி ஆதித்தன், அம்பலத்து மணிமுகட்டிற் பசும் பொன்னாற் பயில் பிழம்பான மிசையணிந்ததை அறையின் றது. அதனால் ஆதித்தன் கொங்கு தேசத்தை வென்று கொணர்ந்த பொன்னால் அம்பலத்தைப் பொன் வேய்ந்தான் என்றும் காணக்கிடக்கின்றது. ஆதித்தன் மகனான முதற் பராந்தகன் சிறந்த சிவபக்தன். இவனை, "சிவனது பாத

தாமரையில் உறையும் வண்டு” எனத் திருவாலங்காட்டுச் செப்பேடுகள் கூறுகின்றன. இவனும் சிற்றம்பலத்தைப் பொன் வேய்ந்ததாக லேடன் (Leyden) செப்பேடுகள், ஷிக்கிம் சோழன் உலா, கண்டராதித்தர் பாடிய திருவிசைப்பாச் செய்யுட்கள் ஆகியவை கூறுகின்றன. இவன் பின் வந்த முதல் இராஜராஜன் (கி. பி. 985-1013) தன் முன்னோர்கள் வழிபட்ட ஆடவல்லா னுக்கு அடிமையாயினான். தலைநகராகிய தஞ்சாவூரில் பெரு வுடையாருக்கு நிகரற்ற ஒரு தட்சிண மேருவை எழுப்பினான். தன் அளவற்ற பக்திக்கும், சோழரது புகழுக்கும்* எல்லையாக அதனைச் சிறப்பித்தான். அவனை ஆட்கொண்ட தில்லை ஆடவல் லானை இங்கே தனக்கே ஆக்கிக் கொண்டான். கூத்தப் பெரு மானிடத்துள்ள அன்புப் பெருக்கினால், இவன் காலத்திய நில மளக்கும் கோலுக்கு, “சிற்றம்பலக் கோல்” என்றும், கோயில் மரக்காலுக்கு “ஆடல் வல்லான்” என்றும் பெயரிட்டான். தில்லையிலும் திருவாரூரிலும் இறை முன்னர் விண்ணப்பஞ் செய்து வந்த தேவாரப் பாக்களில் உள்ளத்தை ஈடுபடுத்தித் தன் உணர்வை இழந்தான். அக்காலத்து மறைந்து போயிருந்த தேவாரப் பாக்களில் உள்ளத்தை ஈடுபடுத்தித் தன் உணர்வை இழந்தான். அக்காலத்து மறைந்து போயிருந்த தேவாரப்பாடல் கள் அனைத்தையும் மீண்டும் உலகினுக்கு அளிக்க விரும்பி ஏங்கி னான். அத்தருணம் திருநாரையூர்ப் பொல்லாப் பிள்ளையாரின் திருக்கூத்தினையும், நம்பியாண்டார் நம்பியின் புகழையும் கேட்டு, அவர்மூலம், தில்லையில் பொதிந்திருந்த தேவாரப் பாக் களைத் தெரிந்தெடுத்து, நம்பியைக் கொண்டு அவைகளை ஏழு திருமுறைகளாக வகுத்தான்.* ஆதலின் இராஜராஜன் திரு முறை கண்ட சோழன் எனவும், ராஜராஜ அபய குலசேகரன் எனவும் பெயர் பெற்றான். தில்லை மூவாயிரவர் அவனுக்குச் ‘சிவபாதசேகரன்’ எனப் பட்டம் சூட்டினர். திருமுறை கண்ட நிகழ்ச்சியை, நடராஜப் பெருமான் தில்லைத்தாண்டவம் செய்த ஒரு திருச்செயலுக்கு அடுத்தபடியாக வைத்துச் சைவ உலகம் கொண்டாடியது.

இராஜராஜனின் மகன் இராஜேந்திரன் 1 (கி. பி. 1012-1044) காலத்தில் சோழரது ஆதிக்கம் உச்ச நிலையை யடைந்

* ஆசிரியரது “தஞ்சை இராசராசேச்சுரமும் பிற சோழர் கோயில்களும்” என்ற நூலைக் காண்க. 1958.

தது. ஆனால் அவர்களது திருப்பணிகளைக் குறிக்கும் கல்வெட்டுக்கள் யாவும், சில சிதைந்தவை போக, முழுதும் காணப்படவில்லை. அதன் காரணம்: முதற் குலோத்துங்கன், தில்லைக் கோயிலைப் புதுப்பித்தான். அவனும், அவன் பின்னோரும் செய்த திருப்பணிகளின்போது, இந்தக் கல்வெட்டுக்கள் எவ்வாறோ மறைந்து போயிருக்கவேண்டும்.

வீர ராஜேந்திரன் (கி. பி. 1063-69) தில்லையில் பார்வதி நாயகனுக்குத் திரைலோக்கிய சாரம் என்ற மாணிக்கத்தைக் காணிக்கையாக்கினான் என்று கன்னியாகுமரிக் கல்வெட்டுடொன்று குறிக்கின்றது.

இனி, முதற் குலோத்துங்கனுடைய (கி. பி. 1070-1120) வரலாறும் அவன் பின்னோர்களான சோழர்களுடைய வரலாறும் தில்லைக் கோயிலின் வரலாறு என்றே சொல்லும்படியாக உள்ளன. குலோத்துங்கனது ஐம்பதாண்டு ஆட்சியில், தில்லைப் பெருமான் கோயில், அவனாலும் அவனுடைய உறவினர்* அவனுடைய படைத் தலைவர்களாலும் சிற்றரசர்களாலும் பல வளங்களை எய்தியது. அவனது புகழினை.

“ பொன்னித் துறைவனை வாழ்த்தினவே
பொருநைக் கரையனை வாழ்த்தினவே
கன்னிக் கொழுநனை வாழ்த்தினவே
கங்கை மணளை வாழ்த்தினவே”

எனக் கவிங்கத்துப் பரணி போற்றுகின்றது. தில்லைப் பெரும் பற்றப்புலியூரில் குலோத்துங்கனுக்கு ஒரு மாளிகை இருந்தது எனக் காஞ்சிக் கல்வெட்டு ஒன்று கூறுகின்றது. அவன் காலத்துக் கண்டன் மாதவன், சொன்னவாற்றறிவாராகிய சேரமான் பெருமான் நாயனருக்கு ஒரு கோயிலும், புராணத்தைச் சொல்லுவதற்கான ஒரு மண்டபமும் இங்கு அமைத்தான் என நீடுர்க் கல்வெட்டுக்கூறும். இவைகளை இப்போது அறிவதற்கில்லை. கனகசபை, கோவிந்தராஜர் சந்நிதிகளைச் சுற்றியுள்ள இரண்டாம் பிராகாரத்து வட சுவரில் வெளியேயுள்ள நீண்டதொரு கல்வெட்டு முதற் குலோத்துங்கனும், அவன் தேவி சோழகுலவல்லி, தங்கை குந்தவை முதலியோரும் செய்வித்த திருப்பணிகளை விளக்கும்.

* ஆராய்ச்சிப் பேரறிஞர் திரு. வை. சதாசிவ பண்டாரத்தார் நம்பியாண்டார் நம்பிகளது காலம் சோழன் முதலாவது ஆதித்தன். (கி. பி. 870-907) காலமெனக் கூறுவர்.

மற்றும், இவன் காலத்திலும், இவன் மகன் விக்கிரமன் (கி.பி. 1118-1136) காலத்திலும் பலதிருப்பணிகள் தில்லையிலும் திருவதிகையிலும் ஆயின. இவைகளைத் திருத்தமுற ஆக்கித் தந்த பெருமை அவர்களது சிற்றரசனான நரலோக வீரனதாகும். அது சிதம்பரத்தில் காணும் ஒரு பெரிய கல்வெட்டில், முப்பத் தொரு வட மொழிப் பாக்களிலும், தமிழில் முப்பத்தேழு வெண்பாக்களிலும் சிறப்பிக்கப் பெற்றுள்ளது. இவற்றில் இவன் சிற்றம்பலத்தைப் பொன் வேய்ந்தது, கொடுங்கை பொன் வேய்ந்தது, பேரம்பலம் செம்பு வேய்ந்தது, பொற் பரிகலம் அமைத்தது, பொற் படிக்கம் அமைத்தது. பொன் எக்காளம் அமைத்தது, கர்ப்பூர தீபம் அமைத்தது, பொன்னம்பலத்தைச் சுற்றிலும் பொன் விளக்கு அமைத்தது, பாலமுதம் அளிக்க நிபந்தம் வைத்தது, ஆயிரம் படி நெய் அபிஷேகம் செய்தது, திருப்பதிக மண்டபம் கட்டுவித்தது, நூற்றுக்கால் மண்டபம் அமைத்தது, சுற்றுமாளிகை அமைத்தது, சிவகங்கை தீர்த்தம் திருப்பணி செய்தது, வீதியில் விளக்கு மண்டபம் அமைத்தது, அம்பிகையின் கோயிலும் அதன் திருச்சுற்றும் அமைத்தது, அம்மை திருமஞ்சனத்துக்கு நிபந்தம், அம்மைக்குப் பீதாம்பரம் சாத்த ஏற்பாடுகள் செய்தது, தில்லைக் குழந்தைகளுக்கு எண்ணெயும் பாலும் வழங்கியது, வீதியில் விளக்கும் பொற்கொடியும் அமைத்தது, நடராஜர் வீதியுலாவில் தூபம் இடுவித்தது, ஒளித் திருக்கோலம் கண்டது, தில்லையில் கல்வி பரப்பியது, தில்லைவாழ் அந்தணர்களுக்குத் திருமடம் கட்டியது, பெருமானுக்கு யானை கொடுத்தது, மூவர் தேவாரத்தைச் செப்பேடுகளில் எழுதுவித்தது, நந்தவனம் அமைத்தது, அம்மையாருக்கு ஆயிரத்தாழி அமைத்தது, மாசிக் கடலாட மண்டபமும் வழியும் அமைத்தது, பெருமானுக்கு ஆயிரம் பசு அளித்தது, சுற்றளிகண்டது, தில்லை ஏரிக்கு மதகு கண்டது முதலிய பணிகளை அந்தக் கல்வெட்டு வெண்பாக்கள் அறிவிக்கின்றன.

இந்தப் பணிகள் முதற் குலோத்துங்கன் 28ஆவது ஆண்டு முதல் விக்கிரமனது ஆறாவது ஆண்டுவரை சோழர் ஆட்சியிற் பணி புரிந்த அரசியலதிகாரியாகிய நரலோக வீரனின் கல்வெட்டுக்களில் காணப்படுகின்றன இவையாவும் தனது பக்தியின் மேலீட்டினால், தன் சொந்தப் பொருட் செலவிலும் பொறுப்பிலும் அவன் செய்தானென்று ஊகிக்கவேண்டும். தில்லைத்திருக் கோயிலிற் கோவிந்தராசர் சந்நிதியை அமைத்தவன் நந்திவர்ம

பல்லவ மன்னன் என ஆராய்ச்சியாளர் கருதுவர். நடராஜப் பெருமானது பிராகாரத்தையும், கோவிந்த ராஜரது சந்நிதி களின் சுற்றுப்பிரகாரத்தையும், விக்கிரம சோழன் திருமாளிகை எனவும், திருமூலட்டானேசுவரரைச் சேர வருகின்ற இரண்டாம் பிரகாரத்தைக் குலோத்துங்கன் திருமாளிகை எனவும் வழங்குவர். குலோத்துங்கன் தில்லைப் பெருமானைத் தனது 'குல நாயகம்' என்று கொண்டாடியதும், தனது பத்தாவது ஆண்டில் திறைப் பொருளாக வந்த யாவற்றையும் இத்திருப்பணிக்கே செலவிட்டான் என்பதும் அவனது பக்தியின் சிறப்பை உணர்த்தும்.

இரண்டாம் குலோத்துங்கன்

விக்கிரம சோழன் மகனான இரண்டாம் குலோத்துங்கனது (கி. பி. 1133-1150) திருப்பணிகளும் அளவில்லாதன. அவன் தன் அரசமாதேவியுடன் தில்லை சென்று கிழக்கு எழுநிலைக் கோபுரத்தை அமைத்தான். தான் பிறந்த இமயத்தை நினையா திருக்க அதனினும் மேம்பட்ட முறையினில் சிவகாமி அம்மனுக்குத் தனித் திருக்கோயில் திருச்சுற்று மாளிகைகள் அமைத்தும், கோயிலின் பல பகுதிகளுக்குப் பொன் வேய்ந்தும் திருப்பணிகள் செய்தான். தில்லை மண்டபத்தில் இருந்த கோவிந்த ராஜப் பெருமானை அவ்விடத்திலிருந்து அப்புறப்படுத்தினான். இச்செய்திகளைக் குலோத்துங்க சோழன் உலாவும், பல கல்வெட்டுக்களும் அறிவிக்கின்றன.

தனக்குத் தில்லையில் முடிசூட்டும் விழாவை நடத்தியதும், தன்னை 'நடராஜனது திருவடித் தாமரையில் உறையும் வண்டு, எனத் தனது திருவாருர்க் கல் வெட்டுக்களில் குறித்திருப்பதும் இவனது அளவற்ற பக்திக்குச் சான்றாகும்.

இவனது சிறப்புறும் பணி, திருத்தொண்டர் புராணத்தைத் தனது அமைச்சர் குன்றத்தூர் சேக்கிழாரால் எழுதுவித்து, அதனைத் தில்லை ஆயிரக்கால் மண்டபத்தில் நாள் தோறும் ஓராண்டு கேட்டு இன்புற்று, சேக்கிழாருக்குத் "தொண்டர் சீர் பரவுவார்" என்ற பட்டத்தையும் சூட்டி, அவரை யானையின் மீதேற்றித் தானே அவருக்குக் கவரி வீசி வந்ததானாம். திருத்தொண்டர் புராணம், பெரிய புராணமாக விளங்குவதாயிற்று. தில்லை மூவாயிரவர் அதனை ஐந்தாவது வேதம் எனக்கொண்டாடினர்.

மூன்றாம் குலோத்துங்கன் (கி. பி. 1178-1218) நாற்பதாண்டு அரசு செலுத்தினான். திரிபுவனம் பெருங் கோயிலைக் கட்டினான். அதனில் காணும் கல்வெட்டு ஒன்றில் தன் வெற்றிகளையும் திருப்பணிகளையும் குறித்துள்ளான். தில்லைக் கூத்தனின் கோயில் மூன்றாம் பிராகாரத்தை உண்டாக்கி அதன் சுற்றுமதிலையும் எடுத்தான். அவை, இப்போது ராஜாக்கள் தம்பிரான் திருவிதி, திருமாஸிகை என அழைக்கப் பெறுவன. தில்லைத் திருப்பணிகளில் மேம்பட்ட சோழ வம்ச அரசர்களில் இந்தக் குலோத்துங்கனே கடைசியானவன்.

இவனுக்குப்பின், இவன் மகன் காலத்தில் சோழ பரம்பரை பலவீனப்பட்டு. பாண்டியர் ஆதிக்கம் தலைப்படவே, சோழராட்சி குன்றுவதாயிற்று.

மூன்றாம் இராஜராஜன் (கி. பி. 1216-1246) காலத்துக் கல்வெட்டு ஒன்று தைப்பூச விழாவில் இறைவனுக்குப் 'பாவாடை'த் திருவமுது படைத்தலைக் குறிக்கின்றது. அவன் பின்வந்த மூன்றாம் இராஜேந்திரன் (கி. பி. 1246-1279) கல்வெட்டுடொன்றில் அவன் தன்னை வியாக்கிரபுர (தில்லை)க் கனகசபாபதிபாத தாமரையில் உறைபவன் என்று கூறிக் கொள்ளுகிறான்.

இவற்றைப் போன்ற கல்வெட்டுக்கள் பெரும்பாலும் நந்தவன அமைப்பு, நந்தா விளக்கமைத்தல், பூசை வழிபாட்டுக்குரிய நிவந்தங்கள், அறச்சாலை, அக்கிரகார அமைப்பு முதலியவற்றையும் கூறுகின்றன.

முதல் இராஜராஜன் காலம் முதற்கொண்டே. சோழர்களுடைய கல்வெட்டுக்களில் முதற் பகுதியாகக் காணப்படும் மெய்க் கிர்த்திகளின் சரித்திர குறிப்பு முக்கியமானது. இவை சோழர் பரம்பரையின் சரித்திரத்திற்கு இன்றியமையாத பெருந்துணையாக நிற்பன. இன்னுமொன்று, இராஜராஜன் I கால முதல், கோயிற்சொத்துக்கள் வாங்குவதும், கொடுப்பதும் மற்றும் எவ்விதச் சாசனங்களும் இறைவனின் பிரதிநிதியாகத் 'திருப்புலியூர்ச் சண்டேசுவர தேவனார், கருதப்பட்டு அவர் பெயரிலேயே நடந்துவந்தன. விக்கிர சோழன் காலத்தில் இவ்வழக்கு, தில்லையில் விடப்பட்டதாகும். அவன் காலமுதற்கொண்டு தில்லைக் கோயில் நடவடிக்கைகளும் கண்காணிப்பும் பொது தீட்சிதர் சபையினரின் பெயரால் ஏற்பட்டது. இவற்

ற்றிருப் பொதுச் சபையினரின் சட்ட திட்டங்கள் ஏற்பட்டு இன்றும் நடைமுறையில் இருக்கிற செய்தியும் இங்குக் குறிக்கற் பாலது.

பாண்டிய அரசர் பணி

சோழ வமிச அரசர்களின் கீழ், தில்லைப்பெருமானது கோயிலின் வளர்ச்சி மேற்கூறியவாறு இருப்ப, அவர்களுக்குப் பின்னர் அரசேற்ற பாண்டியர் ஆட்சியில், கி. பி. 1216-1317 வரையிலும், விஜயநகர அரசர்கள் ஆட்சியில் கி. பி. 1428 முதற் கொண்டும் ஏற்பட்ட சில திருத்தங்களையும் பார்ப்போம்.

பாண்டியர்களில் தலைசிறந்த ஜடாவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் (கி. பி. 1251-1271) தன் வெற்றிகள் காரணமாகத் திருச்சிற்றம்பலவனை வணங்கி, கோயிலில் துலாபாரதானமும் வழங்கினான். *இந்தக் கோயிலிலுள்ள கல்வெட்டுக்கள் முப்பது இவனைப் பற்றியவையாகும். கோயில் நந்தவனத்திற்கும், திருச்சிற்றம்பல மாகாளி கோயிலுக்கு விழாவும் பூசையும் நடைபெறுவதற்கும் திருநாமத்துக்காணி விட்டதாகவும், தில்லைத் திருக்கோயிற் பொதுவார்கள் கணக்கு வைத்திருந்த முறையில் குறைகள் காணப்பெற்றதால் மேற்பார்வை செய்து தணிக்கையிட்டதாகவும், மற்றும் பல இறைபணிகளைச் செய்ததாகவும் இவன் கல்வெட்டுக்கள் அறிவிக்கின்றன. இவன், தில்லையில் மேற்கு இராஜ கோபுரத்தை அமைத்தான். அதற்குச் சுந்தரபாண்டியன் கோபுரம் என்பது பழைய பெயராகும். இவனாலும், இவன் வழிப் போந்தவர்களாலும் பெருமானுக்குச் செங்கழுநீர்ப் பூமாலைகள் சாத்த ஓடை நந்தவனங்களும், திருவிழாப் பணிகளும், யாத்திரை வாசிகளுக்கும் வேதப் பிராமணர்களுக்கும் நிலதானங்களும் விடப்பட்டுள்ளன. ஜடாவர்மன் சுந்தரபாண்டியனது மற்றொரு கல்வெட்டு, பெரும்பற்றப் புலியூருக்கு மேற்கேயுள்ள புளியங்குடி என்ற கிராமத்தை, விக்கிரம பாண்டிய சதுர்வேதி மங்கலம் என்ற பெயரிட்டுக் கிராமத்திலுள்ள நூற்றெட்டு அந்தணர்களுக்காகவிட்ட செய்தி கூறுகின்றது. இன்னுமொன்று: ஆடூரில் 116 வேலி நிலங்களை 108 அந்தணர்களின் பராமரிப்புக்காக விட்டதும், அவர்கள் வேலிக்கு நான்கு கல நெல்லாகத் தில்லைப் பெருமானுக்குக் கொடுக்க வேண்டுமென்ற செய்தியும், பிறவும் கூறுகின்றது. இன்னுமொன்று அண்ணாமலை நகருக்கு அணித்தான பவித்

திர மாணிக்கநல்லூர் என்ற கொற்றவன் குடியில், அழகிய திருச்சிற்றம்பலமுடையாருக்குக் கோயில் நிறுவிய செய்தி யாகும்.

விஜயநகர அரசர் பணி

பதினான்காம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் விஜயநகர வமிசஅரசர்கள் தலைப்பட்டனர். அவர்களில் தலையாய கிருஷ்ண தேவராயன், கி. பி. 1516இல் தனது வட நாட்டு வெற்றிச் சின்னமாக, திருச்சிற்றம்பலவனைத் தரிசித்து, கோயிலின் வடக்கு இராஜகோபுரத்தைக் கட்டினான்.

இவன் பரம்பரையில் வந்த தஞ்சை அச்சுதப்ப நாயக்கன் கி. பி. 1566இல் திருவேட்களம் என்ற கிராமத்தைத் தில்லை திருமுலட்டானேசுவரர் கோயிலுக்கு நிலதானமாக வழங்கியுள்ளான். மதுரை வீரப்ப நாயக்கன் (கி. பி. 1572-1595), திருக் கோயிலின் வெளிச்சுற்று இரண்டாவதுமதிலான வீரப்ப நாயக்கன் மதிலை எடுப்பித்தான்.

சேர அரசர் பணி

சேரமான் பெருமான் நாயனார் வழி வந்த கொச்சி மன்னர் மகாராஜா ராமவர்மா என்பார், தம் நாட்டில் ஐந்து கிராமங்களுக்கும் சிதம்பரம் கோயிலுக்கு முன்னரே விடப்பட்ட பல நிலங்களையும் இறையிலியாக்கித் தில்லைப் பெருமான் நிவே தனத்திற்காக விட்ட செய்தியினை அவரது கல்வெட்டுத் தெரிவிக்கின்றது.

18ஆவது 19ஆவது நூற்றாண்டுகள்

பதினெட்டாவது நூற்றாண்டில், ஆங்கிலேயர்களுக்கும் பிரெஞ்சுக்காரர்களுக்கும் நடந்த போர்களில், பல தடவைகள் ஆங்கிலேயர், பிரெஞ்சுக்காரர், முகமதியர்களும் தில்லைக் கோயிலைத் தம் அரணாகக் கைவசப்படுத்தி வைத்திருந்தனர். அக்காலங்களில் தில்லைப் பெருமானுக்கு வழிபாடுகள் இல்லாமலும் கழிந்தன. இரண்டாம் மைசூர் யுத்தகாலத்தில் 1781இல் தில்லைக் கூத்தப் பெருமான் தஞ்சை அரசனின் உதவியால் திருவாரூருக்குக் கொண்டு போகப்பட்டு மறுபடியும் தில்லைக்கு எழுந்தருளினார். இது நிகழ்ந்தது கலியாண்டு 4874-சக 1695-இல் (கி. பி. 1773) என ஆயிரக்கால் மண்டபக் கல் வெட்டொன்று குறிக்கின்றது. மற்றொரு முறை தீக்ஷிதர்களால் புளியங்குடி என்ற ஊரின்கண், ஒரு புளிய மரத்தின் பொந்தில்

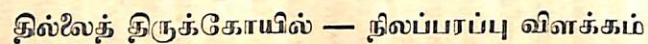
ஆடற்பெருமான் பல ஆண்டுகள் மறைக்கப்பெற்றிருந்து, பின்னர் கொணர்விக்கப்பெற்றான் என்ற செய்தியை, சோழமண்டல சதகச் செய்யுள் ஒன்று கூறுகிறது.

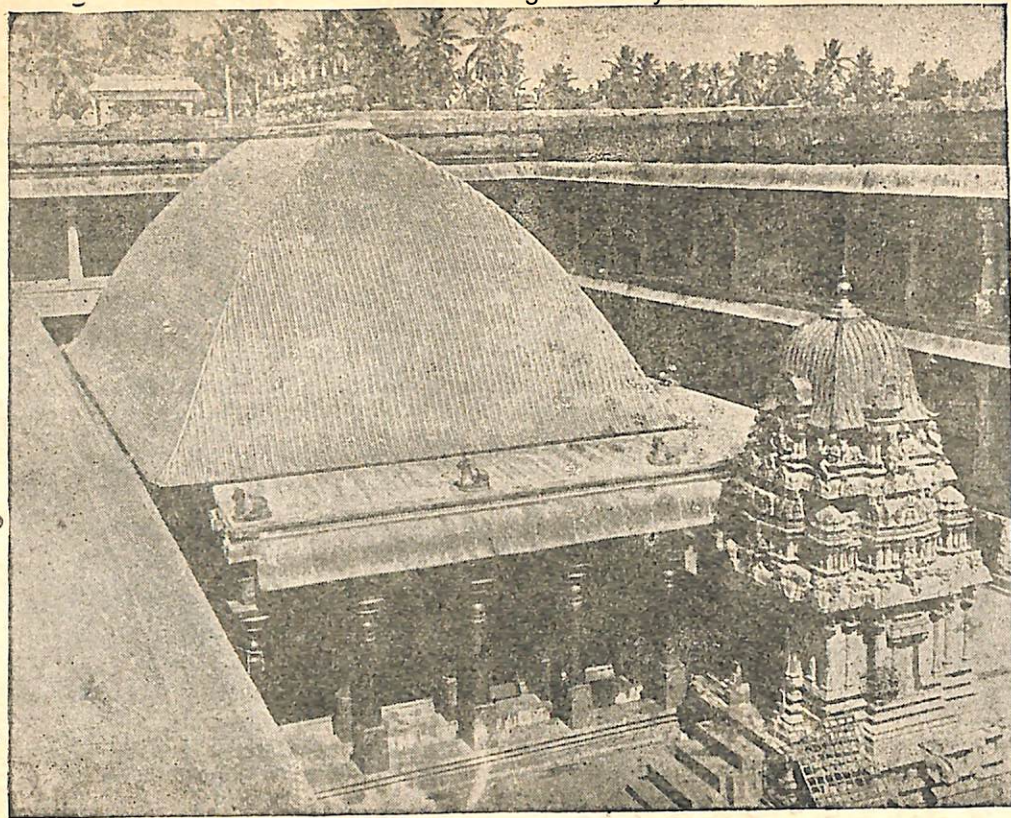
“தெளிவந் தயன்மா லறியாத தில்லைப் பதியம் பலவர்ணர்.
புளியம் பொந்தினிடம் வாழும் புதுமைகாட்டிப் பொருள்

[காட்டி.
எளிதிற் புளியங் குடியானென் றிசைக்கும் பெருமையேருழவர்
வளருங் குடியிற் பொலி வாழ்வு வளஞ்சேர் சோழமண்டலமே”

இவ்வாறு ஆங்கில, பிரெஞ்சுக்கார, முகம்மதியப் போர்களில் தைவுபெற்ற இந்தப் பெருங் கோயிலில் காஞ்சிபுரம் பச்சையப்ப முதலியார் (கி. பி. 1754-1794) தமது பெரும் பொருளைக்கொண்டு திருப்பணி ஆரம்பித்தார். பின்னர் அவருடைய தமக்கையார் சுப்பம்மாள் என்பவர் அதனைத் தொடர்ந்து அரிய பல பணிகள் செய்துள்ளார். முதலியார் ஆனித்திருமஞ்சன விழா, திருத்தேர் மண்டபம், திருத்தேர் திருத்தியமைத்ததும், நாற்பதினாயிரம் வராகனுக்கு மேல் செலவிட்டதும் குறிப்பிடத்தக்கன. பச்சையப்பர் செய்த பெரும் பணிகளை வித்துவான் மழவை மகாலிங்கையரும், காஞ்சி மகா வித்துவான் சபாபதி முதலியாரும் பல பாக்களால் போற்றியுள்ளனர். பச்சையப்ப முதலியார், அவரது தமக்கை சுப்பம்மாள் என்னும் இருவருடைய திருவுருவங்களும் கிழக்குக் கோபுர வாயிலில் இடப்பக்கமும், வலப்பக்கம் கோப்பெருஞ் சிங்கனது உருவமும் காணலாகும்.

இவர்களுக்குப் பின்பு தில்லைப் பெருமானுக்கு அரும்பணிகள் செய்த வள்ளல்கள், செட்டிநாட்டு அரசர் ராஜா ஸர் அண்ணாமலைச் செட்டியார் அவர்களும், அவர்களுடைய தமையனார் சிதம்பரம் செட்டியார், திவான் பகதூர் ராமசாமி செட்டியார் அவர்களும் அவர்களுடைய முன்னோர்களுமாவர். இராஜகோபுரங்கள் பழுது பட்டவை யாவும் இவர்களால் திருத்தமுற்றன. கனகசபை பொன் முலாம் பூசப் பெற்றது. அகலங்கள் திருமானிகையும், குலோத்தங்கன் திருமானிகையும், அவற்றின் உள்ளடங்கிய திருவீதிகளும் செம்மையாக்கப் பெற்றன. முக்குறுணிப் பிள்ளையார் கோயில் சுற்று மண்டபத்துடன் அமைக்கப்பட்டது. சிவகங்கைக் குளத்தின் படிகள் அகலமும் செம்மையும் உற்றன. இரண்டாம் பிராகாரத்திலுள்ள அழகிய திருச்சுற்று மாளிகைகளும் ஆக்கப்பெற்றன. இன்னும் தில்லைப் பெருமானுக்குப் பல நிபந்தங்களால் உபயங்

கனகசபை

அன்புரிமை : டைரக்டர் ஆப் இன்பர் மேஷன்]

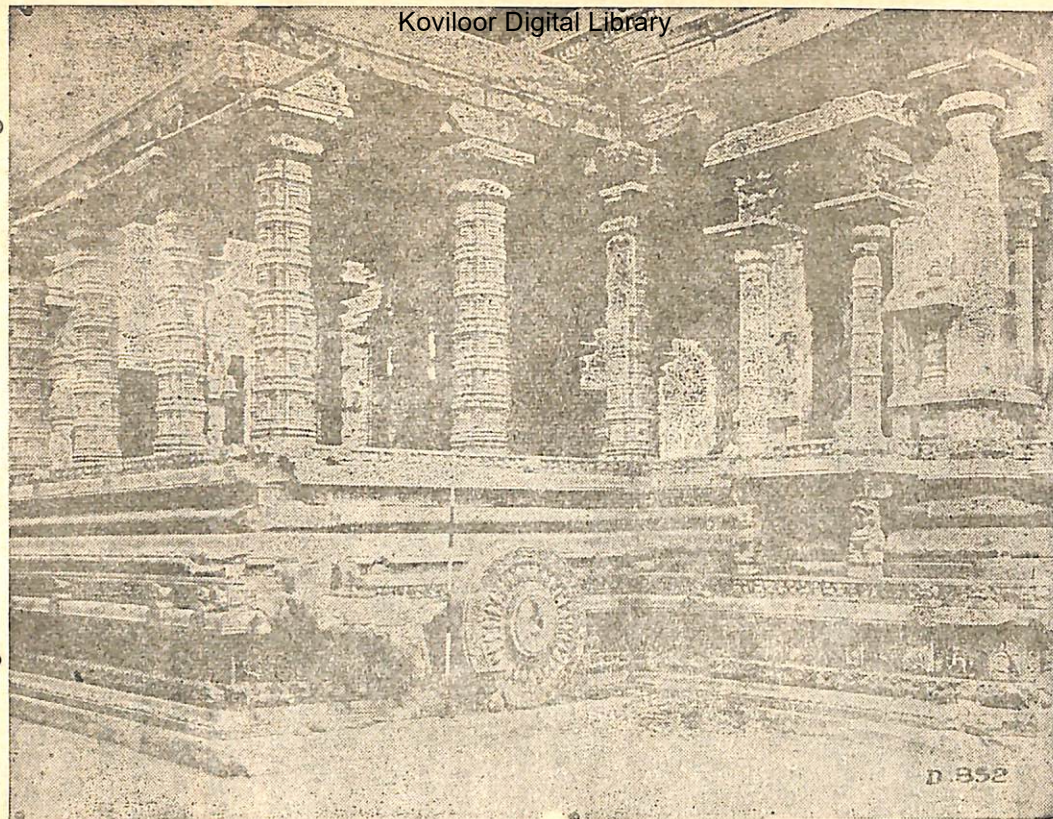
களும், கட்டளைகளும், நந்தாவிளக்கு, பரிகலங்கள், வாகனங்கள் முதலியனவும் செய்யப்பெற்றன. இவை யாவும் செய்து 1891-இல் ஒரு குடமுழுக்கு விழாவும் (கும்பாபிஷேகம்) செய்யப்பட்டது. இம்மாதிரியாக இப்பெருங் குடும்பத்தினர் மூன்று தலைமுறையாகத் திருப்பணி செய்துள்ளனர். ராஜா ஸர். அண்ணாமலையவர்களின் தந்தையும் தாயும் சிற்சபைக் கூத்தப் பெருமான் சந்நிதியில் நுந்தா விளக்குத் தாங்கியிருப்பதை இன்றும் காணலாகும். இவர்கள் தேவாரத் திருமுறைகளை ஒம்பும் முறையில், தேவாரப் பாடசாலை நியமித்துள்ளதும் போற்றத்தக்கதாகும். இவ்வாருகப் பன்முறையிலும் இவர்கள் செய்த பெரும்பணியானது என்றென்றும் இவர்களது அழியாப் புகழுக்கும் இறைவன் திருவருட் பேற்றிற்கும் காரணமாகும். இதற்கு 64 ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் ஆடூர் பெருநிலக்கிழார் திரு. எம். இரத்தினசபாபதி பிள்ளையவர்களது பெருங்கொடையாலும், நடராஜா ஜெவெல்வரி உரிமையாளர் சைவத் திரு. செ. இரத்தினசாமிச்செட்டியார் அவர்கள் முதலிய செல்வர்களின் பேருதவியாலும் 7-7-1955இல் சிற்றம்பலத் திருப்பணிகள் நிறைவேறிக் கும்பாபிஷேகமும் சிறப்புற்று நடந்தேறியது.

கோயிலின் அமைப்பு

திருக்கோயில் ஏறக்குறைய நாற்பது ஏக்கர் நிலப்பரப்பில் அமைந்துள்ளது. இதன் பகுதிகள் பதின்மூன்று நூற்றாண்டுகளுக்கிடையே வெவ்வேறு அரசர்களால் கட்டப்பட்டவை. சிவகங்கைக் குளமும், மற்றச் சுற்றுத் திருக்கோயில்களும் அக்காலச் சிற்ப முறையின் மேம்பாட்டை விளக்கும்.

இந்தக் கோயிலின் ஆதி அமைப்பு, சிற்றம்பலமும் பேரம்பலமுமாகும். இவை மரத்தால் கட்டப்பட்டு இன்றும் பல்லவர்களின் குகைக் கோயிலுக்கும் கற்கோயிலுக்கும் முந்திய நிலையில் காணப்படுகிறது. இதனால் இவற்றின் பழமை புலனாகின்றது. அக்காலத்தில், இரண்டாம் பிராகாரத்திலுள்ள திருமூலட்டா னேசுவரர் கோயிலும் சிறப்புற்றிருத்தல் வேண்டும். இத்தில்லைப் பெருங்கோயிலினுள் ஐந்து சபைகள் உள்ளன.

சித் சபையே சிற்றம்பலமாகும். இதுவே நடராஜப் பெருமானும் அவரது இடப்பாகத்தில் சிவகாம சுந்தரியம்மையும் அமர்ந்திருக்கும் கருவறையாகும். இதனையே மணிவாசகனார், 'எழில் பெறும் இமயத் தியல்புடை யம்பொற் பொலிதரு புலி

நிருந்த சபை
அன்புரிமை : புதை பொருள் ஆராய்ச்சி இலாக்கா]

[12-வது நூற்றாண்டு]

யூர்ப்பொது' எனச் சிறப்பிக்கின்றார். இதன் சிகரத்தில் ஒவ்வொரு பொன் ஓட்டிலும், 'சிவாயநம' என்ற பஞ்சாட்சரத்தை எழுதி வேய்ந்திருப்பதாகத் தில்லையுலாக் கூறுகின்றது. சித் சபையில், பெருமானது வலப்புறத்தில் சிதம்பர இரகசியம், அதாவது ஆகாய இலிங்கம் மந்திர சொருபமாய்த் திருவம்பலச் சக்கரத்துடன், அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இதற்கு ஆண்டுக்கு ஒரு முறை புனுகுச் சட்டம் சாததப்படுகிறது. ஆகாய இலிங்கம் சிதம்பர இரகசியமாக திருவாசியுடன் அமைத்து அதனை ஒரு தங்க வில்வமாலையுடன் விளங்குவதைக் காணலாம்.

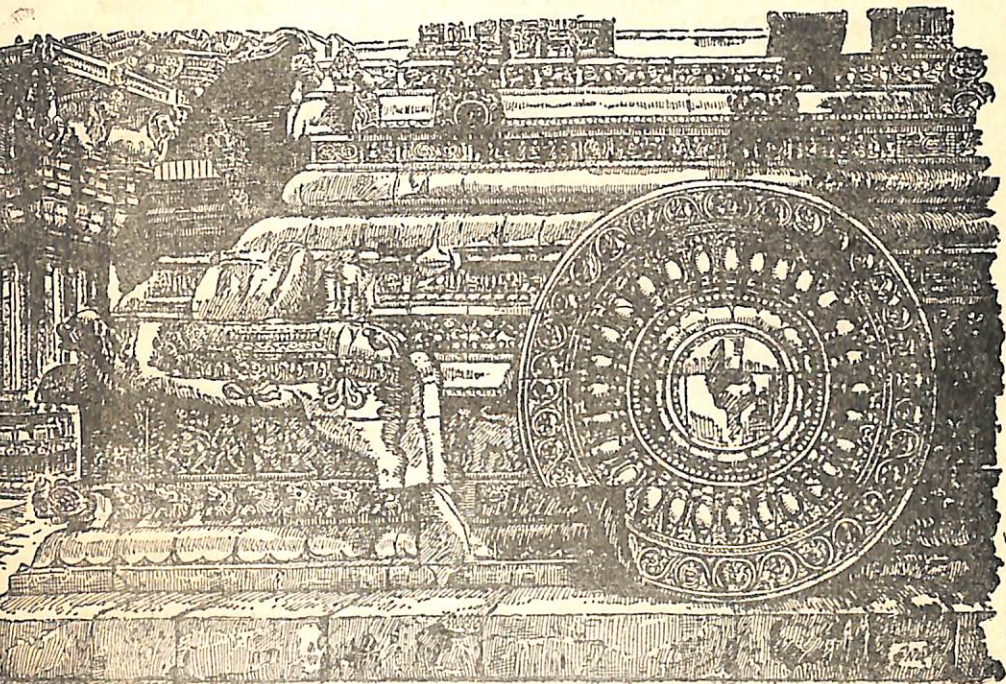
சித் சபையாகிய பொன்னம்பலத்தில், இறைவன் சகளம், நிஷ்களம், சகள நிஷ்களம் என்ற மூவகைத் தோற்றத்துடனும் எழுந்தருளியிருக்கின்றார். நடராஜ திருமேனி சகளம்; இரகசியம் நிஷ்களம்; ஸ்படிக லிங்கம் சகள நிஷ்களமாகும். ஸ்படிக லிங்கத்தை அழகிய சிற்றம்பல முடையார் எனவும், திருவம்பல முடையார் எனவும் கூறுவர். இவர்களேயன்றி இங்கு இரத்தின சபாபதியாகிய நடராஜாவும், ஸ்வர்ண கால பைரவரும், காட்சி அளிக்கின்றனர்.

கனக சபை என்பது மேற்கண்ட சிற்றம்பலத்திற்கு எதிரே யுள்ள எதிரம்பலமாகும். இங்குப் பெருமான் தினமும் ஆறு கால பூசைகளும், ஆண்டில் நான்கு முறை திருமஞ்சனமும் கொண்டருளுகிறார். இங்கு நாள்தோறும் காலை 10 மணி யளவில் அழகிய திருச்சிற்றம்பலமுடையாரும், இரத்தின சபாபதியும் அபிஷேகம் ஆராதனை பெறுகின்றனர்.

தேவ சபை என்பது வழக்கத்தில் பேரம்பலம் எனப்படும். இங்கு உற்சவ மூர்த்திகள் எழுந்தருளியுள்ளனர். அநபாயனான இரண்டாம் குலோத்துங்கன், தன் குல முன்னோர் சிற்றம்பலத்தைப் பொன் மயமாக்கியதனால், தான் இப்பேரம்பலத்தைப் பொன்னினால் மெழுகிப் பொன்மயமாக்கினான் என்பதைப் பெரிய புராணம் கூறுகின்றது.

நிருத்த சபை என்பது பெருமானும் காளியும் தாண்டவம் புரிந்த தேர் அமைப்புப் பெற்ற அம்பலமாகும். நடராஜப் பெருமான் திரு முன்னர், கொடி மரத்தின் தென்பால் உள்ளது; மிகவும் சித்திர வேலைப்பாடமைந்த ஐம்பத்தாறு தூண்களால் தாங்கப் பெற்றது; மண்டபம் குதிரைகள் பூட்டிய தேர் அமைப்

பைப் பெற்றது. இதன் அணி திகழ் சிறு சந்நிதியினுள் ஊர்த்துவ தாண்டமூர்த்தி காட்சியளிக்கின்றார். சரபமூர்த்தி இத்தேர் மண்டபத்தின் தென் மேற்கில் எழுந்தருளியுள்ளார். அதன் வடமேற்கு மூலையின் வெளிப்பக்கத்தில் ஒரு சிறிய சிற்ப உருவம், மூன்றாம் குலோத்துங்கன் காலத்ததாக, அச்சோழனது

அன்புரிமை: ஆனந்த விகடன்]

[நிருத்தசபைத் தேர் அமைப்பு

உருவமாகத் திரிபுவனம் கோயில் விமானத்தில் காட்சியளிப்பது போன்று தோன்றுகின்றது. ஆராய்ச்சியாளர் இதனை நிர்ணயிப்பார்களாக.

“The oldest thing now existing here is a little shrine in the innermost enclosure, a porch of fifty-six pillars about eight feet high and most delicately, carved, ornamented with dancing figures more graceful, and more elegantly executed than any others of their class, so far as I know in South India. It is the Natta or Natya Sabha, the hall of dance” Fergusson,—*History of Indian and Eastern Architecture*, I p. 374.

இராஜ சபை என்பது ஆயிரக்கால் மண்டபமாகும். இக் கோயிலின் வட கீழ்த்திசையிலுள்ள நடராஜப்பெருமான் ஆண்டில் மார்கழியிலும் ஆனியிலும் இருமுறை இங்கு எழுந்தருளித் திருமஞ்சனம் கொண்டருளுகிறார். ஆருத்திரா, ஆனித் திருமஞ்சன தரிசனங்கள் கொடுப்பதும் இம் மண்டபத்தில்தான். இதன் அகலம் 190 அடி, நீளம் 340 அடி, மண்டபத் தூண்கள் வரிசைக்கு இருபத்து நான்காக நாற்பத்தொரு வரிசைகள் உள்ளன. நடுவில் வெளவால் நத்தி மண்டபம் அமைக்கப் பெற்றதால் ஐம்பத்தாறு தூண்கள் குறைவென்றும், ஆதலின் மண்டபத்து வெளியிலுள்ள தூண்களையும் சேர்த்து எண்ணிக் கொள்ளுவர். சேக்கிழார் புராணச் செய்யுளாகிய, “ஐயிரு நூறுகால் மணிமண்டபத் தெந்தையார் திருவருளை யுன்னி, நிருத்தனார் தந்த சொல் முதலா வெடுத்தனர்” என்பது, ஈண்டுச் சேக்கிழார் பெரியபுராணத்தை அருளியதைக் குறிக்கின்றது. இது தேவாசிரிய மண்டபமுமாகும். மண்டபத்தின் நான்கு பக்கத் தொடக்கத்திலும் அழகிய யானை உருவங்கள் கற்களிலேயே செதுக்கிப் பொருத்தப்பட்டுள்ளன. மண்டபத்தின் கீழ் வரிசைப் பத்திகள் முழுதிலும், நர்த்தன உருவங்கள், சிவகாமி அம்மன், கோயிற் சிற்பற்கள் போன்று மிக வனப்புடன் செதுக்கப்பட்டுள்ளன. இத்தகைய பெருமண்டபங்கள், விஜயநகர அரசர் வருகைக்கு முன்னரே, சோழர்களால், இங்கிருப்பது போலவே திருவக்கரை, திருவாரூர், காஞ்சி ஆகிய தென்னாட்டுக் கோயில்களில் நிறுவப்பெற்றிருப்பது இங்குக் குறிப்பிடவேண்டிய தொன்றாகும். இவ்வைந்து சபைகளுக்கு அதிபராய், ஆனந்த நடனம் புரியும் தன்னியராதலின் எம்பெருமான், சபாநாயகர், சபாநாதர், சபாபதி என்றும் அழைக்கப் பெறுகிறார்.

சிவகங்கைத் தீர்த்தம் : இராஜ சபைக்கு அணித்தே, தொன்மைக் கோயிற் குளமாகிய சிவகங்கைத் தீர்த்தம் உள்ளது. இதில் தான் சிங்கவர்மன் என்ற பல்லவன் வெம்மை நோய் நீங்கிப் பொன்னிறம் அடைந்தான். திருக்குளத்திற்குப் புதியதோர் அமைப்புச் செய்தான். குளத்தின் நீளம் 160 அடி. அகலம் 100 அடி. இதன் அழகிய திருச்சுற்று மாளிகையையும், படிக்களையும் எடுப்பித்தவன் பொன்னம்பலக்கூத்தன் எனவும் நரலோக வீரன் எனவும் அழைக்கப்பெறும் தொண்டை நாட்டு அரும்பாக்கிழான் மணவிற கூத்தனாகிய காலிங்கராயன் (கி. பி. 1118—1150) ஆவன்.

நூற்றுக்கால் மண்டபம்: இக்கோயிலின் வட கீழ்த் திசையிலுள்ள ஆயிரக்கால் மண்டபத்தைக் காட்டிலும் காலத்தாற் பழமையுடையதெனச் சரித்திரம் வல்லார் கூறுவர். இம்மண்டபத்தினை அழகுற அமைத்தவன் முதற் குலோத்துங்க சோழன் காலத்திலும் (கி. பி. 1070-1136) அவன் மகன் விக்கிரமசோழன் காலத்திலும் (1118-1136) அமைச்சர் தலைவனாகவும் படைத்தலைவனாகவும் விளங்கிய அரும்பாக்கிழான் மணவிற்கூத்தன் காலிங்கராயன் என்பவன். அறிவிலும், வீரத்திலும் சிவபக்தியிலும் சிறந்த பெரியோனாகிய இத்தலைவன், விக்கிரமச்சோழன் ஆட்சிக் காலத்தில் இவ்வேந்தன் விரும்பிய வண்ணம் நூற்றுக்கால் மண்டபமாகிய இதனை வனப்புற அமைத்துள்ளான். இவன் தன்னுற் கட்டி முடிக்கப்பெற்ற இம்மண்டபத்தினைத் தன் வேந்தன் பெயரால் 'விக்கிரமச் சோழன் திருமண்டபம்' என வழங்கச் செய்தான். இச் செய்தி இம்மண்டபத் தூண்களில் விக்கிரமசோழன் திரு மண்டபம் எனப் பொறிக்கப் பெற்றிருத்தலால் இனிது விளங்கும்.

மல்லற் குலவரையா னூற்றுக்கான் மண்டபத்தைத்

தில்லைப் பிரானுக்குச் செய்தமைத்தான்—கொல்லம்

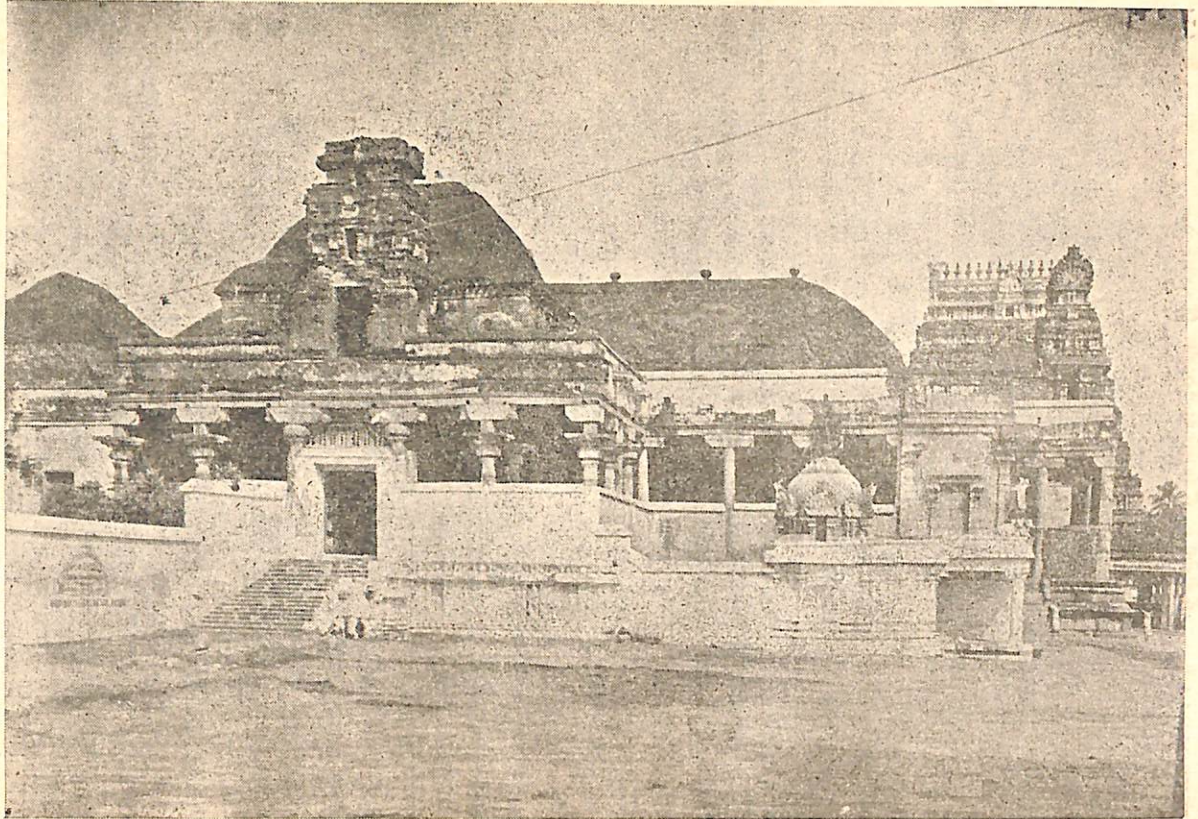
அழிவு கண்டான் சேரன் அளப்பரிய வாற்றற்(கு)

கழிவு கண்டான் தொண்டையரரேறு. [Ins: 120/1888.

எனச் சிதம்பரந் திருக்கோயிலிற் பொறிக்கப் பெற்றுள்ள கல் வெட்டுப் பாடல், சோழர் படைத்தலைவனும் பல்லவர் குலத் தோன்றலும் ஆகிய இக்காலிங்கராயனால் நூற்றுக்கால் மண்டபம் அமைக்கப்பெற்ற செய்தியைத் தெரிவித்தல் காணலாம்.

இத் தலைவன் தில்லைத் திருக்கோயிலிலும், திருவதிகைத் திருக் கோயிலிலும் செய்த திருப்பணிகள் பலவாகும். தில்லையில் பேரம் பலத்திற்குச் செப்புத்தகடு வேய்ந்ததும், பெரிய திருச்சுற்று மாளிகை, தேவாரம் ஒதுதற்குரிய மண்டபம், சிவகாமியம்மை திருக்கோயில் ஆகியவற்றைக் கட்டியதும், திருஞானசம்பந்தரது கோயிலுக்குப் பொன் வேய்ந்ததும், திருநந்தவனம் அமைத்ததும், சுடலையமர்ந்தார் கோயிலைக் கருங்கல்லாற் புதுக்கியதும், தில்லைப் பேரேரிக்கு மதகு அமைத்ததும், மூவர் தேவாரத் திருப்பதிகங்கள் முழுதையும் செப்பேட்டில் வரையச் செய்து தில்லைத் திருக்கோயிலிற் சேமித்து வைத்ததும் இங்குச் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்க செய்தி களாகும். திருவதிகையில் நூற்றுக்கால் மண்டபமும், அப்பருக்குத் தனிக்கோயில் அப்பர் மடத்திற்கு 48,000 குழி நிலம் அளித் தமையும், நாடகசாலை ஒன்று அமைத்ததும் கூறுவது. [Ins: 369/1921

காலிங்கராயன் என்னும் இத்தலைவனால் சிவகாமியம்மை திருக் கோயிலை யடுத்து அமைக்கப்பட்டுள்ள நூற்றுக்கால் மண்டபம் அக்

தூற்றுக்கால் மண்டபம்

[தென்புறத் தோற்றம்
அன்புரிமை : அ. மு. வைத்திலிங்கம் செட்டியார்]

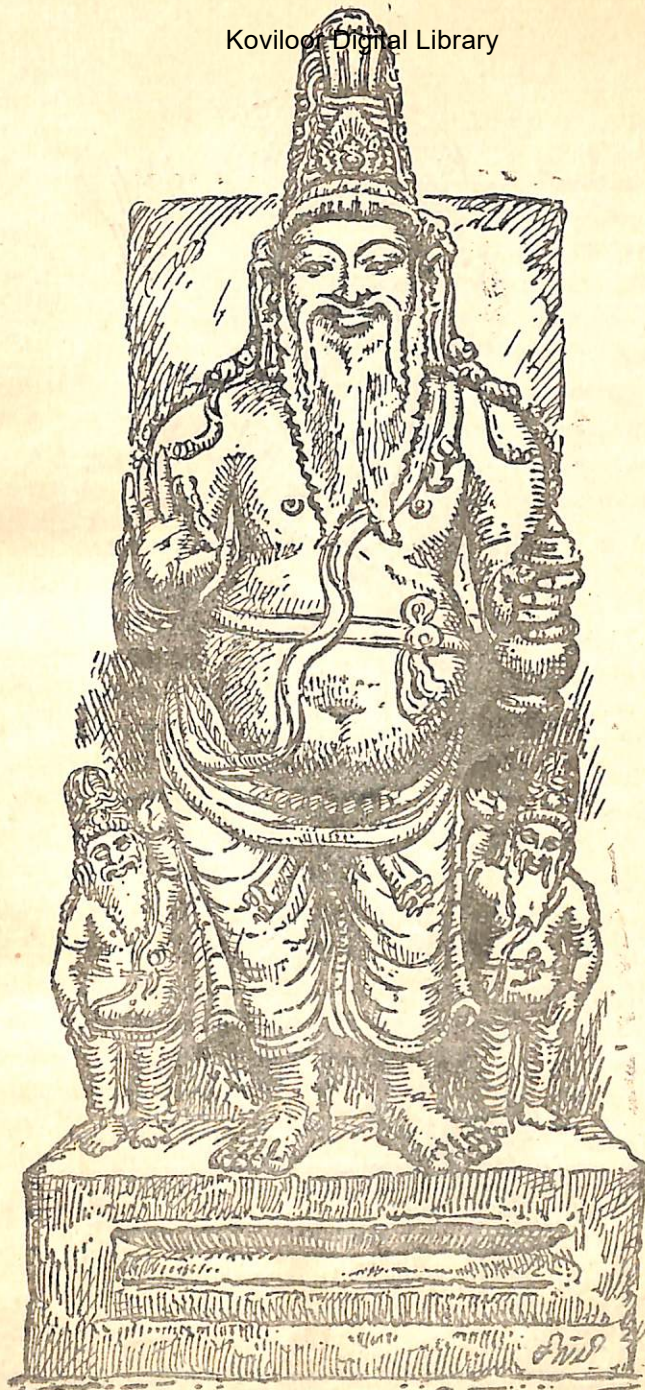
தூற்றுக்கால் மண்டபம்

[கீழ்ப்புறத் தோற்றம்]

காலத்தில் திருவிழாக்காலங்களில் சிவகாமியம்மை திருவோலக்கம் எழுந்தருளியிருந்ததற்கும், திருமுறை பாராயணம், வேதா பாராயணம், புராண நூல் விரிவுரை முதலிய நிகழ்தற்கும் வாய்ப்புடையதாகப் பயன்படுத்தப்பெற்றது. இம்மண்டபம் ஆதியில் சிவகங்கைத் தீர்த்தத்தை நோக்கிய முறையில் முகப்பில் தெற்கிலும் வடக்கிலுமாக இருமருங்கிலும் ஏறிச் செல்லுதற்கேற்ற படிக்கையுடையதாய்க் கிழக்கு நோக்கி அமைக்கப்பெற்றிருந்தது. இம்மண்டபத்தின் மேல் நடுமுகடு வெளவால் நத்தி மண்டப அமைப்பில் செங்கல்லும் சுண்ணாம்பும் சேர்த்து உள்ளே வளைவுடையதாகக் கட்டப்பெற்றுள்ளது.

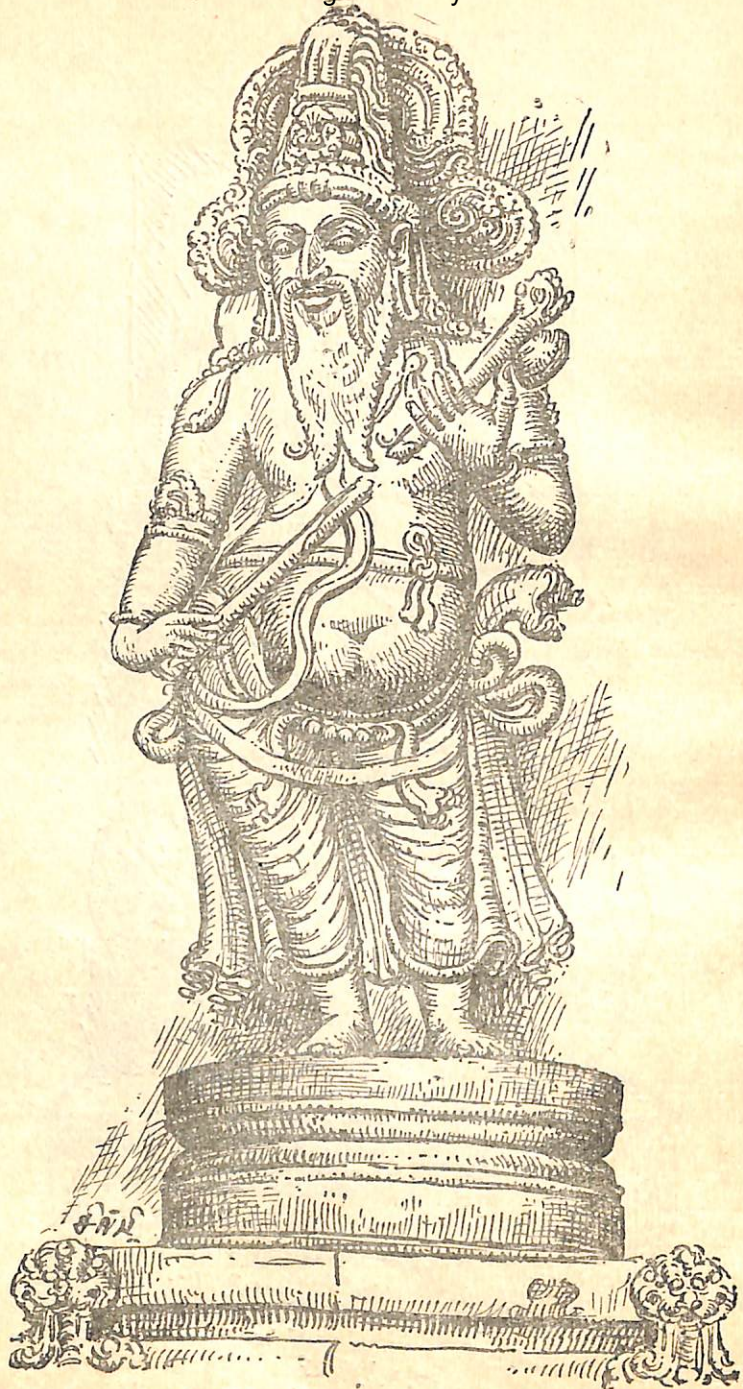
இம் மண்டபத்தையொட்டி இதன் தென்புறத்தில் சிறிய மண்டபம் ஒன்றை இணைத்துக் கட்டி இதனைத் தெற்கு நோக்கிய முகப்புடைய மண்டபமாக மாற்றியவன், சடையவர்மன் வீரபாண்டியன் என்பான். பாண்டியகுலத் தோன்றலாகிய இவன், சடையவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் ஆட்சிக் காலத்தில் சோழ நாட்டிலும் தொண்டை நாட்டிலும் அரசுப் பிரதிநிதியாக இருந்து ஆட்சி புரிந்துள்ளான். இம்மன்னன், தில்லைத் திருக்கோயிலில் அமைத்த இம்மண்டபத்தில் கி. பி. 1267ஆம் ஆண்டில் விசயாபிஷேகமும், வீராபிஷேகமும் செய்துகொண்டு முடிசூடியுள்ளான். அதுபற்றி இம்மண்டபம் 'வீரபாண்டியன் திருமண்டபம்' எனவும் பெயர் பெறுவதாயிற்று. இதன் தென்புறம் புதியதாக அமைக்கப்பட்ட மண்டபத் தூண்கள் சிலவற்றில் 'வீரபாண்டியன் திருமண்டபம்' என வரையப் பெற்றிருத்தலை இன்றும் கரணலாம். இதன் தென்புறம் உள்ள மீனாட்சி சுந்தரேசுவரர்கோயில், தன் குல முதல்வராகிய சோமசுந்தரக் கடவுள் சந்நிதியில் தான் முடிசூட்டிக் கொள்ளல் வேண்டும் என்னும் விருப்பத்தால் இம்மன்னனால் புதியதாகக் கட்டப்பட்டிருத்தல் வேண்டும் என ஆராய்ச்சியாளர் கூறுவர். இம்மன்னன் முடிசூடிக்கொண்ட இடம் இப்பொழுது நூற்றுக்கூறல் மண்டபத்தின் முகப்பு வாயிலாகத் தெற்கு நோக்கி அமைந்துள்ளது. இதனுள்ளே ஏறிச் செல்லுவதற்கு இருபக்கமும் யானையமைந்த படிவரிசை ஒன்றுள்ளது. அவ்வரிசையின் கீழ்ப்பக்கத்தில் கிழக்கு நோக்கியவண்ணம் வலப்பக்கம் முனிவர் வடிவமும், இடபக்கம் ஆடல் மகள் வடிவமும் விளங்க நடுவேயுள்ள மன்னனது வடிவம், இம்மண்டபத்தை விரிவுபடுத்திய வீரபாண்டியனது உருவமாக இருத்தல் கூடும் என எண்ணப்படுகிறது.

பல நூற்றாண்டுகளாக கவனிப்பின்றி—ஜீரணமுற்றிருந்த இம் மகா மண்டபத்தைச் சைவத் திருப்பணியாளர் சிதம்பரம் திரு அ. மு. வைத்தியலிங்கம் செட்டியார் அவர்கள் அதனைப் புதுப்பித்து பயனடையச் செய்து வருவது மிகவும் போற்றத்தக்கது. அவரது பணி கிறப்புறுவதாக.

அகத்தியர்
ஆனந்தவிசுவன் அன்புரிமை]

[கிழக்கு கோபுரச் சிற்பம்]

ஆனந்தவிடன் அன்புரிமை] நாரதர் [கிழக்கு கோபுரச் சிற்பம்

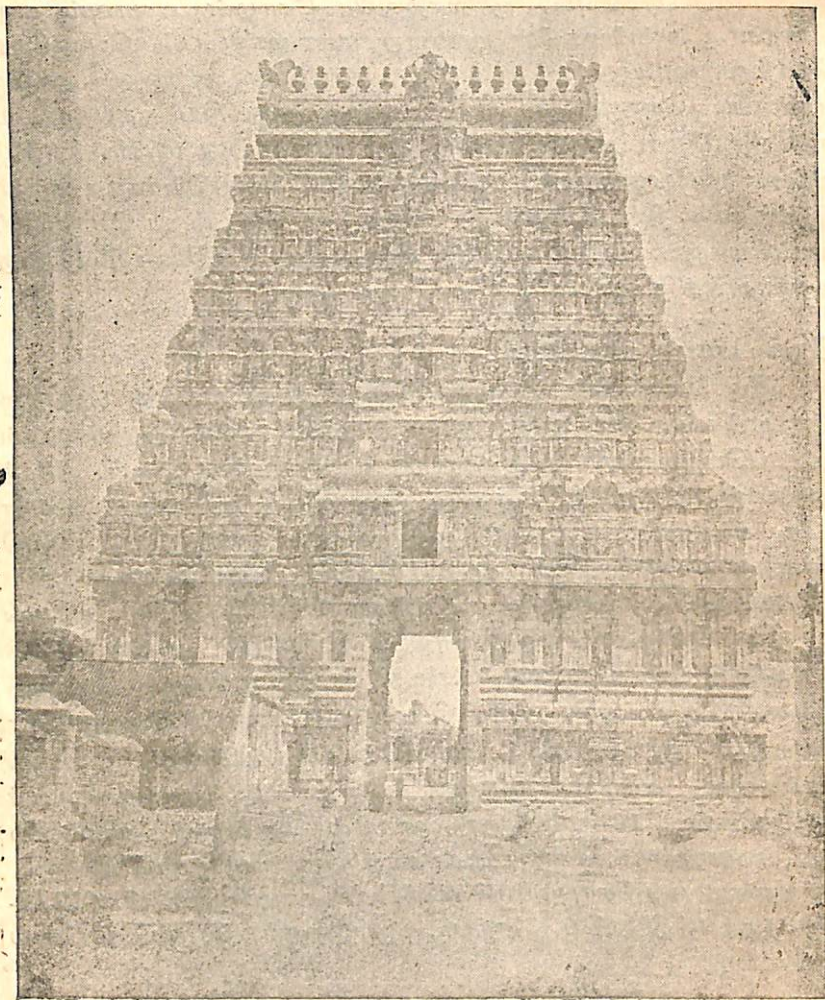
சிவநாமி அம்மனது தனிக்கோயில் கட்டியவன் அநபாய சோழனான குலோத்துங்கன் II என ராஜராஜ சோழன் உலாவும் தக்கயாகப் பரணியும், குலோத்துங்க சோழன் உலாவும் கூறுகின்றன. அம்பிகையின் முன்புற மகா மண்டபம் பெருமிதத் தோற்றமுடையது. இரட்டைத் தூண்கள் அழகுற அமைந்துள்ளன. அதன்கண் தூணுடன் செதுக்கிய கல்லாலாய சங்கிலித் தொடரையும் காணலாம். திருச்சுற்று மாளிகைக் கீழ் வரிசை முழுவதும் நாட்டியமாடுபவரும், வாத்தியக்காரர்களும் சிற்பமாகத் திகழ்கின்றனர். இவை யாவும் ஒரு பெருமிதக் காட்சியாகும். இவை உப்புசச் சிற்பங்களுக்கு (Bas-relief) ஒரு அணியாகத் திகழ்வன.

திருக் கோபுர வாயில்கள்

இக் கோயிலின் நான்கு திசையிலும், நான்கு இராஜ கோபுரங்கள் உள். இவை காலப்போக்கில், பல அரசர்களால் கட்டப்பெற்றவை. ராஜகோபுர வாயில்களில் உள்ள நிலைத் தூண்கள் மூன்றடிச் சதுரமும், முப்பதடி உயரமும் உள்ள ஒரே கல்லால் ஆனவை. அவைகளின்மேல் நிலைப் பத்தி வரை கருங்கல்லாலும், அதன் மேற்பகுதி செங்கல்லாலும் சுதையாலும் ஆனவை. கோபுரங்களின் கீழ்நிலை மாடங்களிலும் மேல்நிலைப் பத்திகளிலும் இறைவன் அருள் திருக் கோலங்கள் பல, கண்டவர் மனதைக் கவரும் வண்ணம் அமைந்துள்ளன. ஆராய்ச்சியாளர், பொதுவாக உயர்ந்த கோபுரங்கள் விஜயநகர அரசர்களும், சிறப்பாக கிருஷ்ணதேவ ராயரும் செய்தவை என்பர். ஆனால் தஞ்சைப் பெருவுடையார் கோபுரங்கள் 10-ஆம் நூற்றாண்டில் ஆனவை. விமானம் ஆகாயமளாவவும், கோபுரங்கள் தாழ்ந்திருக்கவும் காண்கிறோம். இத்தகைய பல கோபுரங்கள் விக்கிரமசோழன் கி. பி. (1118-1136) காலத்திலேயே ஏற்பட்டிருப்பதைச் சோழ நாட்டில் காணலாம்.

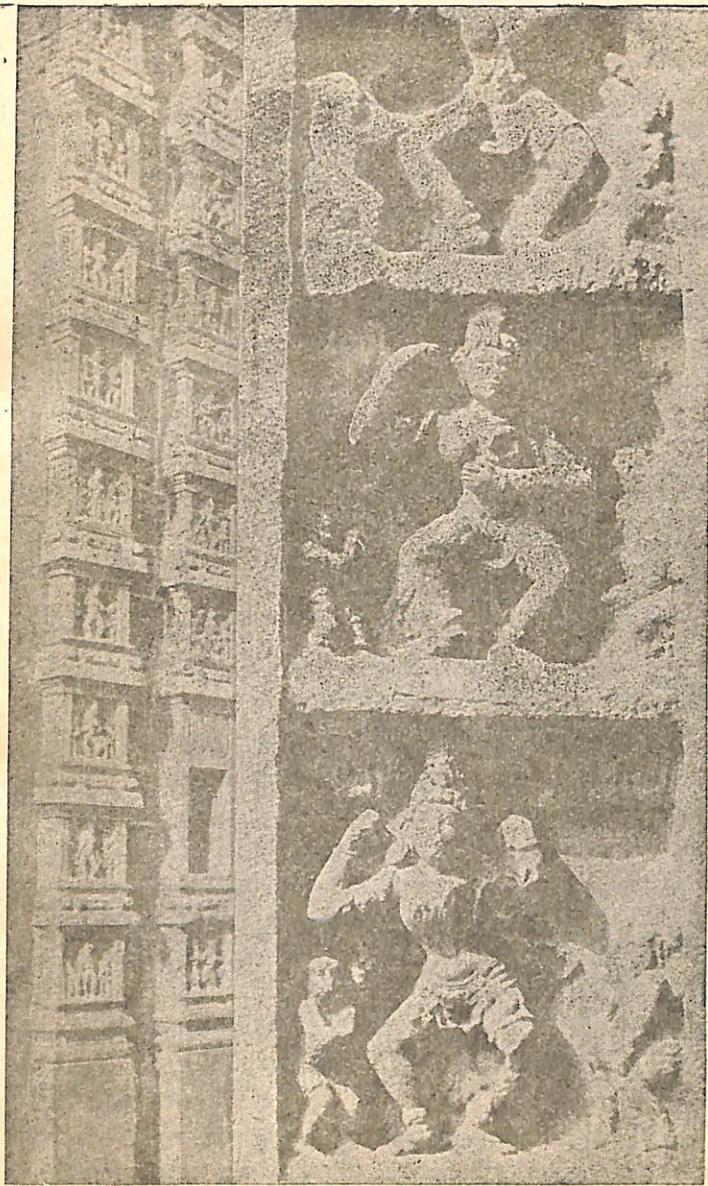
தில்லைக் கோயிலின் கிழக்குக் கோபுரம், எழுநிலை மாடமாக இரண்டாம் குலோத்துங்கன் (கி. பி. 1133-1150) ஆரம்பித்ததாகக் குலோத்துங்க சோழன் உலா கூறுகின்றது.

* Epi. Rep. 1914; Tandava Lakshana by B. V. N. Naidu and P. S. Naidu 1936; Natya Sastra; K. S. R. Sastri; Bhandarkar Oriental Institute.

கிழக்குத் திருக்கோபுரம்

[12-ம் நூற்றாண்டு]

பரதசாத்திர சிற்ப விளக்கம்

[கிழக்கு கோபுர வாயில்]

இவ்வாறாக, இரண்டாம் குலோத்துங்கனால் (கி. பி. 1133-1150) ஆரம்பித்து முடிக்கப்பெற்ற கிழக்குக் கோபுரம் பிறகு காடவர்கோன் (கி. பி. 1243-1279) இரண்டாம் கோப்பெருஞ் சிங்கனால் பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டில் திருத்தி அமைக்கப் பெற்றும், சமீபத்தில் பச்சையப்ப முதலியாராலும் (கி. பி. 1754-1794) அவரது தமக்கை சுப்பம்மாளாலும் சீர்பெற்றும் துலங்குகிறது.

இந்தக் கோபுரத்தின் சிறப்பானது, அந்த நிலைகளில் அடுக்கடுக்காகப் பரத சாத்திரத்தில் விவரித்திருக்கும் நூற்றெட்டு நாட்டிய பேதச் சிற்பங்களைச் செதுக்கியிருப்பதாகும். இதன் பகுதி மேற்குக் கோபுரத்திலும் காணலாம். இவ்விரண்டு கோபுர வாயில்களில் காணும் சிற்பங்களில் ஒவ்வொன்றிற்கும் மேல் அதன் அதன் விவரம் பரத நாட்டிய சாத்திர சுலோகங்கள் கல்லில் செதுக்கப்பட்டுள்ளன. இவை தவிர, இக்கோபுரத்தில் மேல் கீழ் நிலைகளிலும், நாற்புறமும், வெளித் தோற்றத்திலும் நிகழும் அற்புதச் சிற்பங்கள் பல; கலியாணசுந்தரர், சோமசுந்தர், யானையுரி போர்த்த மூர்த்தி, அர்த்தநாரீசுவர், ஊர்த்துவ தாண்டவர், பதஞ்சலி, வியாக்கிரபாதர், இந்திரன், நாரதர், திருமூலர், அகத்தியர், திரிபுராதகர் முதலியவர்களுடைய உருவங்களாகும். இவற்றுள் பல இந்நூலில் இடம் பெற்றுள்ளமை காண்க.

மேற், ராஜ கோபுரம், பாண்டியன் முதல் ஐடாவர்மன் சுந்தர பாண்டியனால் (கி. பி- 1251) கட்டப்பெற்றதென்ப பல கல்வெட்டுக்கள் : S. I. I. IV. No. 628, 629, 630 குறிக்கின்றன. பரதநாட்டிய பேதங்களை அறிவிக்கும் குறிப்புக்களோடு தோன்றும் நாட்டியச் சிற்பங்களுடன் கோபுர வெளி நிலைகளிலுள்ள சூரியன், இடபாசுடர், பசுபதி; கீழ்ப்புறத்தில் தாரகசம்ஹாரப் போர்க்கோலத்துடன் உள்ள சுப்பிரமணியர் சிற்பமும், தனிக் கோயிலும், மேற்கு நோக்கிய தனிக் கோயிலாகத் தோன்றும் கற்பக விநாயகரது நீர்த்தன திருத் தோற்றமும், பொலிவும், சிற்பக்கலை மேம்பாடுடையன. உமாபதி சிவம், இப்பிள்ளையாரையே,

“ தன்னோங்கு மலரடியும் தளிரோங்கு சாகைகளும்
மின்னோங்கு முகக்கொம்பும் விரவியகண் மலர்களுமாய்
மன்னோங்க நடமாடு மன்னோங்கு மதிற்குடபர்ல்
பொன்னோங்கல் முன்னோங்கும் பொற்பமர் கற்பகம் போற்றி’
—கோயிற் புராணம்

என்ற பாடலில் தலவிநாயகராகப் போற்றியுள்ளார்.

மேற்குத் திருக்கோபுரம்

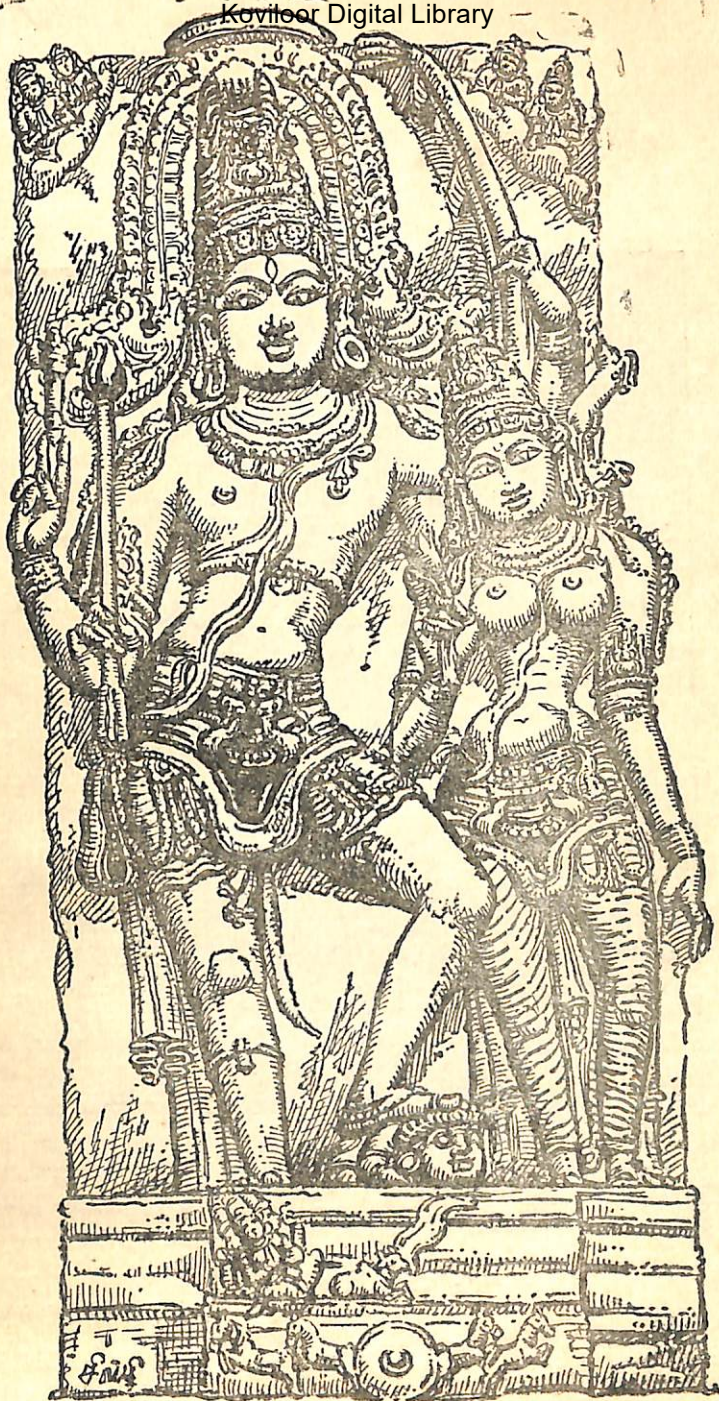
[13-வது நூற்றாண்டு]

வடக்கு ராஜ கோபுரம், விஜயநகர வமிசப் பேரரசனான கிருஷ்ணதேவராயனால், (1500-1530) ஒரிஸ்ஸா வெற்றியின் நினைவாகத் தில்லைச் சிற்றம்பலவனைத் தரிசித்துக் கி. பி. 1516-இல் கட்டப்பட்டதென்று கல்வெட்டுக்கள் அறிவிக்கின்றன. இதன் உயரம் 140 அடியாகும். இக்கோபுர வாயில் நிலைப்புரை யொன்றில் கிருஷ்ணதேவராயனின் உருவச் சிலையைக் காணலாம். இங்கும் பரதநாட்டியப் பெருமையினை அதன் வாயில் நிலைகளிற் காணும் சிற்பங்கள் விளக்குகின்றன.

தெற்குக் கோபுரம், சொக்கச் சீயன் எழுநிலைக் கோபுரம் என்ற பெயருடையது. கி. பி. 1237-ல் கட்டத் தொடங்கப் பெற்று கி. பி. 1240-ல் முடிவுற்றதெனத் தெரிகின்றது. S. I. I. XII. No. 119; Ins. 1 of 1936-37. இதனைக் கட்டியவன் சொக்கச் சீயன்* சிறந்த சிவபக்தன் என்ற இரண்டாம் கோப்பெருஞ் சிங்கனாவான் (கி. பி. 1243). இதில் காணப்படும் இரு கயல் உருவங்களைப் பார்த்தோர், இது சுந்தர பாண்டியன் கட்டியது என்பர், இது பொருந்தாது. கோப் பெருஞ் சிங்கன் இதனைக் கட்டியபோது பாண்டியருக்கு அடங்கிய குறுநில மன்னன் ஆயினன் என்பதையே இது உணர்த்தும். இக்கோபுர வெளி நிலைகளிற் காணும் சந்திரசேகரர், அர்த்த நாரீசுவரர், திரிபுராந்தகர், மஹிஷாசுர மர்த்தனி, பிஷாடனர் முதலிய பல திருவுருவங்கள் மிகவும் கண்கவர்வன.

பாண்டிய நாயகம் கோயில், கோயிலின் மூன்றாம் பிராகாரமாகிய 'ராசாக்கள் தம்பிரான் திருமாளிகைத் திருவீதி'யில், வடக்குக் கோபுரத்துக்கு அணித்தாக வடமேற்கு மூலையில் உள்ளது. மாறவர்மன் சுந்தரபாண்டியனால் (கி. பி. 1216-1251) தேர்போன்று உருளைகள் மாட்டி யானைகளைப் பூட்டி இக்குந் தோற்றத்தில் செய்யப்பட்ட அரியதொரு பெரு மண்டபம் இது. இதன் மேற்குப்புறத்தே, உயர்ந்த மற்றொரு மேடையின்மீது ஆறுமுகப்பெருமான் மயிலின்மீது அமர்ந்து வள்ளி தேவசேனையுடன் காட்சியளிக்கின்றார். தெய்வத் திருமேனிகள் மிக வேலைப்பாடமைந்தவை; அழகியவை. மண்டபத்தின் உட்புறமெங்கும், சமீபத்தில், மெய்யன்பர் திரு. செ. இரத்தினசாமி செட்டியார் அவர்கள் பொருளுதவியால் கந்தபுராணம்,

* 463/1902; சிவனது திருப்பணிகளும் தானங்களும் ஆக்கூர் விருத்தர்சலம், திருவெண்ணையநல்லூர், திருக்கழுக்குன்றம், திருவண்ணாமலை கோயில்களில் சிறந்துள்ளன. Ins 229/1921, 73, 83/1918; 197, 198, 202/1908.

திரிபுராத்தகர்

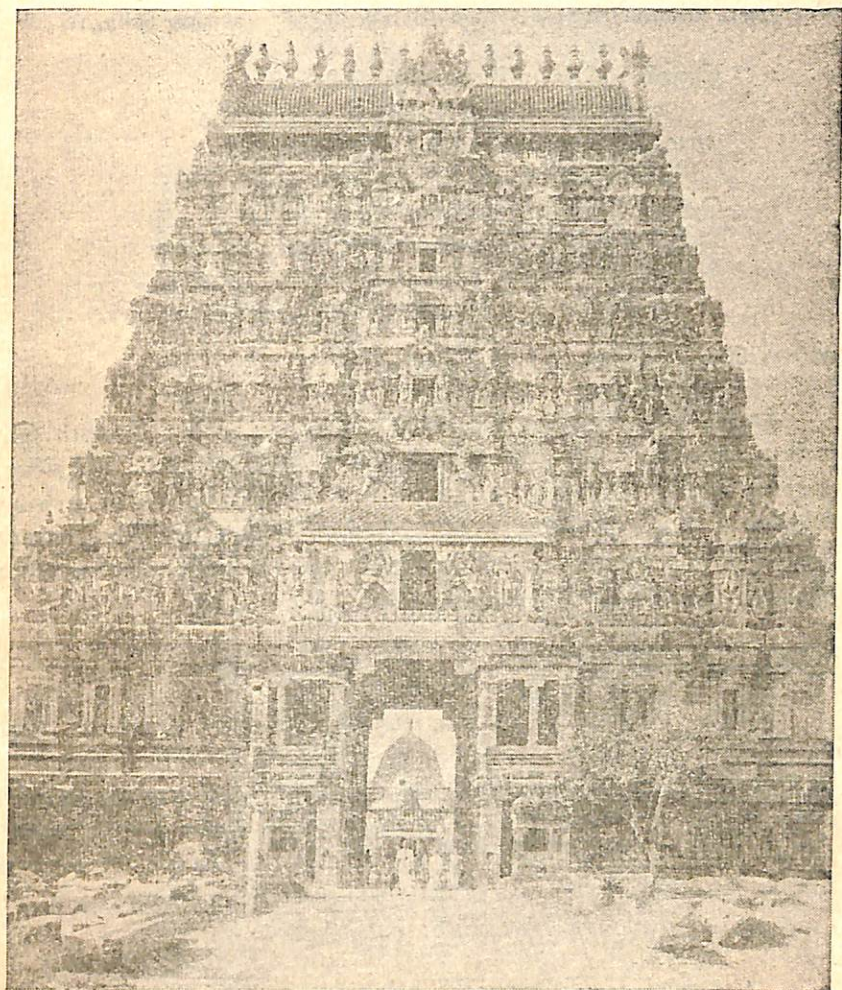
ஆனந்த விகடன் அன்புரிமை]

[தெற்கு கோபுரச் சிற்பம்

வடக்குத் திருக்கோபுரம்

[16-ம் நூற்றாண்டு]

தெற்குத் திருக்கோயில்

[12-ம் நூற்றாண்டு]

திருமுருகாற்றுப்படையில் கூறிய ஆறுபடை வீடுகளின் காட்சிகளும் கந்த புராண வரலாற்றுக் காட்சிகளும் நேரிற் காண்பன போல அழகிய வண்ணந் தீட்டிய ஓவியங்களாக அமைக்கப் பெற்றுத் திகழ்கின்றன. இப்பெருமானே, அருணகிரியார்,

“ இருவினையின் மதிமயங்கித் திரியாதே
எழுநரகி லுழலுநெஞ்சற் றலையாதே
பரமகுரு அருள்நினைந்திட் டுணர்வாலே
பரவுதரி சனையையென்றற் கருள்வாயே
தெரிதமிழை யுதவுசங்கப் புலவோனே
சிவனருளு முருகசெம்பொற் கழலோனே
கருணைநெறி புரியுமன்பர்க் கெளியோனே
கனகசபை மருவுகந்தப் பெருமானே”

என்ற திருப்புகழில் போற்றியுள்ளனர்.

நவலிங்கம் கோயில்: சிவகங்கையின் வடக்கே நிகழும் இது சமீபகாலத்துப் புதுப்பிக்கப்பெற்ற கோயிலாகும். இதனைச் சைவ நாயன்மார்களுள் ஒன்பது தொகை அடியார்களை ஒன்பது சிவலிங்க வடிவங்களாகத் தாபித்து வணங்கும் தலம் என்பர். இதற்குத் திருத்தொண்டத் தொகையிச்சரம் என்ற பெயரும் உண்டு. இதனுள் நவக்கிரப் பிரதிஷ்டையும் உள்ளது.

தில்லை மூவாயிரவர்

தில்லைப்பெருமானுக்கு அணுக்கத் தொண்டர்களாக இருப்பவர்கள் தீக்ஷிதர்களாகிய மூவாயிரவர்களாவர். இவர்கள் ஆதியில் கூத்தப்பெருமானுடன் இவண் வந்து குடியேறியவர்களாகக் கூறுவர். சமயாசாரியர் அப்பர் இவர்களைத் “திருவுடையந்தணர் வாழ்கின்ற தில்லைச் சிற்றம்பலவன்” எனவும்; சுந்தரர் திருத்தொண்டத் தொகையில் “தில்லைவாழ் அந்தணர் தம் அடியார்க்கும் அடியேன்” எனவும்; சம்பந்தர்,

“ கற்றாங் கெரியோம்பிக் கலியை வாராமே
செற்றார் வாழ்தில்லைச் சிற்றம்பலம்”

எனவும்; ஆழ்வார்களில் திருமங்கை மன்னன், குலசேகரரும் சிறப்பித்துப் போற்றுகின்றனர்.

இன்றைக்கு இவர்கள் முந்நூறு குடும்பத்தினராக இருந்து திருக்கோயிலின் கண்காணிப்பை மிகப் பக்தி சிரத்தையுடன்

தேவ மருத்துவர் : அக்ஷிணி தேவர்

ஆனந்தவிகடன் அன்புரிமை]

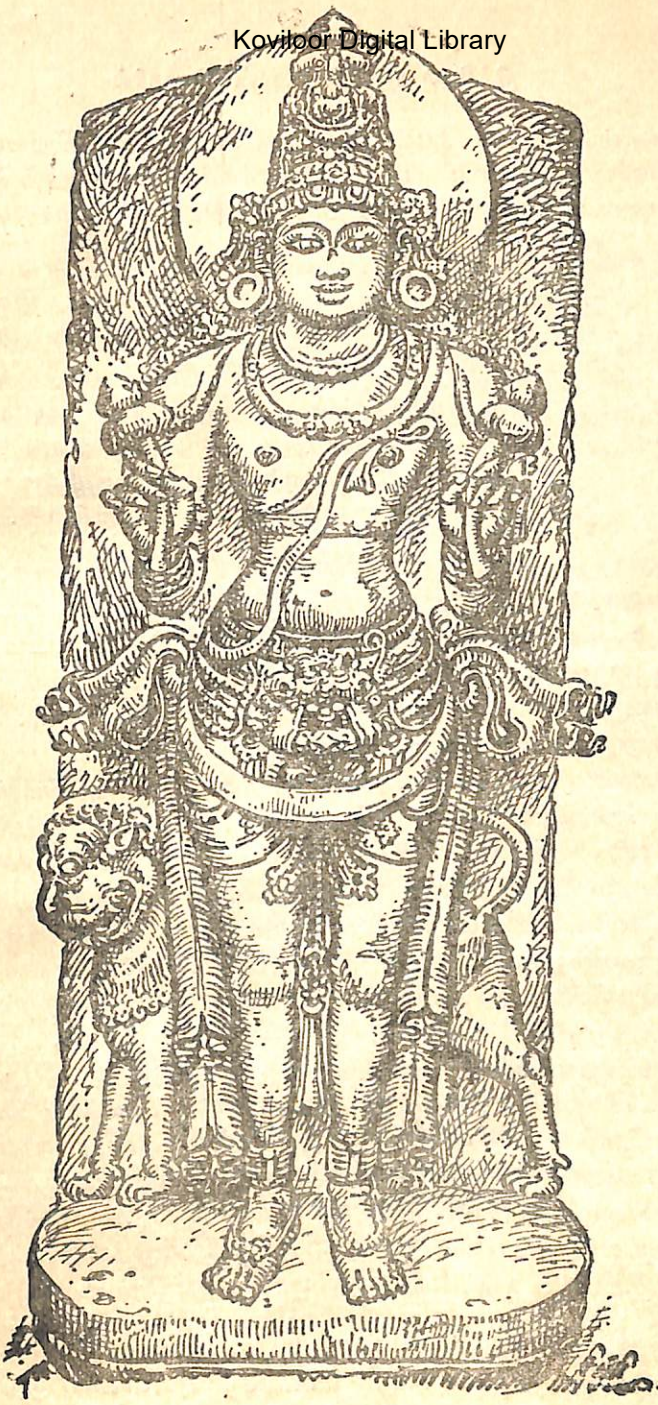
[கிழக்கு கோபுரச் சிற்பம்

பாதுகாத்து வருகின்றனர். ‘பொது தீக்ஷிதர்கள்’ என்ற இவீர்களது குழுவினரால் திருக்கோயிலின் ஆட்சிமுறை திறம்படக் கவனிக்கப்படுகிறது.

தில்லைக்கோயில் வழிபாடுகளும், சிறப்புக்களும்

தில்லையில் இறைவனுக்குச் செய்யும் பூசனை வழிபாடுகள், மகுடாகம முறையை யொட்டியன எனத் தில்லைக் கலம்பகம் கூறும். இவ்வழிபாடுகள் வைதீக முறையை யொட்டி நிகழ்கின்றது. தினம் ஆறுகால பூசனைகளாக, காலை 6 மணிக்குப் பள்ளியறைப் பால் நைவேத்தியமும், 8-30 மணிக்கு முதற்காலமும், பின்னர் 11 மணிக்கு, இரத்தின சபாபதி அபிஷேகத் திற்குப் பின் இரண்டாம் காலமும், பசல் 12 மணிக்கு உச்சிக் காலமும், மாலை 6 மணிக்கு விசேஷ தீபாராதனைகளும், மற்றும் 8 மணிக்கு இரண்டாங் காலமும், 10 மணிக்கு அர்த்தஜாம பூசனையும் விளக்கமுற நடக்கின்றன. ஒவ்வொரு காலத்திலும், கூத்தப் பெருமானின் பிரதிநிதியாக, திருச்சிற்றம்பலமுடையார் என்னும் ஸ்பதிக லிங்கத்திற்குத் திருமஞ்சனமும் வந்தனை வழிபாடுகளும் நிகழ்ந்த பின்னரே மேற்குறித்த ஆறு காலங்களிலும் தீபாராதனைகள் நடைபெறுவன. கூத்தப்பெருமானுக்கு ஆண்டில் ஆறு முறை அபிஷேகம் நடைபெறுகிறது. அவற்றில் நான்கு, சித்திரைத் திருவோணத்திலும், ஆவணி, புரட்டாசி, மாசி சுக்கிலபக்ஷ சதுர்த்தசியிலும் கனக சபையிலேயே நடைபெறும். மற்றும் இரண்டு ஆனியிலும் மார்கழியிலும் பத்து நாட்கள் திருவிழா நடைபெறும். அவற்றின் ஒன்பதாம் நாளில், இறைவனும் இறைவியும், தேர்ப்பவனி வந்தபின் ஆயிரக்கால் மண்டபமாகிய இராஜசபைக்கு எழுந்தருளியிருப்பார். மறுநாள் அதிகாலையில் நான்கு மணியளவில் கூத்தப் பெருமானுக்கும் அம்பிகைக்கும் மகாபிஷேகம் நடைபெற்று, நண்பகல் ஒரு மணியளவில், இலட்சக்கணக்கான பக்தர்களுக்குத் தரிசனம் தந்து ஆனந்தத் திருநடனம் புரிந்து, இறைவன் சிறு சபைக்கு எழுந்தருளுவார். “தரிசனங் கண்டார்க்கு மறுசனன மில்லை” என்ற வாக்கானது உண்மையில் பொருந்துமென இக்காட்சியினைக் காணப்பெற்றோர் உணர்ந்து போற்றுவார்கள்.

தில்லைக் கோவிந்தராஜர் கோயில், எட்டாவது நூற்றாண்டில், காஞ்சி வைகுந்தப் பெருமாள் கோயிலை நிறுவிய இரண்டாம் நந்திவர்ம பல்லவ மல்லனால் (கி. பி. 717—782), தில்லைப்

தூயன்

ஆனந்தவிகடன் அன்புரிமை]

[மேற்கு கோபுரச் சிற்பம்

பொன்னம்பலத்தின் தென்புறம் ஒரு மேடையில் நிறுவப்பெற்றதாக முன்னர்க் கண்டோம். ஆழ்வார்கள் பாடிய நூற்றெட்டுத் திருப்பதிகளில் “இத்தில்லைத் திருச்சித்திரகூட”மும் ஒன்றாகும்.

இதனை ஆழ்வார் திருமங்கை மன்னன், தான் அருளிய பெரிய திருமொழியுள் 3ஆம் பத்தில் 2, 3ஆம் திருமொழிகளில் போற்றியுள்ளார். மக்கள் நம் பெருமானின் திருவருட் பேரின்பத்தையடையும் வழியினைத் தில்லை சென்று அடைந்த மாத்திரத்தே பெறலாம் எனக் கூறுமுகத்தான், “பைம் பொன்னும் முத்தும் மணியுங் கொணர்ந்து படைமன்னவன் பல்லவர் கோன் பணிந்த, செம்பொன் மணிமாடங்கள் சூழ்ந்த தில்லைத் திருச் சித்திரகூடம் சென்று சேர்மின்களே” என்கிறார்.

குலசேகராழ்வார் இத்தில்லைச் சித்திரகூடத்தை, தமது பெருமாள் திருமொழி; பத்தாவது திருமொழி 11 பாடல்களில் இராமபிரான் தமது அவதார காலத்தில் சித்திரகூடம் வாசம் செய்த நிலைவை, தாமே அநுபவித்து, பக்தர்கள் அதனை இவண் அநுபவிக்கும் பொருட்டுச் சித்திரித்துள்ளார். இராமபிரான் தானே இங்கு தில்லையில் உறைகின்றார். “அவரைக் கண்குளிரக் காணு நாள் எந்நாளோ” என்றும், அப்பெருமானைக் கண்குளிரக் காணப் பெற்றோருக்கு இமையவர் சிறிதேனும் ஒப்பாகார். இப்பெரும்பெறு கிட்டப்பெற்ற அடியாரின் இணையடியை யான் எய்தினேனே” என்றும், தாம் பேரரசனாக இருந்தும், தில்லைச் சித்திரகூடந்தன்னுள் அரசமர்ந்தானடி சூடும் அரசையல்லால், அரசாக எண்ணேன். இப்பெருமான் சரிதையை செவியாற் பருகுவோம், இவனைக் கண்ணால் காண்போம். இவ்வின்பமே யல்லாது வேறு இன்பத்தை மதியோம் என்றும், தில்லையில் நிலைத்து எழுந்தருளியுள்ள பெருமானைச் சிறிதும் மறவாது தியானிப்போமாகில், அவதார காலத்தில் இராமபிரானைக் காணப் பெற்றிலோமே என்று வரும் துன்பத்தை அடையமாட்டோம் என்றும் பல படியாகப் பேசி இறுதிப் பாசுரத்தில், இராமபிரான் தயரதன் மதலையாய்த் தோன்றியது தொடங்கி தன் ஜோதிக்கு எழுந்தருளியது ஈருகவுள்ள இராம கதையைக் கூறுகிறார்.

மணிவாசகப் பெருமான், பெருமானுடைய சயனத் திருக்கோலத்தைத் திருக்கோவையாரில் கூறியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும். 12-ஆம் நூற்றாண்டில் அநபாயச் சோழன் என்ற

இரண்டாம் குலோத்துங்கன் (கி. பி. 1133—1150) சிற்றம்பலத் தைப் பெருக்கியமைக்கும்பொருட்டுத் தில்லைக் கோவிந்த ராஜப் பெருமானை அப்புறப்படுத்தியதற்குப் பல சான்றுகள் உள்ளன. மறுபடியும், கோவிந்தராஜர் தில்லையில் அவரது பழமைத்தானத்தில் கி. பி. 1539-ல், கிருஷ்ணதேவராயரது தம்பியான அச்சுதராயரது ஆளுகையில் பிரதிட்டிக்கப் பெற்ற தும், அவருடைய வழிபாடுகள் வைகானச முறைப்படி வைணவ அர்ச்சகர்களால் செய்துவர நிபந்தங்கள் விடப் பெற்றதுமாகிய செய்திகள் பல கல்வெட்டுக்களில் காணப் படுகின்றன.

திருச் சித்திரகூடத்தின் பல பாகங்களைக் கட்டிய செய்தி யும், கி. பி. 1643-ல், வேலூரிலிருந்து அரசு செலுத்திய விஜய நகர வமிச ஸ்ரீரங்கராயர், இக்கோயிலை முக மண்டபத்துடனும் புதிதாகவே வளைந்த செய்தியும், இங்குள்ள வைணவர்களுக்காக ஐந்து கிராமங்களை இறையிலியாக விட்ட செய்தியும், செஞ்சி யில் அரசரிமை தாங்கிய கிருஷ்ணப்ப நாயக்கர் வைணவருக்கும் சைவருக்கும் இங்கு நடந்த விவாதங்களைத் தீர்த்து வைத்த தும், ஆங்கில அரசாட்சி வந்ததும், இன்னும் பல விவாதங்கள் வரவே அவை நீதித் தலங்களில் விவாதிக்கப் பெற்றதும், இறுதியாக செட்டிநாட்டரசர் வள்ளல் அண்ணாமலைச் செட்டியார் அவர்கள் அதன் முன்னணியாகும் நாற்பது கால் மண்டபத்தை அமைத்ததும், வைணவ சைவ விவாதங்களை முழுதும் சமரசப் படுத்தியதும் இங்கே குறிப்பிட வேண்டிய வையாகும். இன்னும் இப்போதுள்ள இத்திருச்சித்திரகூடத்தின் அமைப்பு 1934-ஆம் ஆண்டில், செட்டிநாட்டு வள்ளல் திரு மைந்தர் முத்தய்யாப் பெருந்தகை தமது நேர்பார்வையில் சுமார் மூன்றரை இலட்சம் பொருட் செலவில் அழகுற அமைத்த தாகும். பெருமான் திருநாமம் கோவிந்தராஜர், தாயார்-கமலவல்லித் தாயார்-விமானம் சாத்வீக விமானம்.

தில்லையம்மன் கோயில்* என்ற தில்லைவனமுடைய பரமேசுவரி, அதாவது தில்லை மாகாளியம்மன் கோயில் நகரின் வட எல்லையில்

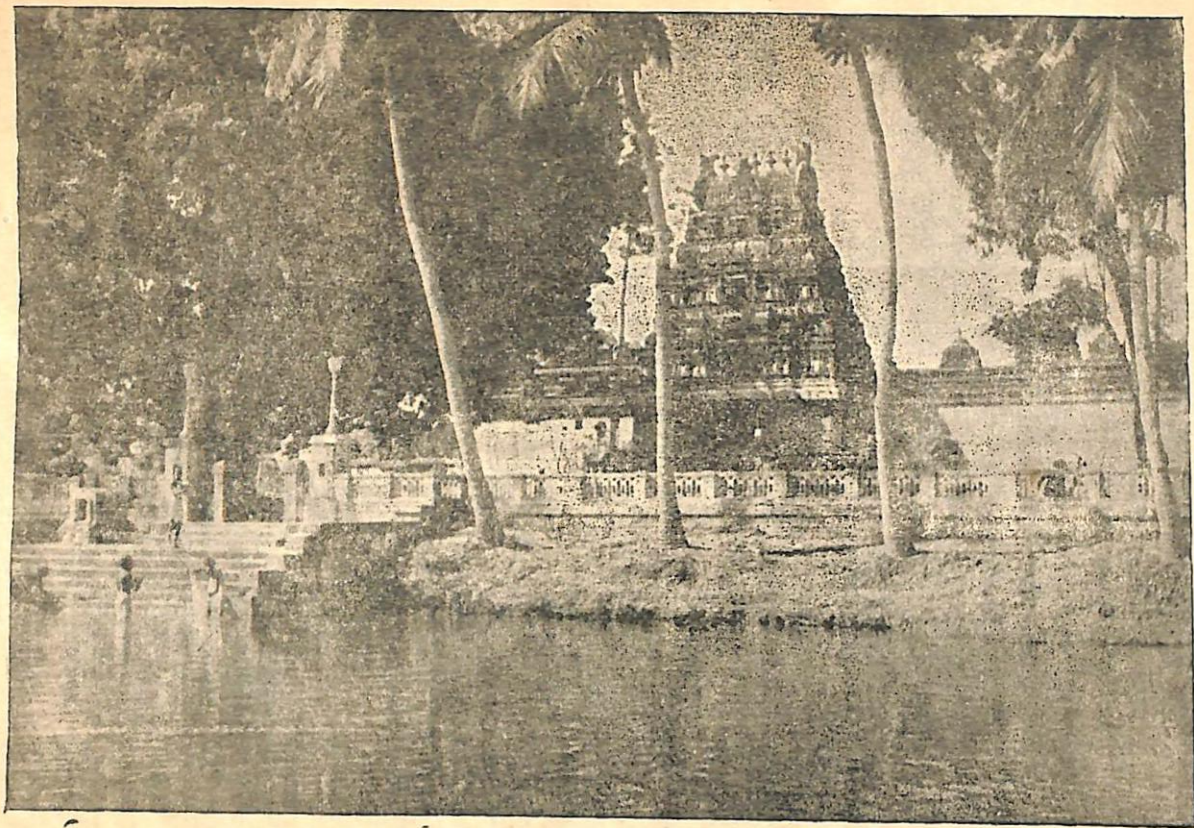
* "Durga or Kali is another manifestation of Devi or Parvathi, the Sakthi, or consort of Siva. Like Siva Himself, the Devi is the absolute in action, manifestation and variety; Nature in all her multiplicity violence and charm, dispensing impartially birth and death, illusion and enlightenment".

—Dr. A. K. C. 'Bulletin of the Museum of Fine Arts' Boston,

தில்லையின் எல்லைத் தெய்வமாக உள்ளது. அதன் முன் சிவப் பிரியை தீர்த்தமும், திருமதிலும் சூழ்ந்து, உட்பிரகாரங்கள் பொருந்தியும், எதிரில் பரமேஸ்வரியினது அருட்சக்தியின் அம் சத்தினின்று நான்கு திருமுகங்களோடு தோன்றும் பிரம சாமுண்டியின் சந்நிதியும், அதற்கடுத்து காளியின் சாந்தாகார உக்கிர ரூபமும் பொருந்திய சந்நிதியும் உள்ளன. இக்கோயிலின் பெருமிதமுள்ள திருக்கோபுரம், பிராகாரம், சுற்றுக்கோயில்கள் யாவும் 13-ஆம் நூற்றாண்டில் மூன்றாவது குலோத்துங்கனது ஆட்சியிற் பல்லவர் மரபில் வந்த சிற்றரசரான கோப்பெருஞ்சிங்கனால் [கி. பி. 1229—1278] ஆக்கப் பெற்றதாகும். இக்கோயிலில் காணும் கோப்பெருஞ் சிங்கனது பன்னிரு கல்வெட்டுகள் 390-395, 397, 399/1903; 398/1904; 312/1913 இவற்றை விளக்குவன. இவனது உருவச் சிற்பம், கிழக்குக் கோபுர வாயிலில் பச்சையப்பன் திருவுருவத்திற்கு அதில் வனப்புறத் திகழ்வது காணலாம். —பிற்சேர்க்கை காண்க.

இன்னும், இக்கல்வெட்டுக்கள் தில்லைப்பெருமான் மாசி மக விழாவில் தீர்த்தமாடும் பொருட்டு தில்லைக்குப் போகும் அகன்ற சாலை 'விக்ரமசோழன் தெங்குத் திருவிதி' அமைத்த செய்தியும் நத்தவனங்கள், திருக்கோசாலைகள், முதலிய அமைக்க, பல நில தானங்கள் விடப்பெற்ற செய்தியும் தெரிவிக்கின்றன. தில்லையம்மனது ஆண்டுப் பெருவிழா சித்திரை— வைகாசியில் பன்னிரு நாட்கள் சிறப்புடன் நடைபெறுகின்றது. தில்லைக் கூத்தனைத் தரிசிக்கும் பக்தர்கள் தில்லை மாகாளியம்மனையும் தரிசித்து அருட்பேறு பெறுகின்றனர்.

திருவேட்களம், இப்போது அமைந்துள்ள அண்ணாமலை நகரின் கீழ்த்திசையில் அமைந்துள்ளது. பாசுபத அஸ்திரம் விரும்பிய அருச்சுனன் இங்குத் தவங்கிடந்து, வேடனாக வந்த இறைவனுடன் போரிட்டு, அவரைத் தனது வில்லால் அடிக்க இறைவனேதான் வேடனாக வந்தவர் என உணர, அவன் பாசுபதம் பெற்ற இடமாவது. சம்பந்தர், அப்பர் இருவராலும் பாடப்பெற்ற ஈசனார் உறையும் திருக்கோயில், அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தின் சிறப்புற்ற பெருங்கோயில், அருமையான வேலைப்பாடுகளுடனும், அழகிய திருக்குளத்துடனும் விளங்குகிறது. அப்பர் சுவாமிகள், இப்பெருமானைப் போற்றி,

திருவேட்களம் திருக்கோயில்

“ நன்று நாடொறும் நம்வினை போயறும்,
என்றும் இன்பம் தழைக்க இருக்கலாம்
சென்றுநீர் திருவேட்களத் துள்ளுறை
துன்று பொற்சடையானைத் தொழுமினே”

என்று மக்களை இங்கு வந்து வழிபட அருள் நோக்குடன் அழைக்கின்றார்.

இவ்வாறாகி தில்லைச் சிற்றம்பலவனது, “கோயில்” பூலோக கைலாயம் என்பது மிகப் பொருந்தும். ஆண்டவன் தில்லைக் கூத்தனாக எக்காலமும் இவ் வையகத்தையும் வானகத்தையும் இயக்க, இங்கு ஆனந்தத் தாண்டவம் செய்தருளுகிறான். சைவ உலகம் இதனையே அப்பர் சுவாமிகள் காலம் முதல் “கோயில்” எனச் சிறப்புறக் கொண்டாடுகிறது.

இன்னும், ஆதியில், பதஞ்சலி, வியாக்கிரபாதர், சைமினி, மத்யந்தனர், உபமன்யு முனிவர்களும், கோச்செங்கட் சோழன், திருமூலர், திருநாளைப்போவார், திருநீலகண்டர், கணம்புல்லர். கூற்றுவ நாயனார், சமயாசாரியர்களான அப்பர், சம்பந்தர், சுந்தரர், மாணிக்கவாசகர், சேரமான் பெருமாள் நாயனார், உமாபதி சிவாசாரியர், குருஞான சம்பந்தர், அருணகிரியார், அப்பைய தீக்ஷிதர், இராமலிங்க அடிகள் முதலிய யாவரும் தரிசித்து உளங்கனிந்து பாடிப் பொருள் பெற்றதும் இத்தலமே. இங்கு எல்லோரும் சென்று, செல்வர் வாழ் தில்லைச் சிற்றம்பலமேய் செல்வன் கழலேத்தும் செல்வமாய் பேரின்பத்தைப் பெற்றுத் திளைப்பாராக.

“மன்னுக தில்லை, வளர்கடும்
பத்தர்கள் வஞ்சகர் போயகலப்
பொன்னின்செய் மண்டபத்துள்ளே புகுந்து
புவனி யெல்லாம் விளங்க,
அன்ன நடைமட வாளுமை
கோன் அடி யோமுகக் கருள்புரிந்து,
பின்னைப் பிறவி அறுக்க நெறிதந்த
பித்தற்குப் பல்லாண்டு கூறுதுமே.”

“சீருந் திருவும் பொலியச்
சிவலோக நாயகன் சேவடிக்கீழ்
ஆரும் பெறுத அறிவுபெற்ற
றேன்பெற்ற தார்பெறு வாருலகில்
ஊரும் உலகுங் கழற
உழறி உமைமண வாளுனக்காட்
பாரும் விசும்பும் அறியும்
பரிசுநாம் பல்லாண்டு கூறுதுமே.”

—சேந்தனார்-திருப்பல்லாண்டு

அண்ணாமலை நகரத்துத் தெற்கே இரண்டு கல் தொலைவில் திருக்கழிப்பாலை எனும் தலமுள்ளது.

தில்லையைப்பற்றிய நூல்கள்

“அம்பல வாணன் அடியினை தொழுவார்க்கு
இன்பமும் வீடும் எளிதினில் வருமே”

—வைராக்கிய சதகவுரைக் காப்பு

அடியார்க் கெளியன் சிற்றம்பலவன் கொற்றங்குடியார்க்கு எழுதிய		“கைச்சீட்டு”
திருமூலர்	கி. பி. V நூ	திருமந்திரம்— திருவம்பலச் சக்கரம் —திருக்கூத்து தரிசனம் 83 தேவாரப் —பாக்கள்
திருநாவுக்கரசர்	VII நூ	22 தேவாரப் —பாக்கள்
திருஞான சம்பந்தர்	VII நூ	தனிப்பாடல்கள்
ஐயடிகள் காடவர் கோன்	670—685, கி. பி. பரமேஸ்வர வர்மன் I	10 தேவாரப்பாக்கள் பொன்வண்ணத் தந்தாதி
சுந்தரமூர்த்தி	685—720	திருவாசகம் திருக்கோவையார் கோயில் நான் மணிமாலை
சேரமான் பெருமான்		பெருமான் திருமொழி 11 பெரிய திருமொழி 20
மர்ணிக்கவாசகர்	790—830	கோயிற்றிருப்பண் ணியர் விருத்தம். திருத்தொண்டர் திரு அந்தாதி, 11 ஆவது திருமுறையில் பத்து பிரபந்தங்கள்
பட்டினத்தார்	IX நூ	திருவிசைப்பா 10
குலசேகராழ்வார்	IX நூ	திருப் பல்லாண்டு 13
திருமங்கை மன்னன்	IX நூ	திருவிசைப்பாப் பதிகம்
நம்பியாண்டார் நம்பி	ஆதித்த சோழன் I கி. பி. 870—907	திருவிசைப்பா 22
சிவஞான கண்ட ராதித்தர்	947—957	
சேந்தனார்	985	
திருவரவடுதுறைத் திருமாளிகைத் தேவர்		
புருஷோத்தம நம்பி	985—1010	

திருமயிலைத் திரு வாவியமுதனார்—			42
வேண்டட்டிகள்			10
பூந்துருத்தி நம்பி			11
காட நம்பி			
கருவூர்த்தேவர்	985—1044		11
சேதிராயர்			10
கல்லாடர்	XI நூ		
குன்றத்தூர்ச் சேக்கிழார்	1178—1216	குலோத் கன் III	தனிப்பாடல்கள் திருத்தொண்டர் புராணம் 4286 பாக்கள்
உமாபதி சிவாசாரியார்	1290—1340		கோயிற் புராணம், திருத்தொண்டர் புராணசாரம், சேக்கிழார் புராணம், கொடிக்கவி சிவப்பிரகாசம் முதலியன.
இரட்டையர்	1340—1360		தில்லைக்கலம்பகம்
அருணகிரியார்	1406—1465	பிரபுட தேவமா ராயன்	சிதம்பரம்—திருப் புகழ் 66 பாக்கள்
காளமேகப் புலவர்	1455—1467	திருமலை ராயன்	7 பாக்கள்
திருஞான சம்பந்தர்	1580		சிவலோக சாரம்— சொக்கநாத வெண்பா முத்தி நிச்சயம் சிதம்பர புராணம்
புராணத் திருமலை நாதர்	1473—1506		
கும்பகோணம் சித்தர்	XVI நூ		அத்துவித வெண்பா
சிவப்பிரகாசர்			
சீர்காளத்தி கண் கட்டி மறைஞானர் (குடைமடம்)	1626—1560		சிவதருமோத்தரம் சைவ சமயநெறி
அப்பைய திக்கிதர்	1553—1626	ராமராயர் திருமலை நாயக்கர்	108 சம்ஸ்கிருத நூல்கள்
வெள்ளியம்பல வாணர்	1680—1710		மிருகேந்திர ஆகமம் முத்திநிச்சய பாஷ்யம் ஞானாவரண விளக்கம்

படிக்காசுத் தம்பிரான்	1686—1723	தனிப்பாடல்கள்
தொண்டை நாட்டுச் சொக்க நாதப் புலவர்	..	நடராசரைப் பற்றிய தனிப் பாடல்கள்
சீர்காழி முத்துத்தாண்டவர்	XVII நூ	கீர்த்தனங்கள்
யாழ்ப்பாணம் ஞானப்பிரகாசர்	XVII நூ	சித்தியார் உரை
குமரகுருபர சுவாமிகள்	XVII நூ திருமலை நாயக்கர்	1. சிதம்பர மும்மணிக் கோவை 2. சிதம்பரச் செய்யுட் கோவை 3. சிவகாமியம்மை இரட்டை மணிமாலை
கடம்பன் குடி பலபட்டடைச் சொக்கநாதப் புலவர்	XVIII நூ	தனிப்பாடல்கள்
தில்லை விடங்கன் மாரிமுத்தாப் பிள்ளை		புலியூர் வெண்பா, புலியூர் நொண்டி நாடகம், சிதம்ப ரேசுவரர் விறவிவிடு தூது.
தாயுமானவர் விஜய ரகுநாத சொக்கலிங்க நாயக்கர்	1759	பாடல்கள்
நரிமணம் கோபாலகிருஷ்ண பாரதி		நந்தனார் கீர்த்தனைகள் சிதம்பரக் கும்மி
திரிகிரபுரம் மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளை		திருத்தில்லை யமக அந்தாதி
யாழ்ப்பாணம்; நல்லூர்		
ஆறுமுக நாவலர்	1822—1879	சிதம்பர மான்மியம்
வடலூர் இராமலிங்க சுவாமிகள்	1823—1874	திருவருட்பாப் பாடல்கள்

திருத்தொண்டர் புராணம் பாடிய

சேக்கிழார் சுவாமிகள்*

பல்வளம் பெருகும் தொண்டை நாட்டிலே உள்ளது குன்றத்துார். இற்றைக்கு ஏறக்குறைய எண்ணூறு ஆண்டு களுக்கு முன் அவ்வூரில் வேளாளர் குலத்திலே, சேக்கிழார் குடியிலே, அருண்மொழித் தேவர் என்ற சேக்கிழார் திருவவதாரஞ் செய்தருளினார். அவர் தம்பி பாலரூவாயர் என்பார். இவர்களிருவரும் கல்வி, அறிவு, ஒழுக்கங்களிற்சிறந்து விளங்கினர். அருண்மொழித்தேவர் தாம் பிறந்த சேக்கிழார் மரபு விளங்கும் வண்ணம் வாழ்ந்ததால் அவருக்குச் 'சேக்கிழார்' என்னும் பெயர் உண்டாயிற்று.

அக்காலத்தில் தொண்டை நாட்டை ஆண்டு வந்தவன் இரண்டாம் குலோத்துங்கன் என்னும் சோழ அரசன். அவனை அநபாயன், திருநீற்றுச் சோழன் எனவும் வழங்குவர். அவன் சேக்கிழாரின் பெருமையையும் தகுதியையும் கண்டு, அவரைத் தன் முதன் மந்திரியாக்கினான். சேக்கிழார் தம் பணியை மிகத் திறமையாக நடாத்தியமையால் அரசன் அவருக்கு 'உத்தம சோழப் பல்வவன்' என்னும் பட்டத்தைக் கொடுத்துக் கௌரவித்தான்.

அந்நாட்களில் 'சீவக சிந்தாமணி' என்னும் காவியம் நாட்டில் பெரிதும் வழங்கி வந்தது. சமண சமய காப்பியமாகிய 'சீவக சிந்தாமணி'யில் அரசனும் அளவு கடந்து ஈடுபட்டிருந்தான். அதுகண்ட அருண் மொழித் தேவர் அரசனிடம் சென்று, பயனற்ற புறச் சமயக் கதைகளில் ஈடுபட்டு வாழ்நாளை அவப் பொழுதாகக் கழியாது, இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் பயன்தரக் கூடிய சிவக் கதைகளைப் படித்தும் கேட்டும் தவப்பொழுதாகக் கழிக்குமாறு சொன்னார். மன்னவன் அவ்விதச் சிவகதைகளைச் சொல்லும்படி கேட்டான். மந்திரியார் சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரால் திருத்தொண்டத் தொகை என்னும் திருப்பதிகத்தால் துதிக்கப்பெற்ற நாயன்மார் சரித்திரங்களை, நம்பியாண்டர் நம்பி திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியில் உரைத்துள்ள வண்ணம் எடுத்துக் கூறினார். அது கேட்ட அரசன், திருத்தொண்டர்களுடைய அடிமைத் திறனையும், சிவபெருமானின் திருவருள் மகிமையையும் நினைந்து உருகினான். நாயன்மார்களுடைய சரித்திரங்களை விரிவான முறையில் அமைத்து ஒரு காப்பியம்

* அன்புரிமை.கொழும்பு விவேகானந்த சபையினர்,

செய்து, உலகோர் உய்ய உதவுமாறு அருண் மொழிந்தேவரை வேண்டினான்.

அருண் மொழித்தேவர் அரசன் வேண்டு கோளுக்கு இசைந்து சிதம்பரத்திற்குச் சென்றார். அங்கு சபாநாயகரைத் தரிசித்து உளம் உருகி நின்று, “எம் பெருமானே, உமதடியார் பெருமையினை விரித்துப் பெருங்காப்பியமாகச் செய்தற் பொருட்டுத் தேவரீர் அடி எடுத்துத் தந்தருளல்வேண்டும்” எனப் பணிந்தார். அப்பொழுது திருவருளால் ‘உலகெலாம்’ என்று ஓர் அசரீரி வாக்கு எழுந்தது. அதனையே முதலாகக் கொண்டு அருண்மொழித் தேவர் சில காலத்தில் புராணத்தைப் பாடி முடித்தார். அப் புராணத்திற்குத் ‘திருத்தொண்டர் புராணம்’ எனப் பெயரிட்டார்.

புராணம் முற்றுப் பெற்றமையை அறிந்த அரசன் தில்லைப் பதியை அடைந்தான். அங்கு எம்பெருமானை வணங்கி, புராண படனத்திற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்தான். பின்னர் சேக்கிழார் அடிகளாரை நோக்கி, “சுவாமி! இந்தத் திருத் தொண்டர் புராணத்தைத் தேவரீரே வாசித்துப் பொருள் சொல்லியருளல் வேண்டும்” என்று விண்ணப்பித்தான். அடிகளாரும் அங்ஙனமே புராணத்தை விரித்து உரை சொல்லத் தொடங்கினார். புராணப் படனங் கேட்பதற்குப் பல்லாயிரக் கணக்கான மக்கள் அயலூர்களிலிருந்தும் வந்தனர். அவ்விதம் நாடோறும் மக்கள் கேட்டுப் பரவசமடையும் வண்ணம் புராண படனம் ஓராண்டு வரை நடைபெற்றுச் சித்திரை மாதத் திருவாதிரை நாளில் முடிவடைந்தது.

புராணம் முற்றுப் பெற்றவுடன் அரசன் அதனை விதிப்படி அருச்சுனை செய்து வணங்கினான். பின்னர், திருத்தொண்டர் புராணத்தையும் சேக்கிழார் பெருமானையும் அலங்கரிக்கப்பட்ட யானைமீது ஏற்றி, தானும் உடனேறியிருந்து இரு கரங்களாலும் வெண்சாமரை வீசி ஊர்வலம் செய்வித்தான். ஊர்வலம் சபாநாயகர் சந்நிதியை அடைந்ததும் சேக்கிழார் பெருமானையானையினின்றும் இறக்கி, ஓர் உயர்ந்த ஆசனத்திருத்தி சோழ அரசன் அவருக்கு ஞானமுடி சூட்டி ‘தொண்டர் சீர் பரவுவர்’ என்னுந் திருநாமம் கொடுத்துப் பணிந்தான். திருமுறைகள் பதினென்றோடு திருத்தொண்டர் புராணத்தைக்கூட்டி அதனைப் பன்னிரண்டாந் திருறையாக வகுத்தான்.

அதன்பின் சேக்கிழார் சுவாமிகளைத் தொண்டர் சீர் பரவ விடுத்து, அவர் தம்பியாராகிய பாலரூவாயரைத் தன் முதன் மந்திரியாக்கிக் கொண்டான். சேக்கிழார் சுவாமிகள் சிலகாலம் சிதம்பரத்திலேயே இருந்து வைகாசி மாதம் பூச நட்சத்திரத்தில் நடராசப் பெருமானின் குஞ்சிதபாத நீழலை அடைந்தார்கள்.

பெரிய புராணத்தில் கூறப்படும் அறுபத்துமூன்று தனியடியார்கள் பெருமையையும் ஒன்பது தொகையடியார்கள் யாவரென்பதையும் நோக்குவோம்.

சுந்தரமுர்த்தி நாயனார் : சைவசமய குரவர்களுள் ஒருவர். திருத்தொண்டத் தொகையுட்பட்ட தேவாரத் திருப்பதிகங்கள் பலவற்றை அருளிச் செய்தவர். இறைவன் தானே வந்து தடுத்தாட்கொள்ளும் பேறு பெற்றவர். 'பெரிய புராணம்' தோன்றுவதற்கு மூலகாரணமாய் இருந்தவர் இவரே.

திருநீலகண்ட நாயனார் : தில்லையம்பதியினர். சிவனடியார்கள் களுக்குத் திருவோடு செய்து கொடுத்துவந்தவர். மனைவியின் ஆணையால் பிரம்மச்சரியாகவே வாழ்நாளைக் கழித்தவர்களாகி, இறுதியில் இளமை பெற்று வீடு எய்தியவர்.

இயற்பகை நாயனார் : சிவனடியார்களுக்கு வேண்டும் பொருள் யாவும் கொடுத்தவர். ஒருமுறை தம் மனைவியையே அடியாரொருவருக்குத் தானஞ் செய்தவர்.

இளையாங்குடி மாற நாயனார் : அடியார்க்கு அன்னதானம் செய்து வந்தவர். வறுமை மிஞ்சியபோது அடியவர்க்கு அமுதாட்டும் பொருட்டு வயலில் விதைத்த முளை நெல்லை, வீட்டுக் கூரையாம் விறகுகொண்டு சமைத்தவர்.

மெய்ப்பொருள் நாயனார் : சிவனடியார் வேடத்தில் வந்து தன்னைத் தாக்கிய தன் பகைவனுக்கும், அவ்வேடத்தின் பொருட்டுத் தீங்கு நேராதிருக்கச் செய்தவர்.

விறன்மிண்ட நாயனார் : சிவனடியார்களை வணங்கி வந்தவர். சுந்தரர் 'திருத் தொண்டத் தொகை' பாடக் காரணமாயிருந்தவர்.

அமர்நீதி நாயனார் : பழையாறைப்பதி வணிகர் அடியார்க்குக் கௌபீனம் நெய்து கொடுத்து வந்தவர்.

எறிபத்த நாயனார் : கருவூரின், பூசைக்குரிய பூக்கூடையைப் பறித்துச் சிதறிய பட்டத்து யானையையும், அதன் பாகர் முதலாயினோரையும் மழுவால் துண்டித்தவர்.

ஏறுதிநாத நாயனார் : பகைவன் விபூதி தரித்து வந்தமையால் அவனுக்குத் துன்பஞ் செய்யாது, தாம் தோல்வியுற்றவர்போல் அவன் வாளுக்கு இறையானவர்.

கண்ணப்ப நாயனார் : இவர் வேடர். காளத்தி மலை சிவலிங்கத்தின் கண்ணிலிருந்து சிந்திய இரத்தத்தைத் தடுப்பதற்குத் தமது கண்ணையே இடந்து அப்பினவர். ஆறு நாட்களில் அரன் அடி சேர்ந்தவர்.

குங்கிலியக் கலய நாயனார் : திருக்கோயிலுக்குக் குங்கிலிய தீபம் இட்டு வந்தவர். திருப்பனந்தாளில் சாய்ந்திருந்த சிவலிங்கத்தைக் கயிற்றால் தமது கழுத்தில் தொடுத்து இழுத்து நிமிர்த்தியவர்.

மானக்கஞ்சாற நாயனார் : சிவனடியார்க்குக் கொடுக்கும் பொருட்டு, மணப்பெண்ணையிருந்த தம் மகளின் கூந்தலை அறுத்தவர்.

அரிவாட்டய நாயனார் : வேளாளர், சுவாமிக்கு நிவேதிப் பதற்குக் கொண்டு சென்ற பொருள் தவறிச் சிந்திப்போனமையால், அரிவாள் கொண்டு தம் கழுத்தை அரிந்தவர்.

ஆலய நாயனார் : வேயங்குழலினாலே ஸ்ரீ பஞ்சாட்சரத்தை இசைபாடி இறைவனடி சேர்ந்தவர்.

மூர்த்தி நாயனார் : மதுரை வணிகர், சந்தனக்காப்பின் பொருட்டு சந்தனம் அரைத்துக் கொடுத்துவந்தவர். சந்தனக் கட்டை கிடையாதபோது தமது முழங்கையை அரைத்தவர்.

முருக நாயனார் : ஞானசம்பந்தப் பெருமானின் திருமணத் தின்போது தோன்றிய சோதியில் கலந்து முத்தியடைந்தவர்.

உருத்திர பகபதி நாயனார் : தாமரைத் தடாகத்தில் கழுத்தள வினதாகிய நீரில் நின்று ஸ்ரீ ருத்திரத்தை ஓதும் வழமையுடையவர்.

திருநாளைப் போவார் நாயனார் : திருப்புன்கூில் இவர் சுவாமியைத் தரிசிக்கும் வண்ணம், எம்பிரான் நந்தியை விலகியிருக்கக் கட்டளையிட்டருளினார். இவர் சிதம்பரத்தில் சபாநாயகரைத் தரிசித்து இறையருளில் கலந்தவர்.

திருக்குறிப்புத் தொண்ட நாயனார் : அடியவர்களுக்கு வஸ்திரம் தோய்த்துக் கொடுத்து வந்தவர். ஒருநாள் மழையினால் அப்பணி தடைப்பட்டபோது தமது தலையைக் கல்லிலே மோதியவர்.

சண்டேசுர நாயனார் : சேய்ஞ்ஞலுரினர், தம் சிவபூசைக்குத் தடை செய்த தந்தையாரை மழுவால் வெட்டிக் கொன்றவர். இவரது பக்தியை வியந்த சிவனால் இவர்க்கு சண்டிச பதம் அளிக்கப்பட்டது.

திருநாவுக்கரசு நாயனார் : சமயகுரவருள் ஒருவர். திருக் கோவிலில் உழவாரப் பணி செய்துவந்தவர். தேவாரங்கள் அருளிச் செய்தும், அற்புதங்கள் பல நிகழ்த்தியும் சைவ சமயத்தை வளர்த்தவர்.

ருஷ்சிறை நாயனார் : பாண்டிய மன்னனுக்கு மத்திரியர் யிருந்து, அந்நாட்களில் பரவியிருந்த சமண சமயத்தைச் சம்பந்தர் உதவியால் குன்றச் செய்து, சைவத்தை வளர்த்தவர்.

பெருமிழலைக் குறும்ப நாயனார் : சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரிடத்துக் கொண்ட அளவிலாப் பக்தியால், சுந்தரர் கயிலையை அடைதற்கு முதல் நாளே தம் உடலைப் பிரிந்து கயிலையை அடைந்தவர்.

காரைக்கால் அம்மையார் : எலும்புருக்கொண்டு, தலையால் நடந்து கயிலையை அடைந்தவர். இறைவனால் 'அம்மையே' என்று அழைக்கப்படும் பேறு பெற்றவர்.

அப்பூதியடிகள் நாயனார் : அப்பர் சுவாமிகள் மீது அளவிலாப் பக்தி கொண்டவர். இறந்துகிடந்த தம் மகனை மறைத்து வைத்து அப்பருக்கு அன்னம் ஊட்ட முன்னின்றவர்.

திருநீலநக்க நாயனார் : சிவவிங்கத்தின்மேல் விழுந்த சிலம்பியை ஊதித் துமிந்த மனைவியைத் துறந்தவர். ஞானசம்பந்தர் திருமணத்தில் தோன்றிய சோதியிற் கலந்து முத்தியடைந்தவர்.

நமிநந்தியடிகள் நாயனார் : திருவாரூர் வான்மீக நாதருக்கு நீரினால் விளக்கேற்றியவர். திருவாரூர்ப் பிறந்தவர்களெல்லோரையும் சிவகணங்களாகக் கண்டவர்.

திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் : சைவ சமயா சாரியர்த் நால்வர்களிலொருவர். சைவ சமயம் வாழவும், சமண சமயம் வலிகுன்றவும் அவதரித்தவர். மூன்று வயதில் உமையம்மையின் திருமுலைப்பால் உண்டு தேவாரம் அருளிச் செய்தவர். பல அற்புதங்கள் செய்தவர்.

ஏயர்கோன் கவிக்காம நாயனார் : பரவையாரிடம் இறைவனைத் தூதனுப்பிய காரணத்தால் சுந்தரர்மேல் கோபங்கொண்டிருந்தவர். தமது சூலை நோயைத் தீர்ப்பதற்குச் சுந்தரரே வருவதை அறிந்து, உடைவாளால் தம்மைக் கிழித்து உயிர் துறந்தவர்.

திருமுன நாயனார் : இறந்து கிடந்த இடையனின் உடலில் புகுந்து பசுக்களின் சோகம் தீர்த்தவர். 'திருமந்திரம்' என்னும் திவ்விய நூலை அருளிச் செய்தவர்.

தண்டியடிகள் நாயனார் : பிறவிக் குருடர். திருவாரூர் சிவன் கோயிற் குளத்தைப் பெரிதாக்க முயன்றபோது, தடை செய்த சமணர் கண்ணிழப்ப தாம் கண்பெறும் பேறுபெற்றவர்.

மூர்க்க நாயனார் : குடந்தைப் பதியினர். சூதாடிக் கிடைத்த பொருளைக்கொண்டு மாகேசுர பூசை செய்து வந்தவர்.

சோமாசியாற நாயனார் : ஸ்ரீ பஞ்சாட்சரத்தை நியமமாக ஓதி வந்தவர். சுந்தரரைச் சேர்ந்து அவரிடம் பக்தி பண்ணி முக்தியடைந்தவர்.

சாக்கிய நாயனார் : பௌத்த மதத்தைச் சேர்ந்திருந்தும், சிவபெருமான் மீது கொண்ட அளவுகடந்த பக்தியினால் சிவலிங்கம் ஒன்றிற்குக் கல் எறிதலையே தொண்டாகக் கொண்டவர்.

சிறப்புவி நாயனார் : மாகேசுர பூசை செய்தும், ஸ்ரீ பஞ்சாட்சரச் செபம் செய்தும் முத்தியடைந்தவர்.

சிறுத்தொண்ட நாயனார் : சிவனடியார்க்கு உணவளிப்பதையே தொண்டாகக் கொண்டவர். ஒருமுறை அத் தொண்டின் பொருட்டுத் தம் ஒரே மகனைக் கொன்று சமைத்தவர்.

சேரமான் பெருமான் நாயனார் : எம்பிரான் திருமுகப்பாசுரம் விடுக்கும் பேறு பெற்ற சேர அரசன். சுந்தரர்க்குத் தோழராகி அவருடன் கயிலையை அடைந்தவர். 'திருக்கயிலாய ஞான உலா' முதலிய பல அருட்பாடல்களைச் செய்தருளினவர்.

கணநாத நாயனார் : பலரைத் தொண்டர்களாக்கி அவரவர்க்கேற்ற திருப்பணிகளைப் பழக்குவித்தலையே தம் தொண்டாகக் கொண்டவர்.

கூற்றுல நாயனார் : களப்பிர பேரரசன். அரண் திருவடியையே முடியாகக்கொண்டு பூமி முழுவதையும் ஒரு குடைக்கீழ் அரசாண்டவர்.

புகழ்ச்சேர நாயனார் : மலர்க்கூடையைச் சிதறிய யானையை எறிபுத்த நாயனார் கொன்றபோது, யானைக்குரியவரென்ற காரணத்தால் தம்மையும் கொல்லுமாறு வேண்டினவர். போரில் இறந்த ஒருவன் தலையில் சடை ஒன்றைக்கண்டு அவன் சிவனடியார் எனவும் அது சிவ அபராதமெனத் தம் உயிரை நீத்தவர்.

நரசிங்கமுனையரை நாயனார் : திருவாதிரை நாளில் சிவனடியார்க்கு நூறு பொன் தானம் செய்பவர். தூர்த்த வேடமுடைய ஒருவன் விபூதி தரித்து வந்தமை கண்டு பிறர் இகழவும், தாம் அவருக்கு இருநூறு பொன் தானம் கொடுத்து வணங்கினவர்.

அதிபத்த நாயனார் : தாம் பிடித்த மீன்களில் ஒன்றைப் பரம சிவனுக்கென்று விட்டுவந்தவர். பலநாள் உணவின்றித் தளர்ந்த காலத்தில் கிடைத்த ஒரே பொன் மீனையும் விட்டு விட்டவர்.

கலிக்கம்ப நாயனார் : முன்பு தம் வீட்டு வேலையாளாய் இருந்த ஒருவர் சிவவேடந்தாங்கி வந்தபோது அவர் பாத பூசைக்கு நீர்வார்க்கத் தாமதித்த தம் மனைவியின் கையை வெட்டியவர்.

கலிய நாயனார் : ஆலயத்தில் திருவிளக்கேற்றும் பண்புரிந்து வந்தவர். ஒருமுறை எண்ணெய் கிடையாதபோது தம் கழுத்தை அரிந்து இரத்தத்தை வார்த்து விளக்கேற்ற முற்பட்டவர்.

சத்தி நாயனார் : சிவனடியார்களை இகழ்வோர் நாக்கை அறிந்து வந்தவர்.

ஐயடிகள் கரீடவர்கோன் நாயனார் : அரசாளுதல் முத்தியடைதற்குத் தடையென நினைந்து அதைத் துறந்து, தல யாத்திரை செய்து ஒவ்வொரு வெண்பாப் பாடியவர்.

கணம்புல்ல நாயனார் : தில்லையில் புல்லரிந்து விற்றுத் திரு விளக்குப் பணிசெய்தவர். ஒரு சமயம் விலைப்படாத புல்லையே மாட்டி விளக்கெரித்துவும் கிடையாத அது போத தம் முடியையும் அறுத்து எரித்த சிவப்பேறு பெற்றவர்.

காரி நாயனார் : சிவாலயங்கட்டுவித்தும் சிவனடியார்க்கு வேண்டும் பொருள் கொடுத்தும் வாழ்ந்த தமிழ் வல்லார்.

நெடுமாற நாயனார் : கூன் பாண்டியனாய்ச் சமண சமயத் தைப்பற்றி நின்றவர். ஞானசம்பந்தரால் வெப்பு நோய் தீர்ந்து, கூன் நிமிர்ந்து நின்ற சீர் நெடுமாறனாவார்.

வாழிலார் நாயனார் : மனமாகிய கோவிலிலே, அறிவாகிய விளக்கேற்றி, ஆனந்தமாகிய அபிஷேகம் செய்து அன்பாகிய நிவேதனம் செய்து வந்தவர்.

முனையடுவார் நாயனார் : போர் செய்து அதனாற் கிடைத்த கூலியைக்கொண்டு சிவனடியார்க்குத் தொண்டு செய்தவர்.

கழற்சிங்க நாயனார் : எம்பிரானுக்குச் சாத்துதற்கான பூவொன்றை எடுத்து மோந்த தன் மனைவியின் கையை வெட்டி வீழ்த்தியவர்.

இடங்கழி நாயனார் : மாகேசுர பூசையின் பொருட்டுத் தன் பண்டக சாலையிற் புகுந்து திருடிய சிவனடியாரை விடுதலை செய்து, தன் பொருள் முழுதையும் சிவனடியார்களுக்குத் தானாஞ் செய்தவர்.

செருத்துணை நாயனார் : திருமலை கட்டுதற்குரிய பூவை மோந்தமையால் கழற்சிங்க அரசருடைய மனைவியின் மூக்கை அரிந்தவர்.

புகழ்த்துணை நாயனார் : ஆதி சைவர், செருவலிப்புத்தார் சிவன் கோயில் அர்ச்சகர். பசியால் வருந்திய காலத்துப் பரம சிவனுக்கு அருச்சுனை செய்யத் தவறாத இவருக்கு, எம்பிரான் நாள்தோறும் பீடத்தின் கீழ் ஒரு காசு வைத்தருளினார்.

கோட்புலி நாயனார் : சுவாமிக்கு நைவேத்தியத்தின் பொருட்டு வைத்திருந்த நெல்லைப் பெற்றோரும், மனைவியும் உண்ட காரணத்தால் அவர்கள் எல்லோரையும் தம் வாளுக்கு கிரையாக்கியவர்.

பூசலார் நாயனார் : திருநின்றவூரினர். காடவராசா காஞ்சி புரத்தில் சிவாலயம் கட்டியபோது, இவர் தமது மனோ பாவனையால் ஆலயம் கட்டி முடித்தார். எம்பெருமான், கற்கோவிலைக் காட்டிலும் பூசலாரது அகக் கோவிலையே பெரிதும் விரும்பி எழுந்தருளினார்.

மங்கையர்க்கரசியார் : கூன்பாண்டியன் மாதேவியாராகிய இவர் முயற்சியால் மதுரைக்கு ஞானசம்பந்தர் எழுந்தருளினார். மா பாண்டிய மன்னனும் மக்களும், சிவநெறியைப் பின்பற்றினர்.

நேச நாயனார் : சிவனடியார்க்கு வஸ்திரம், கிள், கோவணம் முதலியவை நெய்து கொடுத்து வந்தவர்.

கோச் செங்கட சோழ நாயனார் : முற்பிறவியில் தாம் சிலந்தி யாயிருந்தபோது செய்த தொண்டுக்கு இடையூறு விளைத்த யானையைக் கொன்றவர். பின் சோழ அரசனுய்ப் பிறந்து அநேக சிவராயத் தொண்டுகள் செய்தவர்.

திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாண நாயனார் : ஞானசம்பந்தரைப் பிரியாதிருந்து அவர் அருளிய திருப்பதிகங்களை யாழில் இட்டு வாசித்து வந்தவர்.

சடைய நாயனார் : சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரின் தந்தையார்.

இசை ஞானியார் : சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரின் தாயார்.

தொகை அடியார் ஒன்பதின்மர்

தில்லைவாழ் அந்தணர், பொய்யடிமை இல்லாத புலவர்
பத்தராய்ப் பணிவார், பரமனையே பாடுவார்
சித்தத்தைச் சிவன் பாலே வைத்தவர், திருவாரூர்ப் பிறந்தார்
முப்பொழுதும் திருமேனி தீண்டுவார், முழுநீறு பூசிய முனிவர்
அப்பாலும் அடிச்சார்ந்தார்.

தில்லைவாழ் முத்தலாகச் சீர்படைத்த
தொல்லையதாத் திருத்தொண்டத் தொகையடியார் பதம்போற்றி
ஓல்லையவர் புராணகதை உலகறிய விரித்துரைத்த
செல்வமலி குன்றத்தூர்ச் சேக்கிழா ரடிபோற்றி.

[உமாபதி சிவாசாரியார்]

திருச்சிற்றம்பலம்.

AN ANNOUNCEMENT

A HISTORY OF TAMIL LITERATURE WITH TEXTS AND TRANSLATIONS

By J. M. Somasundaram Pillai, B.A. B.L.

Author of "Two Thousand years of Tamil Literature"
An outstanding Publication for a correct appreciation
of the Tamilian mind and culture

To be published early in 1966

Copies can be had of the Publisher and Author :

28, Lecturers' Lines, Annamalainagar P.O., S. India

A Few opinions on the author's

Anthology: Two Thousand years of Tamil Literature-1959

Sir A. Lakshmanaswamy Mudaliar, Vice-Chancellor, University of Madras : "Mr. J. M. Somasundaram Pillai has brought out a very useful publication entitled "Two Thousand Years of Tamil Literature"

Anthologies of this nature are not uncommon in some of the European Languages like English and French. The practice has however not been observed in the Indian languages to the extent desirable..... It presents valuable and interesting material for study.

I hope the author will pursue his task and contribute to the spread of a wider knowledge of the great classics in Tamil literature."

Prof M. B. Emeneau, University of California says : "The Anthology should be of greatest use to Tamil speaking students but it could be useful also to students of classical Tamil after they are past the initial stages and to those who, without an urge to learn Tamil, would yet like to get a taste of the style and content of classical Tamil literature"—The Journal of Asian Studies, Michigan—May 1961

Sri K. M. Panikkar, Member, Rajya Sabha now Vice-Chancellor Jammu - Kashmir University writes :— "I was very happy to receive a copy of your excellent book 'Two Thousand Years of Tamil Literature' which I read with great interest. It is in every way an excellent presentation of the panorama of Tamil literature, and translations appear to convey the spirit and atmosphere of the original. You have rendered great service by making the gems of Tamil literature available to a wider public "

The Hon'ble Shri Humayun Kabir, Minister, Scientific Research and Cultural Affairs, New Delhi writes :—

"Thank you very much of your letter and the copy of "Two Thousand years of Tamil Literature. I have read it with great pleasure and considerable profit. You have done a real service in bringing together the fine collection of Tamil writings. —I think this is a book suitable for presentation abroad....."

Dr. P. V. Rajamannar, D. Litt., LL.D., Chief Justice of Madras (Retired) writes :—"I was very glad to meet you the other day and to receive from your hands personally your brilliant Anthology of Tamil Literature, "Two Thousand years of Tamil Literature".—I very much appreciate your enterprise. Your selections reveal your erudition as well as good taste—I am looking forward to further such volumes from you."